

SBÍRKA  
SOUDNÍCH ROZHODNUTÍ A STANOVISEK

NEJVYŠŠÍHO SOUDU  
ČESKÉ REPUBLIKY

2/2015

**OBSAH**  
**Rozhodnutí ve věcech trestních**

|                             |      |
|-----------------------------|------|
| Adhezní řízení              | č. 5 |
| Doprava                     | č. 7 |
| Doručování                  | č. 8 |
| Podání                      | č. 8 |
| Podvod                      | č. 4 |
| Poškození cizích práv       | č. 4 |
| Spáchání činu opětovně      | č. 6 |
| Těžké ublížení na zdraví    | č. 6 |
| Trestná činnost v dopravě   | č. 7 |
| Usmrcení z nedbalosti       | č. 7 |
| Výtržnictví                 | č. 6 |
| Zákaz reformace in peius    | č. 6 |
| Zvlášť přitěžující okolnost | č. 7 |

**OBSAH**  
**Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních**

|                                 |           |
|---------------------------------|-----------|
| Dobrá víra                      | č. 16     |
| Dobré mravy                     | č. 15     |
| Držba                           | č. 16     |
| Exekuce                         | č. 13, 14 |
| Insolvenční návrh               | č. 20     |
| Konkurs                         | č. 15     |
| Odporovatelnost                 | č. 19     |
| Odpovědnost státu za škodu      | č. 17     |
| Pojištění odpovědnosti za škodu | č. 18     |
| Právní úkony                    | č. 19     |
| Pravomoc soudu                  | č. 11     |
| Přípustnost dovolání            | č. 12     |
| Příslušnost soudu místní        | č. 11     |
| Smlouva spotřebitelská          | č. 12     |
| Vklad do katastru nemovitostí   | č. 16     |
| Vlastnictví                     | č. 16     |
| Vydržení                        | č. 16     |
| Vyklizení nemovitosti           | č. 15     |
| Výkon rozhodnutí                | č. 13     |
| Zadostiučinění (satisfakce)     | č. 17     |



## ROZHODNUTÍ VE VĚCECH TRESTNÍCH

# Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 2. 2014, sp. zn. 4 Tdo 106/2014, ECLI:CZ:NS:2014:4.TDO.106.2014.1

**Číslo:** 4/2015

**Právní věta:** Směřuje-li podvodné jednání pachatele pouze k porušení majetkových práv poškozeného (např. jeho vlastnického práva k nemovitostem), může být posouzeno toliko jako trestný čin podvodu podle § 209 tr. zákoníku, resp. pokus tohoto trestného činu, a nikoliv současně v jednočinném souběhu též jako pokus trestného činu poškození cizích práv podle § 181 tr. zákoníku.

**Soud:** Nejvyšší soud

**Datum rozhodnutí:** 18.02.2014

**Spisová značka:** 4 Tdo 106/2014

**Číslo rozhodnutí:** 4

**Číslo sešitu:** 2

**Typ rozhodnutí:** Usnesení

**Hesla:** Podvod, Poškození cizích práv

**Předpisy:** §1147 Zákona č. 89/2012 Sb.

**Druh:** Rozhodnutí ve věcech trestních

**Sbírkový text rozhodnutí:**

*Nejvyšší soud k dovolání obviněné I. B. zrušil rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 9. 10. 2013, sp. zn. 9 To 360/2013, který rozhodl jako soud odvolací v trestní věci vedené u Okresního soudu v Benešově pod sp. zn. 10 T 18/2012, a Krajskému soudu v Praze přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.*

## **Z o d ů v o d n ě n í :**

Rozsudkem Okresního soudu v Benešově ze dne 27. 6. 2013, sp. zn. 10 T 18/2012, byla obviněná I. B. (dále jen „obviněná“ nebo „dovolatelka“) uznána vinnou zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, 2, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a přečinem poškození cizích práv podle § 181 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, jichž se podle výroku tohoto rozsudku dopustila tím, že

„v úmyslu se neoprávněně obohatit předstírala na základě falzifikátu plné moci ze dne 29. 4. 2010, že je zmocněna Z. P. k prodeji nemovitosti č. 6 v k. ú. obce V. u D. K., sestávající z rodinného domu a pozemku na pozemku č. 12/1 o výměře 1062 m<sup>2</sup>, čímž uvedla v omyl kupujícího T. Š., kterého navíc uvedla v omyl i ohledně předmětu kupní smlouvy, když za prodávanou nemovitost vydávala nemovitost jinou stejného evidenčního čísla, a jako zmocněnec Z. P. podepsala dne 28. 7. 2010 smlouvu o budoucí kupní smlouvě a následně dne

16. 12. 2010 podepsala opět jako zmocněnec prodávající kupní smlouvu na prodej nemovitosti vlastněné poškozenou P., za níž měl poškozený Š. zaplatit kupní cenu 3 582 000,- Kč, přičemž k prodeji nemovitosti nedošlo proto, že Katastrálním úřadem, pracoviště B., nebyl povolen pro nesrovnalosti ve jméně a rodném čísle poškozené Z. P. vklad vlastnického práva nemovitosti, v případě vložení smlouvy do katastru by bylo obžalované vyplaceno 3 582 000,- Kč ke škodě pošk. Š., a pošk. P. by byla vážně ohrožena na svých vlastnických právech k nemovitosti, přičemž obžalovaná byla odsouzena rozsudkem Okresního soudu v Benešově sp. zn. 1 T 158/2007 ze dne 10. 3. 2008, pravomocným dne 25. 6. 2008, pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 2 trestního zákona, kdy rozsudkem Krajského soudu Hradec Králové ze dne 29. 4. 2010 sp. zn. 10 To 24/2010 jí byl pro tento trestný čin a sbíhající se trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 3 písm. b) trestního zákona uložen souhrnný trest odnětí svobody ve výměře tří roků, podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání pěti roků“.

Za to byla podle § 209 odst. 4 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku odsouzena k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání třiceti měsíců, pro jehož výkon byla zařazena podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku do věznice s dozorem.

Proti tomuto rozhodnutí podala obviněná odvolání, o němž Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 9. 10. 2013 sp. zn. 9 To 360/2013 rozhodl tak, že se podle § 258 odst. 1 písm. d) odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek částečně zrušuje ve výroku o trestu. Podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že se obviněná odsuzuje za zločin podvodu podle § 209 odst. 1, 2, 4 písm. d) tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a přečin poškození cizích práv podle § 181 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a za sbíhající se trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1 tr. zák., pomoc k trestnému činu úvěrového podvodu podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák. k § 250b odst. 1, 3 tr. zák., trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1 tr. zák. a trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1 tr. zák., kterými byla uznána vinnou rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 24. 10. 2012 sp. zn. 22 T 147/2008 ve znění rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 4. 6. 2013 sp. zn. 13 To 151/2013, podle § 209 odst. 4 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání třiceti měsíců, pro jehož výkon byla podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařazena do věznice s dozorem.

Současně byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 24. 10. 2012, sp. zn. 22 T 147/2008, ve znění rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 4. 6. 2013, sp. zn. 13 To 151/2013, jakož i všechna další rozhodnutí na tyto výroky obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Proti výše uvedenému rozsudku Krajského soudu v Praze ve spojení s citovaným rozsudkem Okresního soudu v Benešově podala obviněná prostřednictvím své obhájkyň dovolání, které zaměřila proti výroku o vině i trestu a opřela je o dovolací důvody uvedené v § 265b odst. 1 písm. g), h) tr. ř. Poukázala na to, že Okresní soud v Benešově ji uznal vinnou nadbytečně i přečinem poškození cizích práv podle § 181 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, když měla využít něčího omylu, přičemž toto jednání je již obsaženo v právní kvalifikaci trestného činu podvodu. Přečin poškození cizích práv v tom případě vůbec nebyl spáchán. Z toho, jak soud prvního stupně popisuje skutek, lze dovodit, že její jednání směřovalo k tomu, aby někoho uvedla v omyl (T. Š.) a při tomtéž jednání zamlčela podstatnou skutečnost, což je alternativní součástí skutkové podstaty trestného činu podvodu podle § 209 tr. zákoníku, a to Z. P. tím, že jednala jejím jménem a jednání směřovala k tomu, aby jí byl odcizen majetek. Soud prvního stupně tento následek na straně 8 a 9 rozvedl tak, že tímto následkem by bylo zpochybnění vlastnického práva Z. P. k nemovitosti a byla by omezena v dispozici s ní, jelikož by nebyla vedena jako její vlastník v katastru nemovitostí. K tomu lze podotknout, že všechny tyto tvrzené důsledky se dají vyjádřit jediným obratem, a to, že by Z. P. přišla o nemovitost. Jedná se tedy o majetkový delikt a nikoliv o delikt poškozující cizí práva. Soudy obou stupňů pak pochybily, když jí neumožnily předložit další důkazy na svoji obhajobu, z nichž by

vyplynulo, že jednala pouze na základě pokynů T. Š. a v souladu s plnou mocí, kterou jí udělil, a následně uzavřenou mandátní smlouvou ze dne 9. 6. 2010. Poškozený T. Š. tak nemohl být uveden v omyl jejím jednáním a nemohla být ani způsobena jakákoliv škoda Z. P. Dovolatelka dále namítla, že k jejímu odvolání Krajský soud v Praze zrušil rozsudek soudu prvního stupně a uložil jí souhrnný trest odnětí svobody a to i za sbíhající trestné činy z rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 24. 10. 2012 sp. zn. 22 T 147/2008 ve znění rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 4. 6. 2013, sp. zn. 13 To 151/2013. Tento trest je však, pokud se týká jeho výše, shodný s trestem, který uložil Okresní soud v Benešově. Krajský soud ve svém rozsudku uvedl, že toto rozhodnutí je v její prospěch, ale s tím souhlasí pouze částečně, když posledním arbitrem, zda je toto rozhodnutí v její prospěch, by měl mít zásadně obviněný, nikoli soud. Pokud byly oba trestné činy spáchané ve stadiu pokusu, byla namíste úvaha, zda uložený nepodmíněný trest není příliš přísný, když pokus byl zcela nezpůsobilý a nemohl vést k převedení nemovitosti. Trest měl být uložen výrazně pod spodní hranici stanovenou trestním zákoníkem a měl být uložen trest podmíněný, když i trest, ke kterému byl ukládán trest souhrnný, byl jako podmíněný uložen.

Dovolatelka dále uvedla, aniž své úvahy jakkoliv specifikovala, že byla odsouzena místně nepřislušným soudem a odňata svému zákonnému soudci. Doplnila, že soudy obou stupňů věc skutkově nesprávně posoudily. Odvolací soud se nevyrovnal s důležitými námitkami a tvrzeními, které uvedla, a navíc způsobem shora uvedeným nesprávně hodnotil společenskou škodlivost jednání a uložil jí nepřiměřený trest, když pro jeho uložení jako nepodmíněného testu nebyl dán důvod.

V závěru dovolání obviněná navrhla, aby Nejvyšší soud zrušil napadené rozhodnutí a rozsudek Okresního soudu v Benešově ze dne 27. 6. 2013, sp. zn. 10 T 18/2012, podle § 265k odst. 1 tr. ř. a zrušil i další rozhodnutí obsahově navazující na tento rozsudek a podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Krajskému soudu v Praze, aby věc znovu projednal a rozhodl. Současně obviněná projevila souhlas s projednáním dovolání v neveřejném zasedání.

K podanému dovolání se v souladu s § 265h odst. 2 tr. ř. vyjádřil státní zástupce činný u Nejvyššího státního zastupitelství, „dále jen státní zástupce“, který poukázal na to, že obviněná namítla, že uložený trest je nepřiměřeně přísný a pro uložení nepodmíněného trestu nebyly žádné důvody. Tyto námitky a rovněž i polemiku ohledně uložení trestu souhrnného nelze podřadit pod uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., neboť podle tohoto ustanovení lze úspěšně namítat, jen jestliže trest byl uložen ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou zákonem na trestný čin, jímž byl obviněný uznán vinným, nebo byl uložen druh trestu, který zákon nepřipouští. Je možno doplnit, že určité námitky ohledně výroku o trestu by bylo možno podřadit pod dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., jakožto jiné nesprávné hmotně právní posouzení, na němž je založeno rozhodnutí, a to konkrétně jiné vady výroku o trestu záležející v porušení hmotného práva, než jsou otázky druhu a výměry trestu. Šlo by například o pochybení soudu v právním závěru o tom, zda měl či neměl být uložen souhrnný trest, nebo úhrnný trest, popřípadě společný trest za pokračování v trestném činu. Žádná z takových okolností však v trestní věci obviněné dána nebyla a její námitky týkající se výše trestu pod jí uvedené dovolací důvody nespadají. Pokud obviněná polemizuje s uložením souhrnného trestu, toto nečinní věcně, když podstatu jeho uložení nijak nezpochybňuje, a své námitky směřuje jen v zásadě proti přísnosti trestu.

K dalšímu uplatněnému dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. státní zástupce uvedl, že jestliže obviněná namítá nedostatky v provedeném dokazování i v učiněných skutkových zjištěních, např. že soudy jí odňaly možnost předložit další důkazy na její obhajobu, nebo že poškozenému Š. nic nezamlčela a neuvedla jej v omyl ani jeho omylu nevyužila, tak namítá nedostatky v provedeném dokazování a v učiněných skutkových zjištěních, které se týkají právní kvalifikace jednání jako zločinu podvodu, přičemž tyto námitky nelze pod uplatněný dovolací důvod podřadit. Soudy neodňaly obviněné možnost uplatnit svoji obhajobu a tato nikdy o žádných jiných údajných důkazech nehovořila, ani je nepředložila, a sama se k věci odmítla vyjádřit. Soud prvního

stupně na straně 7 a 8 hodnotí zjištěné skutečnosti a činí závěry ve vztahu k protiprávnímu jednání obviněné a uvádí, z čeho dovodil, že se tato dopustila pokusu zločinu podvodu podle § 21 odst. 1 k § 209 odst. 1, 2, 4 písm. d) tr. zákoníku. Státní zástupce nesouhlasí ani s tvrzením obviněné, že by se jednalo o nezpůsobilý pokus, neboť obviněná učinila vše k tomu, aby poškozeného T. Š. připravila o více než 3 500 000 Kč, a jen v důsledku nesprávného uvedení rodného čísla a jména Z. P. na patřičných dokladech nedošlo k dokonání trestného činu. Jednání je i společensky škodlivé, jak se k této otázce vyjádřil ve svých rozhodnutích Nejvyšší soud, např. v rozhodnutí ze dne 19. 1. 2011, sp. zn. [5 Tdo 17/2011](#), kdy závěr o nedostatečné společenské škodlivosti činu by bylo možno učinit jen zcela výjimečně v případech, v nichž z určitých závažných důvodů není vhodné uplatňovat trestní represi, kdyby konkrétní čin z hlediska závažnosti neodpovídal ani těm nejlehčím běžně se vyskytujícím trestným činům příslušné právní kvalifikace. Jestliže obviněná namítla, že byla odsouzena nepřislušným soudem, pak tato námitka nespadá pod daný dovolací důvod a navíc je neopodstatněná.

Státní zástupce však spatřuje opodstatněnou a důvodnou námitku obviněné v tom, že její jednání popsané ve výroku rozsudku ve vztahu k poškozené Z. P. nelze kvalifikovat jako přečin poškození cizích práv podle § 181 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku. Soudy takto kvalifikovaly jednání, které mělo spočívat podle výroku rozsudku v tom, že „... v případě vložení smlouvy do katastru... by poškozená P. byla vážně ohrožena na svých vlastnických právech k nemovitosti“. V odůvodnění rozsudku na stranách 8 a 9 soud prvního stupně uvedl, že „...jednání obžalované směřovalo k poškození práv Z. P., a to tak, že by bylo zpochybněno její vlastnické právo k nemovitosti a byla by omezena k dispozici nemovitostí, neboť by nebyla vedena jako vlastník v katastru nemovitostí. Byla by nucena uplatnit své vlastnické právo u soudu“. Z dikce ustanovení § 181 odst. 1 tr. zákoníku i judikatury Nejvyššího soudu např. usnesení ze dne 21. 9. 2005 sp. zn. [8 Tdo 1136/2005](#) vyplývá, že objektem tohoto přečinu jsou jiná než majetková práva, neboť tato jsou chráněna jinými ustanoveními trestního zákoníku definujícími trestné činy majetkového charakteru. Pokud by tedy v této trestní věci došlo k porušení práv spojených s vlastnictvím a užíváním domu Z. P., nelze takto určený předmět útoku podřadit pod nemajetková práva, protože práva k takové nemovitosti jsou svým charakterem právy majetkovými. Jednání obviněné proto nelze kvalifikovat jako přečin poškození cizích práv podle § 181 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku. Státní zástupce v této části shledává dovolání obviněné důvodné, proto v závěru svého podání navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil dovoláním napadený rozsudek Krajského soudu v Praze i předcházející rozsudek Okresního soudu v Benešově, jakož i všechna rozhodnutí na tato rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a aby podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Okresnímu soudu v Benešově věc k novému projednání a rozhodnutí. Současně státní zástupce souhlasil, aby Nejvyšší soud učinil rozhodnutí za podmínek § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. v neveřejném zasedání a pro případ odlišného stanoviska Nejvyššího soudu souhlasil rovněž podle § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř. s tím, aby i jiné rozhodnutí bylo učiněno v neveřejném zasedání.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) nejprve shledal, že dovolání je přípustné podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. ř., bylo podáno osobou oprávněnou (§ 265d odst. 1 písm. b/, odst. 2 tr. ř.), v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.).

Protože dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b tr. ř., bylo dále nutno posoudit, zda námitky vznesené obviněnou naplňují jí uplatněné zákonem stanovené dovolací důvody, jejichž existence je současně nezbytnou podmínkou provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem podle § 265i odst. 3 tr. ř.

Ve smyslu ustanovení § 265b odst. 1 tr. ř. je dovolání mimořádným opravným prostředkem určeným k nápravě výslovně uvedených procesních a hmotně právních vad, ale nikoli k revizi skutkových zjištění učiněných soudy prvního a druhého stupně ani k přezkoumávání jimi provedeného

dokazování. Těžiště dokazování je totiž v řízení před soudem prvního stupně a jeho skutkové závěry může doplňovat, popřípadě korigovat jen soud druhého stupně v řízení o řádném opravném prostředku (§ 259 odst. 3, § 263 odst. 6, 7 tr. ř.). Tím je naplněno základní právo obviněného dosáhnout přezkoumání věci ve dvoustupňovém řízení ve smyslu čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a čl. 2 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě. Dovolací soud není obecnou třetí instancí zaměřenou na přezkoumání všech rozhodnutí soudů druhého stupně a samotnou správnost a úplnost skutkových zjištění nemůže posuzovat už jen z toho důvodu, že není oprávněn bez dalšího přehodnocovat provedené důkazy, aniž by je mohl podle zásad ústnosti a bezprostřednosti v řízení o dovolání sám provádět (srov. omezený rozsah dokazování v dovolacím řízení podle § 265r odst. 7 tr. ř.). Pokud by zákonodárce zamýšlel povolat Nejvyšší soud jako třetí stupeň plného přezkumu, nepředepisoval by katalog dovolacích důvodů. Už samo chápání dovolání jako mimořádného opravného prostředku ospravedlňuje restriktivní pojetí dovolacích důvodů Nejvyšším soudem (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 5. 2004 sp. zn. [IV. ÚS 73/03](#)). Nejvyšší soud je vázán uplatněnými dovolacími důvody a jejich odůvodněním (§ 265f odst. 1 tr. ř.) a není povolán k revizi napadeného rozsudku z vlastní iniciativy. Právně fundovanou argumentaci má přitom zajistit povinné zastoupení odsouzeného obhájcem – advokátem (§ 265d odst. 2 tr. ř.).

Obviněná ve svém mimořádném opravném prostředku uplatnila dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g), h) tr. ř.

Nejprve k uplatněnému dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., který je dán tehdy, jestliže obviněnému byl uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo mu byl uložen trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou v trestním zákoně na trestný čin, jímž byl uznán vinným. Má-li dojít k naplnění tohoto dovolacího důvodu, musí být v dovolání namítána existence jedné z jeho dvou alternativ, tedy že došlo buď k uložení nepřipustného druhu trestu nebo k uložení druhu trestu sice přípustného, avšak mimo zákonnou trestní sazbu. Jiná pochybení soudu spočívající v nesprávném druhu či výměře uloženého trestu, zejména nesprávné vyhodnocení kritérií uvedených v § 39 až § 42 tr. zákoníku a v důsledku toho uložení nepřiměřeného přísného nebo naopak mírného trestu nelze v dovolání namítat prostřednictvím tohoto ani žádného jiného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 tr. ř. (srov. rozhodnutí č. 22/2003 Sb. rozh. trest.). Je možno ještě doplnit, že určité námitky ohledně výroku o trestu by bylo možno podřadit i pod dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. (jakožto jiné nesprávné hmotněprávní posouzení, na němž je založeno rozhodnutí), a to konkrétně jiné vady výroku o trestu záležející v porušení hmotného práva, než jsou otázky druhu a výměry trestu. Šlo by například o pochybení soudu v právním závěru o tom, zda měl či neměl být uložen souhrnný trest nebo úhrnný trest, popř. společný trest za pokračování v trestném činu (srov. například rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 19. 4. 2002, sp. zn. [11 Tdo 530/2002](#)). Žádná z takovýchto okolností však v trestní věci obviněné dána nebyla a její námitky týkající se výše trestu pod jí uváděné dovolací důvody nespadají. Pokud obviněná polemizuje s uložením souhrnného trestu, tak to nečiní věcně a nijak své námitky neupřesňuje. Podstatu jeho uložení – tedy to, zda souhrnný trest měl nebo neměl být uložen – nijak nezpochybňuje a své námitky směřuje v zásadě jen proti přísnosti trestu.

Při uvedeném vymezení zákonných podmínek pro naplnění dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. je zřejmé, že námitku obviněné uplatněnou ve vztahu k trestu nelze považovat za relevantní, a pokud by dovolatelka neuplatnila dovolací námitky jiné, musel by Nejvyšší soud dovolání obviněné odmítnout podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. zákoníku jako dovolání podané z jiného, než zákonného důvodu.

Druhý uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán tehdy, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. V mezích tohoto dovolacího důvodu je pak možno namítat, že skutek zjištěný soudem byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, třebaže nejde o trestný čin nebo sice jde o trestný

čin, ale jeho právní kvalifikace neodpovídá tomu, jak byl skutek ve skutkové větě výroku o vině popsán. Z dikce citovaného ustanovení tedy plyne, že ve vztahu ke zjištěnému skutku je možno dovoláním vytýkat výlučně vady právní. Vedle těchto vad, které se týkají právního posouzení skutku, lze vytýkat též „jiné nesprávné hmotně právní posouzení“. Rozumí se jím zhodnocení otázky, která přímo nespočívá v právní kvalifikaci skutku, ale v právním posouzení jiné skutkové okolnosti mající význam z hlediska hmotného práva.

Na podkladě uvedeného dovolacího důvodu tedy nelze přezkoumávat a hodnotit správnost a úplnost skutkových zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí založeno, ani prověřovat úplnost provedeného dokazování a správnost hodnocení důkazů ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř., neboť tato činnost soudu spočívá v aplikaci ustanovení procesních, nikoliv hmotně právních. Vedle vad, které se týkají posouzení skutku, lze vytýkat též „jiné nesprávné hmotně právní posouzení“. Rozumí se jím zhodnocení otázky, která nespočívá přímo v právní kvalifikaci skutku, ale v právním posouzení jiné skutkové okolnosti mající význam z hlediska hmotného práva.

Nejvyšší soud není další odvolací instancí, nemůže přezkoumávat a posuzovat postup hodnocení důkazů soudů obou stupňů. V dovolacím řízení je naopak povinen vycházet z jejich skutkových zjištění a teprve v návaznosti na zjištěný skutkový stav posuzovat hmotně právní posouzení skutku. V takovém případě by se totiž dostával do pozice soudu druhého stupně a suploval jeho činnost (k tomu srov. přiměřeně usnesení Ústavního soudu např. ve věcech sp. zn. [I. ÚS 412/02](#), [III. ÚS 732/02](#), [III. ÚS 282/03](#), [II. ÚS 651/02](#) a dalších). Dovolací soud je naopak povinen vycházet ze skutkových zjištění soudů prvního (a event. druhého) stupně a teprve v návaznosti na jimi zjištěný skutkový stav může posuzovat hmotně právní posouzení skutku. V této souvislosti je také třeba připomenout, že z hlediska nápravy skutkových vad trestní řád obsahuje další mimořádné opravné prostředky, a to především obnovu řízení (§ 277 a násl. tr. ř.) a v určitém rozsahu i stížnost pro porušení zákona (§ 266 a násl. tr. ř.).

Průlomem do uvedených zásad vymezujících dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. může být jen „extrémní nesoulad“, resp. zjištění, že právní závěry obecného soudu jsou v extrémním nesouladu s učiněnými skutkovými zjištěními (srov. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2005 sp. zn. [III. ÚS 578/04](#) nebo ze dne 20. 9. 2006 sp. zn. [I. ÚS 553/2005](#) a další). O „extrémní nesoulad“ mezi skutkovými zjištěními a právním posouzením věci se jedná tehdy, jsou-li prokázána zcela zjevná extrémní pochybení mezi skutkovými zjištěními a právním posouzením věci. O takový případ jde jen za situace, že je zjištěna zjevná absence srozumitelného odůvodnění rozsudku, kardinální logické rozpory ve skutkových zjištěních a z nich vyvozených právních závěrech, opomenutí a nehodnocení stěžejních důkazů, úplná absence důležitých skutkových zjištění, atp. (srov. například usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 8. 2010 sp. zn. [III. ÚS 1800/2010](#)).

V dané věci se však o takovou situaci nejednalo.

Z obsahu dovolání podaného obviněnou vyplývá, že námitky, které ve svém mimořádném opravném prostředku uplatnila, a o něž existenci citovaného dovolacího důvodu opřela v části týkající se zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, 2, 4 písm. d) tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, v tomto ohledu nemohou obstát. Uplatněné výhrady totiž zásadně napadají pouze rozsah provedeného dokazování soudy obou stupňů a způsob hodnocení důkazů z jejich strany (konkrétně když dovolatelka namítala, že nebylo dostatečně prokázáno, že se uvedené trestné činnosti dopustila, že poškozenému Š. nic nezamlčela, neuvedla jej v omyl, ani jeho omylu nevyužila, a že k předpokládanému následku nemohlo dojít a jde o tzv. nezpůsobilý pokus. V důsledku toho se domáhala změny skutkových zjištění ve svůj prospěch; teprve z takto tvrzených nedostatků (tedy až sekundárně) dovozovala údajně nesprávné právní posouzení skutku, jímž byla uznána vinnou. Tím se v podstatě domáhala přehodnocení skutkových závěrů, které měly vyplynout z provedeného dokazování.

Takovou argumentaci ovšem pod uvedený dovolací důvod, ale ani pod žádný jiný podřadit nelze. Obviněná také ve svém dovolání konstatovala, že byla odsouzena nepřislušným soudem a byla odňata zákonnému soudci. Uplatnila však dovolací důvody podle § 265e odst. 1 písm. h), g) tr. ř., přičemž uvedené námitky pod tyto dovolací důvody nespadají a navíc obviněná neuvedla, v čem tato pochybení spatřuje, a ani to nelze z takto omezené formulace jakkoliv dovodit. Nejvyšší soud se proto uvedenou dovolací námitkou nezabýval, ani zabývat nemohl. Nad rámec svého přezkumu Nejvyšší soud dodává, že nezjistil žádné okolnosti, které by svědčily proto, že by Okresní soud v Benešově nebyl místně příslušný.

Další část podaného dovolání, ve které obviněná namítala, že nenaplnila znaky skutkové podstaty pokusu přečinu poškození cizích práv podle § 21 odst. 1, § 181 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, neboť jednání, kterým byla uznána vinnou, je již obsaženo v právní kvalifikaci zločinu podvodu a přečin poškození cizích práv podle § 181 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, byť ve stadiu pokusu, nebyl spáchán, Nejvyšší soud posoudil jako podané v souladu s dovolacím důvodem podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Jelikož neshledal okolnosti, pro které by byl povinen dovolání obviněné podle § 265i odst. 1 tr. ř. odmítnout, přezkoumal podle § 265i odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozhodnutí, proti nimž bylo dovolání podáno, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že dovolání je v této části důvodné.

K těmto dovolacím námitkám je nejprve třeba v obecné rovině uvést, že přečinu poškození cizích práv podle § 181 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku se dopustí ten, kdo jinému způsobí vážnou újmu na právech tím, že využije něčího omylu. Jak již z této zákonné dikce plyne, objektem tohoto trestného činu jsou cizí práva, za něž jsou ve smyslu této trestně právní ochrany považována jiná než majetková práva jednotlivce, např. v oblasti vztahů rodinných, pracovních apod., a to i práva právnických osob, kolektivních orgánů apod., jakož i práva státu. Vyjdeme-li z opaku smyslu této zásady, pak pod takto vymezená cizí práva nelze zahrnout práva mající majetkovou povahu, neboť ta jsou chráněna ustanovením § 209 tr. zákoníku o trestném činu podvodu.

Pojem majetkových práv není výslovně definován, avšak podle právní teorie jde o práva, která jsou spjata s majetkem. Majetkem se rozumí souhrn majetkových hodnot (věcí, pohledávek, jiných práv a hodnot ocenitelných penězi), které přísluší určitému subjektu, a vyjadřuje, co někomu patří, co někdo vlastní, co náleží výlučně jediné osobě. Za majetek se označuje každé penězi ocenitelné právo v užším smyslu vlastnictví, tedy neomezené a výlučné právo k věci nebo nehmotnému statku, právo disponovat s věcí nebo s nehmotným statkem jakýmkoliv právem dovoleným způsobem, zejména je držet, užívat, požívat, nakládat s ním a vyloučit každého, kdo by v tom oprávněného rušil. Jde o neomezená práva užívání a disponování, která lze po právu vykonávat nad jednotlivou věcí nebo nehmotným právem, tj. neomezená práva užívání a disponování. Vlastnické právo je charakteristické tím, že vlastník vykonává svá oprávnění svou mocí, tedy mocí nezávislou na současné existenci moci kohokoliv jiného k téže věci.

Na základě tohoto vymezení majetkových práv lze určit, že nemajetkovými právy jsou každá jiná práva, která se svým obsahem nedotýkají majetku ani úkonů s ním souvisejících.

Pro úplnost je s ohledem na námitky obviněné a v duchu těchto obecných zásad vhodné dodat i to, že k naplnění znaků přečinu poškození cizích práv podle § 181 odst. 1, písm. b) tr. zákoníku je nutné jednak způsobení vážné újmy na takto vymezených cizích nemajetkových právech a jednak jednání, které má povahu podvodného jednání, tj. využití něčího omylu. Zda jde o vážnou újmu na právech, je nutno posuzovat ad hoc, tj. se zřetelem k okolnostem konkrétního případu, zejména k tomu, o jaké právo šlo, jaká byla intenzita újmy na tomto právu a jaké následky to mělo pro poškozeného, zejména zda šlo o škodlivý následek lehce nebo obtížně odstranitelný, popř. již zcela neodstranitelný. Uvedením v omyl je pak takové jednání, kterým pachatel předstírá okolnosti, jež nejsou v souladu se skutečným stavem věci. Uvedení v omyl může být spácháno konáním, opomenutím i konkludentním

jednáním. Podvodné jednání přitom může směřovat nejen vůči poškozenému, ale i vůči jiné fyzické nebo právnické osobě, popř. orgánu apod.

Podle skutkových zjištění je obviněné kladeno za vinu, že poškozená Z. P. by byla vážně ohrožena na svých vlastnických právech k nemovitosti. Z odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně lze dále zjistit, že za následek, který obviněná svým jednáním způsobila, je považována vážná újma na právech, jež vznikla jednáním obviněné, které směřovalo k poškození práv Z. P. a to tím, že by bylo zpochybněno její vlastnické právo k nemovitosti a byla by omezena v dispozici s nemovitostí, neboť by nebyla vedena jako vlastník v katastru nemovitostí, a byla by nucena uplatnit své vlastnické právo u soudu.

Došlo-li k porušení takových práv poškozené Z. P., nelze takto určený předmět útoku podřadit pod nemajetková práva, kterými je vymezen objekt přečinu poškození cizích práv podle § 181 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, protože takováto práva jsou svým charakterem majetkovými právy. Jednání obviněné plně vystihuje právní kvalifikace zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, 2, 4 písm. d) tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, když údaje uvedené ve výroku rozsudku ohledně následku, který hrozil Z. P., jsou nadbytečné.

Z těchto důvodů Nejvyšší soud dovolání obviněné shledal důvodným, neboť dospěl k závěru, že činem, jímž byla uznána vinnou, nebyly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přečinu poškození cizích práv podle § 181 odst. 1, písm. b) tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, a protože soudy obou stupňů v rozporu se shora rozvedenými zásadami trestné jednání obviněné chybně podle tohoto ustanovení posoudily, nemohla napadená rozhodnutí obstát. Dovolací soud proto rozhodl tak, že podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil rozsudek odvolacího soudu, přičemž rozsudek soudu prvního stupně ponechal nezměněn. Důkazy, které byly ve věci provedeny, umožňují učinit závěr, že byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nejvyšší soud je toho názoru, že vytčené pochybení, k němuž došlo již v odsuzujícím rozsudku okresního soudu, může napravit přímo soud odvolací. Zároveň pak byla zrušena i všechna obsahově navazující rozhodnutí, která v důsledku tohoto rozhodnutí pozbyla svého podkladu (§ 265k odst. 2 tr. ř.). Nejvyšší soud proto následně přikázal Krajskému soudu v Praze, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl (§ 265l odst. 1 tr. ř.). To konkrétně znamená, že odvolací soud opětovně posoudí dovolání obviněné proti rozsudku soudu prvního stupně. Nejvyšší soud připomíná, že odvolací soud je vázán právním názorem, který vyslovil v tomto rozhodnutí Nejvyšší soud (§ 265s odst. 1 tr. ř.). Pokud v průběhu odvolacího řízení vyvstane potřeba provést důkazy, nic nebrání, aby je odvolací soud provedl. Musí však respektovat zákaz změny k horšímu, neboť napadené rozhodnutí bylo zrušeno jen v důsledku dovolání podaného obviněnou (§ 265s odst. 2 tr. ř.). Proto za tohoto stavu jakékoliv doplnění výroku o škodu a její výši, která hrozila poškozené Z. P., nepřichází v úvahu.

Za podmínek uvedených v § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. bylo o zrušení napadeného rozhodnutí a o přikázání věci k novému projednání a rozhodnutí rozhodnuto v neveřejném zasedání.

# Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 8. 2014, sp. zn. 5 Tdo 797/2014, ECLI:CZ:NS:2014:5.TDO.797.2014.1

**Číslo:** 5/2015

## **Právní věta:**

Výši požadované náhrady škody nebo nemajetkové újmy nebo rozsah požadovaného bezdůvodného obohacení, které byly uplatněny řádně a včas (§ 43 odst. 3, § 206 odst. 2 tr. ř.), je možno v průběhu dalšího řízení měnit, a to až do doby, než se soud odebere k závěrečné poradě v hlavním líčení, event. veřejném zasedání o odvolání (§ 217, § 218, § 238 tr. ř.). Proto je přípustné, aby poškozený v průběhu trestního řízení rozšířil a důkazně doložil svůj včas a řádně uplatněný nárok na náhradu škody či nemajetkové újmy anebo na vydání bezdůvodného obohacení, o kterém je možno poté rozhodnout podle § 228 odst. 1 tr. ř. (příp. i § 229 odst. 1, 2 tr. ř.), a to za splnění podmínky, že je dána obviněnému nebo jeho obhájci možnost se k takovému rozšíření nároku konkrétně vyjádřit a uplatnit proti němu námitky.

V případě, že nárok je zvyšován v průběhu odvolacího řízení, musí být splněna další podmínka, že bylo poškozeným podle § 246 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. ř. nebo státním zástupcem podle § 246 odst. 1 písm. a), odst. 2 tr. ř. podáno odvolání v neprospěch obžalovaného ohledně výroku o náhradě škody či nemajetkové újmy anebo o vydání bezdůvodného obohacení.

**Soud:** Nejvyšší soud

**Datum rozhodnutí:** 13.08.2014

**Spisová značka:** 5 Tdo 797/2014

**Číslo rozhodnutí:** 5

**Číslo sešitu:** 2

**Typ rozhodnutí:** Usnesení

**Hesla:** Adhezní řízení

**Předpisy:** §1013 Zákona č. 89/20012 Sb.  
§1042 Zákona č. 89/2012 Sb.

**Druh:** Rozhodnutí ve věcech trestních

## **Sbírkový text rozhodnutí:**

*Nejvyšší soud k dovolání obviněného Ing. R. M., proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 11. 2013, sp. zn. 5 To 363/2013, který rozhodl jako soud odvolací v trestní věci vedené u Okresního soudu v Jihlavě pod sp. zn. 1 T 11/2013, usnesením částečně zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 11. 2013, sp. zn. 5 To 363/2013, ve výroku, kterým byl podle § 258 odst. 1 písm. b), f), odst. 2 tr. ř. zrušen výrok o náhradě škody v rozsudku Okresního soudu v Jihlavě ze dne 7. 8. 2013,*

*sp. zn. 1 T 11/2013, ohledně poškozené H. V. a ve výroku, jímž bylo následně podle § 259 odst. 3 písm. b), odst. 4 tr. ř. znovu rozhodnuto podle § 228 odst. 1 tr. ř. o uložení povinnosti obviněnému Ing. R. M. zaplatit na náhradě škody poškozené H. V. částku 1 630 308,- Kč, a podle § 229 odst. 2 tr. ř. byla poškozená H. V. odkázána se zbytkem nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, a následně Nejvyšší soud v pozici odvolacího soudu rozhodl v rámci tohoto usnesení dalším výrokem podle § 256 tr. ř., že se odvolání poškozené H. V. proti rozsudku Okresního soudu v Jihlavě ze dne 7. 8. 2013, sp. zn. 1 T 11/2013, jako nedůvodné zamítá (§ 265m odst. 1 věta první tr. ř. per analogiam).*

## **Z o d ů v o d n ě n í :**

Rozsudkem Okresního soudu v Jihlavě ze dne 7. 8. 2013, sp. zn. 1 T 11/2013, byl obviněný Ing. R. M. uznán vinným ze spáchání přečinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 3 trestního zákoníku (zák. č. 40/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dále jen „tr. zákoník“) a přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, kterých se měl dopustit tím, že ačkoliv byl nezpůsobilý k řízení motorových vozidel, když měl v krvi nejméně 1,47 g/kg alkoholu, dne 15. 6. 2012 kolem 12:00 hod. řídil z K., okres J., směrem na J. osobní automobil zn. Citroen C8 RZ ... a při této jízdě v km 71,788 silnice č. 602 v katastru obce V. S., okres J., v dlouhé pravotočivé zatáčce se nevěnoval plně řízení vozidla a vlivem množství alkoholu v krvi, značné únavy a nepřiměřené a nepovolené rychlosti jízdy nejméně 108 km/h, tedy porušením zejména ustanovení § 5 odst. 1 písm. b), § 5 odst. 2 písm. b) a § 18 odst. 1, 3 zák. č. 361/2000 Sb. ve znění pozdějších změn a doplňků, vjel do protisměru, čímž porušil též ustanovení § 11 odst. 1 cit. zákona, a zde se střetl s protijedoucím osobním automobilem zn. Opel Astra Caravan RZ ... řízeným H. V. a způsobil tak H. V. zlomeninu týlového výběžku lebky vlevo bez posunu úlomků, pravostranné zhmoždění mozku, zhmoždění krajiny čela vlevo, zlomeninu v dolní třetině hrudní kosti bez posunu úlomků, zlomeninu levé pažní kosti s posunem úlomků, poranění vřetenního nervu, zlomeninu akromiálního výběžku levé lopatky, tříštivou zlomeninu levé kloubní jamky kyčelního kloubu, poranění peroneálního nervu levé dolní končetiny, zlomeninu zánártních kostí II, III, IV levé nohy, zlomeninu posledního článku palce levé nohy bez posunu úlomků, zlomeninu posledního článku V. prstu levé nohy, 10 cm hlubokou ránu pravého kolena pronikající do kolenního kloubu, tržnou ránu na bradě, zhmoždění levého plicního křídla, zhmoždění jater, sleziny a břišní stěny, zlomeninu korunky zubu 35 a zlomeninu hrbolu zubu 18 s dosud trvajícím léčením, dále způsobil spolujezdkyni H. V., a to její dceři H. V. ml. lehký otřes mozku, podvrtnutí a namožení čelisti vlevo – otevřený skus, zhmoždění stěny hrudníku, zhmoždění břišní stěny, zhmoždění kolena vlevo, zhmoždění bérce vlevo a zhmoždění předloktí vlevo s dosud trvajícím léčením čelisti a dalšímu spolujezdci nezl. V. V. ml. zavřenou zlomeninu lebeční spodiny, otřes mozku, úrazové subdurální krvácení, tržnou ránu v dutině ústní a hematom a zhmoždění tváře vlevo s léčením do 20. 9. 2012.

Za tyto přečiny byl obviněný Ing. R. M. odsouzen podle § 147 odst. 3 a § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody na 2 a ½ (dva a půl) roku. Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku mu byl výkon trestu odnětí svobody podmíněně odložen na zkušební dobu 5 (pěti) let. Podle § 82 odst. 2 a § 48 odst. 4 písm. i) tr. zákoníku byla obviněnému uložena povinnost do konce zkušební doby zaplatit poškozeným škody: V. z. p. ČR, se sídlem O. 2020/4, P. 3, částku 495 117,53 Kč, V. V. bytem S. Z. – K. 43, částku 10 524,80 Kč, H. V. bytem S. Z. – K. 43, částku 393 708,- Kč, H. V. ml. bytem S. Z. – K. 43, částku 4 427,- Kč, a do týdne od uplynutí zkušební doby doložit splnění této povinnosti soudu. Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku byl obviněnému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na 6 (šest) let. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byla obviněnému uložena povinnost na náhradě škody zaplatit poškozeným: V. z. p. ČR, se sídlem O. 2020/4, P. 3, částku 495 117,53 Kč, V. V. bytem S. Z. – K. 43, částku 10 524,80 Kč, H. V. bytem S. Z. – K. 43, částku 393 708,- Kč, H. V. ml. bytem S. Z. – K. 43, částku 4 427,- Kč. Podle § 229 odst. 2 tr. ř. byli poškození V. V. a H. V. se zbytky nároků na náhradu škody odkázáni na řízení ve věcech

občanskoprávních.

Krajský soud v Brně, který rozhodoval jako soud odvolací o odvolání státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Jihlavě a poškozených V. V., H. V. a H. V. ml. rozhodl rozsudkem ze dne 13. 11. 2013, sp. zn. 5 To 363/2013, tak, že podle § 258 odst. 1 písm. b), e), f), odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek z podnětu odvolání státního zástupce a poškozených V. V., H. V., H. V. ml. zrušil ve výroku o trestu, ve výroku o uložení povinnosti podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku a ve výrocích o náhradě škody ohledně poškozených H. V. a H. V. ml. Podle § 259 odst. 3 písm. b), odst. 4 tr. ř. nově rozhodl tak, že obviněnému podle § 147 odst. 3 a § 43 odst. 1 tr. zákoníku uložil úhrnný trest odnětí svobody na 2 a ½ (dva a půl) roku. Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku byl obviněný pro výkon uloženého trestu zařazen do věznice s dohledem. Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku byl obviněnému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na 6 (šest) let. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byla obviněnému uložena povinnost zaplatit na náhradě škody poškozeným: H. V., bytem S. Z. – K. 43, částku 1 630 308,- Kč, H. V. ml. bytem S. Z. – K. 43, částku 9 510,- Kč. Podle § 229 odst. 2 tr. ř. byla poškozená H. V. odkázána se zbytkem nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti uvedenému rozsudku odvolacího soudu ze dne 13. 11. 2013, sp. zn. 5 To 363/2013, ve spojení s rozsudkem Okresního soudu v Jihlavě ze dne 7. 8. 2013, sp. zn. 1 T 11/2013, podal obviněný Ing. R. M. prostřednictvím zvolené obhájkyne JUDr. I. P. dovolání z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Obviněný Ing. R. M. v podrobnostech uvedl, že podle § 43 odst. 3 věta za tečkou tr. ř. je třeba, aby poškozený učinil návrh na uložení povinnosti obviněnému k náhradě škody nejpozději u hlavního líčení před zahájením dokazování. Jak vyplývá z protokolu o průběhu hlavního líčení ze dne 7. 8. 2013, zmocněnkyně poškozeného odkázala na písemné podání adresované Policii České republiky v přípravném řízení a soudu prvního stupně dne 8. 4. 2013, kdy písemné vyhotovení uplatnění náhrady škody poškozených V. bylo doručeno soudu dne 10. 4. 2013. Soud prvního stupně rozhodl o náhradě škody poškozených V. tak, jak je uvedeno výše. Obviněný napadá postup odvolacího Krajského soudu v Brně, který svým rozhodnutím zrušil mimo jiné výrokovou část o náhradě škody soudu prvního stupně, neboť obviněný má za to, že odvolací soud postupoval nad rámec podaného odvolání jak státního zástupce, tak poškozených V. Z odvolání státního zástupce na č. 1. 331 až 333 v neprospěch obviněného se podává, že jeho odvolání směřovalo pouze a výhradně do výroku o trestu, přičemž odvolací soud v odůvodnění odkazoval i na právní úvahy státního zástupce v části rozsahu a lhůty poskytnuté k náhradě škody. Obviněný má za to, že odvolací soud nebyl na základě odvolání státního zástupce povolán k přehodnocení a změně výroku o náhradě škody. Pro uplatnění práva na náhradu škody, případně nemajetkové újmy, je třeba, aby poškozený uplatnil své právo nejpozději před začátkem dokazování během hlavního líčení. K tomuto okamžiku poškození V. uplatnili své nároky písemnými podáními své zmocněnkyně z 8. 4. 2013 na č. 1. 296 a násl. Obviněný napadá postup odvolacího soudu, který změnu výroku o náhradě škody ve vztahu k poškozeným V. opřel o rozšíření jejich návrhů na náhradu škody z 22. 10. 2013 došlých odvolacímu soudu dne 23. 10. 2013, založených na č. 1. 341 V. V., č. 1. 364 V. H. ml., a č. 1. 389 V. H. Odvolací soud tak postupoval nezákonně, neboť rozhodl o dalších nárocích zejména poškozené H. V., která tyto své nároky neuplatnila před začátkem hlavního líčení, tyto řádně nespecifikovala a nedoložila před začátkem hlavního líčení. Jak vyplývá z podaného odvolání poškozených V. jak je založeno na č. 1. 328 a násl., poškození se odvolávali do výroku o náhradě škody pouze v části lhůty stanovené k náhradě škody. Sama zmocněnkyně poškozených V. při hlavním líčení uvedla, že od písemného vyčíslení nároků na náhradu škody se ničeho nezměnilo a její klienti trvají na náhradě škody tak, jak byla v písemném vyhotovení předložena. Odvolací soud měl postupovat podle § 253 odst. 1 tr. ř. a odvolání poškozených jako podané neoprávněnými osobami vzhledem k tomu, že odvolání směřovalo proti výrokům rozsudku soudu prvního stupně, které nemohou poškození napadnout, zamítnout. Postup odvolacího soudu, který obviněný napadá, je třeba označit za nezákonný, neboť odvolací soud přiznal poškozeným více, než kolik sami poškození uplatnili jako svůj nárok v adhezním řízení před

začátkem dokazování u hlavního líčení. Nárok na náhradu škody poškozené H. V. hodnotila K. p., a. s., která si nechala zpracovat znalecký posudek se závěrem, že náhrada přisouzená v trestním řízení, je zcela zjevně neúměrná utrpěné škodě na zdraví a vyčíslení ZSÚ MUDr. D. N. je podle znalce zcela zjevně nadhodnocené. MUDr. N. nad to hodnotí i položky, které přísluší hodnotit pouze psychiatrovi. Dále nebere v potaz pravidla vyhlášky č. 440/2001 Sb. pro limitaci odškodnění podle § 6 odst. 2 atd. Podle sdělení K. p., a. s., není možné obviněnému znalecký posudek poskytnout, a proto obviněný navrhuje, aby si tento znalecký posudek k doplnění dokazování vyžádal sám dovolací soud. Následně se dovolatel zabýval obsahem znaleckého zkoumání pro K. p., a. s., a zejména zdůraznil, že podle názoru znalce tak, jak provedl bodové ohodnocení, MUDr. N. přiznal poškozené H. V. nejméně o 4500 vyhláškových bodů více, než na které má objektivně nárok, což ve svém důsledku představuje částku 540 000,- Kč, k jejíž náhradě byl obviněný zavázán. MUDr. D. N. navýšil položku ZSÚ o 50 %, tedy o maximální možnou míru, což neodpovídá závěrům znalce, který uvedl, že argumentace lékaře, který vystavil bodové ohodnocení poškozené V., není správná, proto obviněný má za to, že soud měl přiznat poškozené V. ZSÚ pouze v rozsahu 6870 bodů a nepřiznat náhradu 3435 vyhláškových bodů představujících další částku 412 200,- Kč. V části uplatněného nároku na kompenzaci bolestného MUDr. N. bolestné v rozsahu 1875 vyhláškových bodů zdvojnásobil, což opět neodpovídá objektivní situaci u poškozené V. Sám znalec bodové ohodnocení navýšil o 1215 bodů, tedy opět MUDr. N. neobjektivně přiznal poškozené V. dalších 1035 vyhláškových bodů, což je v rozporu s vyhláškou č. 440/2001 Sb., účinnou do 31. 12. 2013.

Na základě skutečností uvedených shora obviněný uzavřel, že výrok odvolacího soudu v části náhrady škody zejména u poškozené V. H. není v souladu s platnými normami hmotného práva, které se týkají odškodňování bolesti a ztížení společenského uplatnění, kdy na základě nesprávného důkazu, který byl v řízení proveden, přičemž připuštěn vůbec být neměl (rozšíření nároku poškozené H. V. po provedení dokazování před soudem prvního stupně), je třeba zrušit, neboť tento výrok, který se přímo obviněného dotýká, jej zavazuje k vyššímu plnění, než jaké po právu poškozeným patří, a proto obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. napadené rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 13. 11. 2013, č. j. 5 To 363/2013-516, ve výroku o náhradě škody poškozené H. V., bytem S. Z. – K. 43, jímž byl rozsudek Okresního soudu v Jihlavě ze dne 7. 8. 2013, č. j. 1 T 11/2013-325, částečně zrušen ve výroku o náhradě škody, a jímž bylo znovu rozhodnuto o povinnosti obviněného poškozeným škodu nahradit, zrušil a věc přikázal tomuto soudu v potřebném rozsahu znovu projednat a rozhodnout.

Nejvyšší soud jako soud dovolací nejprve v souladu se zákonem zkoumal, zda není dán některý z důvodů pro odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 tr. ř., a na základě tohoto postupu shledal, že dovolání ve smyslu § 265a odst. 1, 2 písm. a) tr. ř. je přípustné, bylo podáno osobou oprávněnou (§ 265d odst. 1 písm. b/, odst. 2 tr. ř.), řádně a včas (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.) a splňuje náležitosti dovolání. Protože dovolání lze podat jen z důvodů taxativně vymezených v § 265b tr. ř., Nejvyšší soud dále posuzoval, zda obviněným Ing. R. M. vznesené námitky naplňují jím tvrzený dovolací důvod, a shledal, že dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. byl uplatněn alespoň zčásti v souladu se zákonem vymezenými podmínkami. Následně se Nejvyšší soud zabýval důvodem odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř., tedy zda nejde o dovolání zjevně neopodstatněné, přičemž ani tento důvod pro odmítnutí dovolání neshledal. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší soud neshledal ani jiné důvody pro odmítnutí dovolání obviněného podle § 265i odst. 1 tr. ř., přezkoumal podle § 265i odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost těch výroků napadeného rozhodnutí, proti nimž bylo toto dovolání podáno, v rozsahu a z důvodů uvedených v dovolání, jakož i řízení napadeným částem rozhodnutí předcházející. K vadám výroků, které nebyly dovoláním napadeny, Nejvyšší soud přihlížel, jen pokud by mohly mít vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno dovolání.

Obviněný Ing. R. M. uplatnil dovolací důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., v němž je stanoveno, že tento důvod dovolání je naplněn tehdy, jestliže rozhodnutí spočívá na

nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. V rámci takto vymezeného dovolacího důvodu je možné namítat buď nesprávnost právního posouzení skutku, tj. mylnou právní kvalifikaci skutku, jak byl v původním řízení zjištěn, v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva, anebo vadnost jiného hmotně právního posouzení. Zásah Nejvyššího soudu jako dovolacího soudu do takového hodnocení přichází v úvahu jen v případě, že by skutková zjištění byla v extrémním nesouladu s právními závěry učiněnými v napadeném rozhodnutí (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. května 2000, sp. zn. [II. ÚS 215/99](#), uveřejněný pod č. 69 ve sv. 18 Sb. nález. a usn. ÚS ČR nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 20. června 1995, sp. zn. [III. ÚS 84/94](#), uveřejněný pod č. 34 ve sv. 3 Sb. nález. a usn. ÚS ČR; dále srov. rozhodnutí pod sp. zn. [III. ÚS 166/95](#) nebo [III. ÚS 376/03](#)). Zásah do skutkových zjištění je dále v rámci řízení o dovolání přípustný jen tehdy, učinil-li dovolatel extrémní nesoulad předmětem svého dovolání (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 8. 2006, sp. zn. [8 Tdo 849/2006](#)). K extrémnímu nesouladu mezi provedenými důkazy a učiněnými skutkovými zjištěními srov. také např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2010, sp. zn. [7 Tdo 448/2010](#), usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 11. 2009, sp. zn. [IV. ÚS 889/09](#), nebo rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. [III. ÚS 359/05](#). Právě z těchto hledisek se Nejvyšší soud zabýval některými skutkovými otázkami a hodnocením důkazů jak ze strany nalézacího, tak i odvolacího soudu ve vztahu k rozhodnutí o nároku na náhradu škody poškozených, zejména poškozené H. V.

Nejvyšší soud přezkoumal k dovolání obviněného Ing. R. M. obě uvedené rozhodnutí soudů nižších stupňů, tak i předložený spisový materiál, a dospěl mimo jiné k následujícím zjištěním.

Podle ustanovení § 43 odst. 3 tr. ř. je poškozený oprávněn navrhnout, aby soud v odsuzujícím rozsudku uložil obžalovanému povinnost nahradit v penězích škodu nebo nemajetkovou újmu, jež byla poškozenému trestným činem způsobena, nebo vydat bezdůvodné obohacení, které obžalovaný na jeho úkor trestným činem získal. Návrh je třeba učinit nejpozději u hlavního líčení před zahájením dokazování (§ 206 odst. 2 tr. ř.). Podle předloženého spisového materiálu je zřejmé, že tak poškození učinili, a to V. z. p. ČR dne 7. 3. 2013, poškozený V. V. dne 8. 4. 2013, poškozená H. V. st. také dne 8. 4. 2013 a poškozená H. V. ml. rovněž dne 8. 4. 2013, přičemž u hlavního líčení konaného dne 7. 8. 2013 zmocněnkyně poškozených V. odkázala na písemná vyhotovení uplatnění náhrady škody ze dne 8. 4. 2013 a byl čten nárok poškozené V. z. p. ČR. K tomu Nejvyšší soud zdůrazňuje, že oproti tvrzení obviněného, výši požadované náhrady škody nebo nemajetkové újmy nebo rozsahu požadovaného bezdůvodného obohacení, které byly uplatněny řádně a včas, je možno podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu v průběhu dalšího řízení měnit, a to až do doby, než se soud odebere k závěrečné poradě v hlavním líčení, event. veřejném zasedání o odvolání (§ 217, 218, 238 tr. ř.; srov. též č. II/1962 Sb. rozh. tr.). Z uvedeného se podává, že je tedy přípustné, aby poškození v průběhu trestního řízení rozšířili a důkazně doložili svůj včas a řádně uplatněný nárok na náhradu škody (srov. § 43 odst. 3 a § 206 odst. 2 tr. ř.), jako tomu bylo i v tomto projednávaném případě, přičemž musí být dána obviněnému nebo jeho obhájci možnost se k takovému rozšíření vyjádřit a uplatnit proti němu námitky, což se stalo po provedení předmětných důkazů ohledně náhrady škody poškozených V. V., H. V., H. V. ml. ve veřejném zasedání odvolacího soudu dne 13. 11. 2013, kde se obviněný vyjádřil – bez připomínek (č. l. 512 spisu). Z ustanovení § 206 odst. 2 tr. ř., a to ani ve spojení s § 43 odst. 3 tr. ř. nelze dovozovat opak, zvláště když zejména v případě dopravních nehod, jako tomu bylo i v posuzovaném případě, ale i v případě jiné trestné činnosti, lze předpokládat, že nárok, který byl řádně uplatněn co důvodu i výše, jež musí být vyjádřena alespoň minimální částkou, bude na podkladě provedených důkazů v hlavním líčení i později upřesňován. Současně je také nutné zdůraznit, že v případě, že nárok je zvyšován v průběhu odvolacího řízení, musí být splněna další podmínka, že odvolání poškozeného, příp. poškozených musí v souvislosti s rozšířením nároku na náhradu škody směřovat do výroku o náhradě škody.

Podle ustanovení § 246 odst. 1 písm. d) tr. ř. může rozsudek odvoláním napadnout poškozený, který

uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení, pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo o vydání bezdůvodného obohacení. Poškozený má odvolací právo pouze v případě, jestliže včas a řádně uplatnil v trestním řízení nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem nebo na vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem, což se v projednávaném případě obviněného Ing. R. M., jak již bylo shora popsáno, stalo. Odvolací soud by podle § 253 odst. 1 tr. ř. zamítl odvolání poškozeného, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení podle § 43 odst. 3 tr. ř., jako odvolání podané neoprávněnou osobou, je-li zřejmé, že odvolání směřuje výlučně proti takovým výrokům rozsudku soudu prvního stupně, které poškozený podle zákona nemůže napadnout. Odvolací soud je však povinen přezkoumat podle § 254 odst. 1 tr. ř. rozsudek ve výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo o vydání bezdůvodného obohacení, pokud z obsahu odvolání poškozeného je patrné a možné dovodit (§ 59 odst. 1 věta první tr. ř.), že poškozený napadá i výrok o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo o vydání bezdůvodného obohacení, případně vytýká, že takový výrok učiněn nebyl nebo že bylo porušeno ustanovení o řízení, které předcházelo rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo o vydání bezdůvodného obohacení je nesprávný nebo chybí (srov. stanovisko Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 18. 6. 1981, č. j. [St 1/80](#), publikované pod č. 1/1982-I Sb. rozh. tr.). Nejvyšší soud tedy dále z předloženého spisového materiálu zjistil, že v odvolání poškozených V. se nejprve uvádí, že jde o náhradu škody u ublížení na zdraví při dopravní nehodě dne 15. 6. 2011 v katastru obce V. S., a podávají odvolání proti rozsudku Okresního soudu v Jihlavě ze dne 7. 8. 2013, sp. zn. 1 T 11/2013-325. V odůvodnění se pak uvádí, že odvolání směřují do výrokové části, kterou soud uložil obžalovanému povinnost do konce zkušební doby zaplatit poškozeným škodu: V. V. částku 10 524,80 Kč, H. V. částku 393 708,- Kč, H. V. ml. částku 4 427,- Kč, přičemž se zmiňují, že uložený podmíněný trest považují za velice mírný a stanovenou dobu k náhradě škody za nepřiměřeně dlouhou. V petitu odvolání stojí, že poškození navrhuji, aby odvolací soud napadený rozsudek ve výrokové části ohledně lhůty k náhradě škody změnil tak, že obžalovaný je povinen nahradit poškozeným náhradu škody do 15 dnů od právní moci odsuzujícího rozsudku. Nejvyšším soudem tak bylo zjištěno, že odvolání poškozených V. směřuje z hlediska obsahu odvolání (§ 59 odst. 1 tr. ř.), zejména úvodu a petitu odvolání nejen do výroku o trestu v té části, pokud byla obviněnému podle § 82 odst. 2 a § 48 odst. 4 písm. i) tr. ř. uložena povinnost do konce zkušební doby zaplatit poškozeným tam uvedené škody, ale i do výroku o náhradě škody, pokud bylo zejména v petitu požadováno, aby obviněnému bylo uloženo nahradit poškozeným škodu tedy ve smyslu § 228 odst. 1 tr. ř. do 15 dnů od právní moci odsuzujícího rozsudku, byť takovým výrokem se v trestním řízení o tzv. pariční lhůtě nerozhoduje, poněvadž povinnost zaplatit náhradu škody vzniká právní mocí rozsudku (srov. § 139 odst. 1 tr. ř.). Z celého odvolání je zřejmé, že poškození nepochopili vztah výroků podle § 82 odst. 2 a § 48 odst. 4 písm. i) tr. ř. a podle § 228 odst. 1 tr. ř., příp. § 229 odst. 2 tr. ř., tyto výroky ač jsou ve skutečnosti rozdílné povahy, evidentně směřují či spíše spojují, a proto je možné uzavřít, že poškození správně podali své odvolání i pro nesprávnost výroku o náhradě škody. V této části bylo odvolání poškozených V. V., H. V. a H. V. ml. posouzené podle jeho obsahu, podáno i podle Nejvyššího soudu v souladu s ustanovením § 246 odst. 1 písm. d) tr. ř. (ke stejnému názoru evidentně dospěl i odvolací Krajský soud v Brně, když na podkladě jejich odvolání napadený rozsudek nalézacího soudu zrušil).

Oproti tomu Nejvyšší soud poukázal na to, že poškozený není oprávněn napadnout výrok, kterým byla obžalovanému uložena povinnost, aby ve zkušební době (resp. v době výkonu některých trestů) podle svých sil nahradil škodu nebo odčinil nemajetkovou újmu, kterou způsobil trestným činem, nebo aby vydal bezdůvodné obohacení získané trestným činem (§ 48 odst. 3, § 60 odst. 5, § 63 odst. 2, § 75 odst. 3, § 82 odst. 2, § 85 odst. 2 tr. zákoníku, § 14 odst. 2 zákona o soudnictví ve věcech mládeže), neboť jde o součást výroku o trestu. V této části je tak nutné mít odvolání všech poškozených V. za podané osobami neoprávněnými (srov. č. 1/1982, dále i č. II/1962, č. 32/2003 a přiměřeně č. 43/1967 Sb. rozh. tr.; srov. i usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 9. 2000, sp. zn. [I. ÚS](#)

Obviněný Ing. R. M. v odůvodnění svého dovolání namítal, že nárok na náhradu škody poškozené H. V. zhodnotila K. p., a. s., která si nechala zpracovat znalecký posudek se závěrem, že náhrada присouzená v trestním řízení, je zcela zjevně neúměrná utrpěné škodě na zdraví a vyčíslení ztížení společenského uplatnění (dále jen „ZSU“) MUDr. D. N., neboť toto vyčíslení je podle znalce zcela zjevně nadhodnocené. Nejvyšší soud především zdůrazňuje, že žádným způsobem nezpochybňuje závažnost poranění poškozené H. V., která utrpěla při předmětné dopravní nehodě ze dne 15. 6. 2012. Tento závěr však nemůže nic změnit na tom, že je třeba se odpovědně zabývat námitkami obviněného Ing. R. M. proti výši присouzené náhrady škody v napadeném rozsudku Krajského soudu v Brně, a proto Nejvyšší soud přezkoumal zprávu K. p., a. s., kterou provedl důkaz, a z níž zejména vyplývá, že náhrada присouzená v trestním řízení je zcela zjevně neúměrná utrpěné škodě na zdraví. V této zprávě se konkrétně uvádí, že předložené vyčíslení ZSU MUDr. D. N. je zcela zjevně nadhodnocené. MUDr. N. nadto hodnotí i položky, které přísluší hodnotit pouze psychiatrovi, dále nebere v potaz pravidla vyhlášky č. 440/2001 Sb. pro limitaci odškodnění podle § 6 odst. 2 atd. Poškozená prostřednictvím právního zástupce předložila pojistiteli (přes jeho výzvy) podklady, které jsou nedostatečné k objektivnímu zhodnocení ztížení společenského uplatnění. I přes nedoložení požadovaných dokladů K. p., a. s., veškeré dostupné lékařské zprávy včetně stanoveného bodového hodnocení za ztížení společenského uplatnění zaslala soudnímu znalci s požadavkem na vypracování znaleckého posudku. Následně pojišťovna uvedla některé závěry tohoto znaleckého posudku. Konkrétně např. k položce 013 – postkomoční syndrom ohodnocené 200 body. Není přijatelné, aby v bodovém ohodnocení ztížení společenského uplatnění byly současně akceptovány položka 013 (postkomoční syndrom, tedy psychické a nervové následky po relativně lehčím úrazu mozku) a položka 014 (vážné psychické a nervové následky po těžkém poranění hlavy); maximální možná bodová hodnota (3000 bodů) pro vážné mozkové nebo duševní poruchy po těžkém poranění hlavy (mozku) může být přiřazena jen k těm nejtěžším stavům, které už ani nemohou být horší, přitom z dokladů, které mají k dispozici, není zřejmé, že by se u poškozené mohlo jednat o takový stav; některé zdravotní poruchy, které byly v hodnocení MUDr. D. N. bodově ohodnoceny (odlomení korunek dvou zubů, omezení hybnosti ramenního kloubu vlevo, omezení hybnosti loketního kloubu vlevo, porúrazová plochá noha, omezení hybnosti levé kyčle středně těžké apod.), nejsou ve zdravotní dokumentaci uváděny nebo doloženy; nepřiměřeně vysoké je i ohodnocení parézy vřetenního nervu, která se podle dokumentace měla zlepšovat, zatímco použité ohodnocení 600 body je vyhrazeno jen pro úplnou obrnu vřetenního nervu. K navýšení základního bodového ohodnocení ztížení společenského uplatnění podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 440/2001 Sb., v platném znění, nestačí situace, kdy „hodnocená porucha zdraví vedla ke zvlášť těžkým následkům“ (jako je tomu nepochybně u paní H. V. – za těžké následky ovšem mohou být prohlašovány téměř jakékoliv následky poruchy zdraví). Skutečnost, že škoda na zdraví způsobila u posuzovaného jedince závažné následky pro jeho uplatnění v životě a ve společnosti, by měla být plně zohledněna již v základním bodovém ohodnocení ztížení společenského uplatnění (jeho přiměřeně vysokou bodovou hodnotou). Při jeho případném navyšování je třeba vysvětlit a zdůvodnit, v čem, proč a jakou měrou způsobuje hodnocená škoda na zdraví u posuzovaného jedince následky horší a závažnější, než by odpovídalo stejné poruše zdraví u jiných „standardních“ jedinců. Je tedy třeba srovnat stav následků, které obvykle (u jiných standardních, „obvyklých“ jedinců) vyvolávají poruchy zdraví zohledněné v základním bodovém ohodnocení ztížení společenského uplatnění, se stavem následků, které tyto poruchy vyvolaly u posuzovaného jedince (viz kupř. rozsudky Nejvyššího soudu pod sp. zn. [25 Cdo 1279/2005](#) a [25 Cdo 1312/2005](#), v nichž je výše uvedený výklad principu navyšování základního bodového ohodnocení ztížení společenského uplatnění podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 440/2001 Sb., v platném znění, prezentován. To ovšem MUDr. D. N. neučinil. S ohledem na tyto skutečnosti Nejvyšší soud odkazuje na ustálenou judikaturu, podle níž požadavek zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve smyslu § 2 odst. 5 tr. ř. platí bezvýjimečně i pro rozhodování o otázkách souvisejících s výší škody způsobené trestným činem, s právy a postavením

poškozeného a s adhezním řízením, což vyplývá i z ustanovení § 89 odst. 1 písm. e), § 164 odst. 2, § 186 odst. 1 písm. f) i § 46 tr. ř. Také na odůvodnění výroku o náhradě škody se vztahuje ustanovení § 125 tr. ř. (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. 5. 1967, sp. zn. [5 Tz 13/67](#), publikované pod č. 7/1968 Sb. rozh. tr.). Tyto zásadní skutečnosti uváděné ve zprávě K. p., a. s., ze dne 7. 2. 2014, které jsou podle sdělení K. p., a. s., podloženy znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, čemuž Nejvyšší soud nemá důvodu s ohledem na odbornou povahu uvedených závěrů a komplexní posouzení jednotlivých položek nevěřit, zásadním způsobem zpochybňují správnost závěrů odvolacího soudu založených na „Zhodnocení trvalých následků – ztížení společenského uplatnění podle vyhlášky č. 440/2001 Sb. – pacientka H. V.“, které bylo zpracováno MUDr. D. N., ohledně výroku o náhradě škody poškozené H. V. ve výši 1 630 308,- Kč. Z těchto důvodů Nejvyšší soud shledal ohledně základu výroku o náhradě škody uvedené poškozené přesahujícího částku 393 708,- Kč extrémní nesoulad mezi provedenými důkazy a učiněnými skutkovými zjištěními a v návaznosti na to i extrémní nesoulad skutkových zjištění s právními závěry učiněnými v napadeném rozhodnutí ohledně nároku na náhradu škody poškozené H. V. v částce 1 630 308,- Kč. Naproti tomu žádný takový nesoulad Nejvyšší soud neshledal ohledně výše škody v částce 393 708,- Kč, kterou přiznal H. V. nalézací soud v rozsudku ze dne 7. 8. 2013, sp. zn. 1 T 11/2013, když tento výrok byl z hlediska jeho důvodu i výše náležitě nalézacím soudem odůvodněn a toto odůvodnění je zcela v souladu s provedenými důkazy obsaženými v přezkoumaném spisu. Navíc v tomto směru obviněný Ing. R. M. v podaném dovolání neuplatnil ani žádné námitky. Podobně je tomu i ohledně výroku o náhradě škody poškozené H. V. ml. ve výši 9 510,- Kč, v rozsudku odvolacího soudu, který v dovolání obviněný Ing. R. M. také napadl, ale pouze z formálních důvodů, se kterými se již Nejvyšší soud shora podrobně vypořádal, přičemž je neshledal s poukazem na citovanou ustálenou judikaturu opodstatněnými. Pokud pak jde o výši tohoto nároku, byla při veřejném zasedání odvolacího soudu tato výše i nad rámec přiznaného nároku nalézacím soudem (4 427,- Kč) předloženými důkazy náležitě prokázána, neboť odpovídá dokladům obsaženým ve spisu. Obviněný Ing. R. M. věcně proti výši této uplatněné a odvolacím soudem přiznané náhradě škody poškozené H. V. ml., ve výši 9 510,- Kč, ani neuplatnil žádné konkrétní připomínky, které by ji zpochybňovaly. Z těchto důvodů neshledal Nejvyšší soud žádný důvod pro zrušení výroku o náhradě škody u poškozené H. V. ml., neboť v tomto směru je rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 11. 2013, sp. zn. 5 To 363/2013, zcela správným a odůvodněným.

Z těchto důvodů Nejvyšší soud po přezkoumání věci shledal, že ohledně výroku o náhradě škody u poškozené H. V. je naplněn dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., tedy že napadený rozsudek odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení ohledně výroku o náhradě škody ve výši 1 630 308,- Kč poškozené H. V. Z tohoto důvodu Nejvyšší soud k podanému dovolání obviněného Ing. R. M. usnesením podle § 265k odst. 1, 2 věta první tr. ř. částečně zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 11. 2013, sp. zn. 5 To 363/2013, ve výroku, kterým byl podle § 258 odst. 1 písm. b), f), odst. 2 tr. ř. zrušen výrok o náhradě škody v rozsudku Okresního soudu v Jihlavě ze dne 7. 8. 2013, sp. zn. 1 T 11/2013, ohledně poškozené H. V. a ve výroku, jímž bylo následně podle § 259 odst. 3 písm. b), odst. 4 tr. ř. znovu rozhodnuto podle § 228 odst. 1 tr. ř. o uložení povinnosti obviněnému Ing. R. M. zaplatit na náhradě škody poškozené H. V. částku 1 630 308,- Kč, a podle § 229 odst. 2 tr. ř. byla poškozená H. V. odkázána se zbytkem nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Podle § 265k odst. 2 věta druhá tr. ř. zrušil také další rozhodnutí na zrušenou část rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. V návaznosti na to Nejvyšší soud v pozici odvolacího soudu rozhodl v rámci tohoto usnesení dalším výrokem podle § 256 tr. ř., že se odvolání poškozené H. V. proti rozsudku Okresního soudu v Jihlavě ze dne 7. 8. 2013, sp. zn. 1 T 11/2013, jako nedůvodné zamítá (§ 265m odst. 1 věta první tr. ř. *per analogiam*).

Pouze pro úplnost Nejvyšší soud uvedl, že pokud jde o poškozenou H. V. nabyl opět účinnosti v

rozsudku nalézacího soudu výrok o náhradě škody, podle nějž podle § 228 odst. 1 tr. ř. byla obviněnému uložena povinnost zaplatit na náhradě škody poškozené H. V. bytem S. Z. – K. 43, částku 393 708,- Kč, přičemž se zbytkem svého nároku na náhradu škody byla podle § 229 odst. 2 tr. ř. odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních (v uvedeném odkazovacím výroku jsou zahrnuty všechny další uplatněné nároky na náhradu škody v průběhu celého trestního řízení ze strany poškozené H. V.), a v tomto rozsahu je i vykonatelný.

# Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 3. 2014, sp. zn. 8 Tdo 1301/2013, ECLI:CZ:NS:2014:8.TDO.1301.2013.1

**Číslo:** 6/2015

## **Právní věta:**

I. K naplnění znaku spočívajícího v tom, že pachatel trestný čin uvedený v odstavci 1 § 145 nebo § 358 tr. zákoníku spáchal opětovně ve smyslu § 145 odst. 2 písm. g) a § 358 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, postačí jakýkoliv případ opakování téhož trestného činu. Není třeba, aby byl za takový čin pravomocně odsouzen, a není významné, zda se ohledně takového odsouzení na pachatele hledí, jako by odsouzen nebyl (srov. č. 58/2011 Sb. rozh. tr.). Proto i v případě amnestie, již byl prominut trest s účinkem, že se na odsouzeného hledí, jako by odsouzen nebyl, tato okolnost nebrání naplnění uvedeného kvalifikačního znaku, protože i přes fikci neodsouzení stále platí, že pachatel trestný čin, pro který byl původně odsouzen, spáchal.

II. Jestliže odvolací soud, rozhodující pouze k odvolání obviněného, zrušil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o trestu, jímž byl uložen souhrnný a samostatný trest, a nově ukládá jen úhrnný trest proto, že dřívější odsouzení rozsudkem, ve vztahu k němuž byl původně uložen souhrnný trest, je takové povahy, že se na obviněného hledí, jako by nebyl odsouzen (např. v důsledku rozhodnutí o amnestii), nemůže úhrnný trest uložit ve výměře odpovídající součtu původně uloženého souhrnného a samostatného trestu. Trest se v uvedeném případě stanoví za méně trestných činů a uložení trestu v takto označené výměře by znamenalo zhoršení postavení obviněného a tím porušení zákazu reformationis in peius.

**Soud:** Nejvyšší soud

**Datum rozhodnutí:** 19.03.2014

**Spisová značka:** 8 Tdo 1301/2013

**Číslo rozhodnutí:** 6

**Číslo sešitu:** 2

**Typ rozhodnutí:** Rozsudek

**Hesla:** Spáchání činu opětovně, Těžké ublížení na zdraví, Výtržnictví, Zákaz reformace in peius

**Předpisy:** §35 Zákona č. 40/1964 Sb.  
§49 Zákona č. 262/2006 Sb.

**Druh:** Rozhodnutí ve věcech trestních

## **Sbírkový text rozhodnutí:**

*Nejvyšší soud z podnětu dovolání obviněného M. K. podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 5. 3. 2013, sp. zn. 4 To 2/2013, ve výroku o trestu uloženém*

*tomuto obviněnému a zrušil také všechna další rozhodnutí na zrušenou část rozsudku obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265m odst. 1 tr. ř. o trestu obviněného nově rozhodl. Dovolání obviněného Š. N. odmítl.*

### **Z o d ů v o d n ě n í :**

Rozsudkem Krajského soudu v Brně – pobočky ve Zlíně ze dne 27. 9. 2012, sp. zn. 61 T 6/2012, byl obviněný M. K. uznán vinným v bodě 1) pokusem zvlášť závažného zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 145 odst. 1, odst. 2 písm. g) tr. zákoníku a přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, v bodě 2) přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku a přečinem projevu sympatií k hnutí směřujícímu k potlačení práv a svobod člověka podle § 404 tr. zákoníku a v bodě 3) pokusem zvlášť závažného zločinu loupeže podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 173 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku. Obviněný Š. N. byl pod bodem 3) uznán vinným pokusem zvlášť závažného zločinu loupeže podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 173 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku.

Obviněný M. K. byl odsouzen jednak za pokus zvlášť závažného zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 145 odst. 1, odst. 2 písm. g) tr. zákoníku a přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, jimiž byl uznán vinným pod bodem 1) výroku uvedeného rozsudku, a též i za sbíhající se provinění těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku a provinění výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku, jimiž byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Uherském Hradišti, soudu pro mládež, ze dne 20. 4. 2011, sp. zn. 2 Tm 17/2010, podle § 145 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 58 odst. 5 a § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvou let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařazen do věznice s dozorem, a současně byl zrušen výrok o trestu z citovaného rozsudku, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a jednak za přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, přečin projevu sympatií k hnutí směřujícímu k potlačení práv a svobod člověka podle § 404 tr. zákoníku a pokus zvlášť závažného zločinu loupeže podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, § 173 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, jimiž byl uznán vinným v bodech 2) a 3), podle § 173 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání pěti let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou.

Obviněnému Š. N. byl za pokus zvlášť závažného zločinu, jímž byl uznán vinným v bodě 3), uložen podle § 173 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 58 odst. 5 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání čtyř roků, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařazen do věznice s dozorem.

Dále bylo rozhodnuto o vině a trestu obviněného M. M. a o uplatněných nárocích na náhradu škody.

Vrchní soud v Olomouci jako soud odvolací z podnětu odvolání podaných obviněnými M. K. a Š. N. rozsudkem ze dne 5. 3. 2013, sp. zn. 4 To 2/2013, rozhodl tak, že z podnětu odvolání obviněného M. K. podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. ř. částečně zrušil uvedený rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o trestech tomuto obviněnému uložených a podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že obviněného M. K. odsoudil při nezměněných výrocích o vině a náhradě škody za pokus zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, § 145 odst. 1, odst. 2 písm. g) tr. zákoníku, dva přečiny výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, přečin projevu sympatií k hnutí směřujícímu k potlačení práv a svobod člověka podle § 404 tr. zákoníku a za pokus zločinu loupeže podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, § 173 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku podle § 145 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání sedmi let, pro jehož výkon jej podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku zařadil do věznice s ostrahou. Odvolání obviněného Š. N. jako nedůvodné podle § 256 tr. ř. zamítl.

Proti tomuto rozsudku soudu druhého stupně podali obvinění M. K. a Š. N. prostřednictvím obhájců dovolání opřená o důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

Obviněný M. K. dovolání podal proti výrokům o vině i trestu. Ve vztahu k činům pod body 1) a 2) vznesl námitku nesprávného právního posouzení u zločinu podle § 145 odst. 2 písm. g) tr. zákoníku a u přečinu podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, a to pro nesprávný závěr o tom, že byl naplněn znak opětovnosti na základě rozsudku Okresního soudu pro mládež v Uherském Hradišti ze dne 20. 4. 2011, sp. zn. 2 Tm 17/2010. Obviněný má za to, že pokud bylo usnesením Okresního soudu v Uherském Hradišti, soudu pro mládež, ze dne 29. 4. 2013, sp. zn. 2 Tm 17/2010, rozhodnuto o jeho účasti na amnestii prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013, k čemuž odvolací soud přihlížel ve výroku o trestu, nemělo být toto odsouzení promítnuto ani do výroku o vině. Nebyl tak podle něj naplněn znak opětovnosti ve smyslu uvedených kvalifikovaných skutkových podstat, a on měl být uznán vinným u pokusu zločinu těžkého ublížení na zdraví jen podle základní skutkové podstaty § 145 odst. 1 tr. zákoníku.

Ke skutkům pod body 1), 2) rovněž namítal, že soudy dostatečně neobjasnily, že on byl pachatelem a že se těchto činů dopustil. U činu pod bodem 1) vznesl uvedené pochybnosti s ohledem na výpověď svědka T. V., který se podle něj k tomuto trestnému činu doznal. Rovněž zpochybnil, že nástrojem, kterým byl poškozený uhozen do obličeje, byl tzv. boxer, když z výpovědi některých svědků vyplynulo, že se mohlo jednat i o popelník, což připustil i znalec MUDr. J. T. Výpověď poškozeného D. S. nepovažoval za věrohodnou pro jeho značné ovlivnění alkoholem a zhoršené světelné podmínky na místě činu. Z těchto důvodů se domníval, že měl být z tohoto skutku obžaloby zproštěn podle § 226 písm. c) tr. ř. K bodu 2) vytýkal, že s ohledem na provedené důkazy nelze jednoznačně dovodit, že by byl útočníkem fyzicky napadajícím poškozené P. M. a P. H., kteří jej jako osobu, jež je napadla, neurčili. Podle svědectví dalších osob na místě se vyskytujících tam bylo útočníků více, avšak nikdo jiný identifikován nebyl a policie po nikom jiném ani nepátrala. I kdyby však soudy neuvěřily těmto jeho argumentům, shledal v uvedené části činu jen přestupek, a proto soudy měly tuto věc postoupit příslušnému orgánu a neshledat v tomto činu uvedený přečin. K pronesení nacistického pozdravu, u něhož ho pro nepřehlednost situace na místě činu nebylo možné považovat za pachatele, namítal, že se zde pohybovalo více osob, přičemž pouze dva svědkové uvedli, že to byl obviněný, kdo uvedený pozdrav učinil, což nepostačuje pro naplnění znaku přečinu podle § 404 tr. zákoníku, u kterého zákon požaduje, aby uvedený projev vnímaly více jak dvě osoby, což podle obviněného v této věci zjištěno nebylo.

Obviněný M. K. u činu pod bodem 3) vytýkal, že byl nesprávně uznán vinným jako spolupachatel loupeže, protože z provedených důkazů nevyplývá, že by jeho záměrem bylo společně s obviněným Š. N. tento trestný čin spáchat, neboť každý z nich jednal samostatně. Obviněný Š. N. měl úmysl poškozenému ublížit na zdraví, ale on jednal s úmyslem odcizit hotovost. V této souvislosti svůj názor opíral jednak o konkrétně citované pasáže z výpovědi poškozeného, podle nichž se nejednalo o jeden kontinuálně vedený útok, ale o dva samostatné činy, a jednak zdůrazňoval, že nesouhlasil s násilným jednáním obviněného Š. N., snažil se ho zastavit a odtrhnout od poškozeného. Na základě těchto skutečností dospěl k závěru, že nejde o spolupachatelství, které vyžaduje společný úmysl pachatelů zahrnující společné jednání, o což se zde nejednalo. Obviněný má za to, že se mohl dopustit toliko krádeže, kterou by však bylo nutné s ohledem na výši způsobené škody posoudit pouze jako přestupek, a nestalo-li se tak, měl být obžaloby zproštěn.

Výroku o trestu obviněný M. K. vytýkal porušení zásady zákazu *reformationis in peius*, jež spatřoval v tom, že rozsudkem odvolacího soudu mu byl uložen trest odnětí svobody v zásadě přísnější, a to přesto, že státní zástupce v jeho neprospěch odvolání nepodal. Uvedenou vadu obviněný spatřoval v tom, že soud prvního stupně mu uložil jednak trest souhrnný v trvání dvou let s ohledem na rozsudek Okresního soudu v Uherském Hradišti, soudu pro mládež, ze dne 20. 4. 2011, sp. zn. 2 Tm 17/2010, a jednak úhrnný trest v trvání pěti roků. Odvolací soud, který v důsledku účinku amnestie již

neukládal trest souhrnný, ale jen jeden úhrnný trest za méně trestných činů, mu uložil trest ve stejné výměře sedmi roků. Kromě toho obviněný za celkové zpřísnění svého postavení považoval i to, že odvolací soud jej pro výkon trestu zařadil do věznice s ostrahou, ač soud prvního stupně ho pro výkon uložených dvou trestů zařadil u každého z nich do jiného typu věznice; pro trest v trvání dvou roků do mírnějšího typu věznice s dozorem, u trestu v trvání pěti roků do věznice s ostrahou. Obviněný na potvrzení správnosti výhrady, že v uvedeném směru došlo ve výroku o trestu k porušení zákazu *reformationis in peius*, a rovněž i s důrazem na to, že jde o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., poukázal na nálezy Ústavního soudu zabývající se naznačenou otázkou. Ze všech uvedených důvodů obviněný M. K. v závěru dovolání navrhl, aby Nejvyšší soud rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 5. 3. 2013, sp. zn. 4 To 2/2013, v celém rozsahu zrušil a současně zrušil i předcházející rozsudek Krajského soudu v Brně – pobočky ve Zlíně ze dne 27. 9. 2012, sp. zn. 61 T 6/2012.

Obviněný Š. N. dovolání zaměřil proti výroku o vině pod bodem 3) z důvodu, že skutkový děj zjištěný soudy je v extrémním rozporu s provedenými důkazy a skutková zjištění obsahově na tyto důkazy nenavazují. Uvedenou vadu nenapravit ani odvolací soud, jenž se v tomto směru podanému dovolání věnoval jen formálně. Obviněný zejména zdůraznil část popsaného skutku obsahující zjištění o tom, jak obviněný M. K. odcizil věci poškozenému, upozornil, že uvedená část skutkového zjištění není v souladu s obsahem výpovědi poškozeného T. H. N., z níž podtrhl uváděnou část, že v okamžiku, když mu bylo odcizováno pouzdro s doklady, nebyl fyzicky nikým napadán. Tuto výpověď poškozeného (učiněnou v přípravném řízení dne 18. 10. 2011) obviněný označil za nejpřesnější popis události, na rozdíl od závěru soudu prvního stupně, který vycházel pro své úvahy z výpovědi obviněného M. K. Dovolatel ve vztahu k výpovědi tohoto spoluobviněného, již považoval za nevěrohodnou a účelovou, zdůraznil zejména závěry psychologického znaleckého posudku. Namítal i nedostatečné prokázání subjektivní stránky ke zločinu loupeže, kde se úmysl pachatele musí vztahovat jak k násilnému jednání vedoucímu k překonání odporu oběti, tak ke zmocnění se cizí věci. Z důkazů provedených v této trestní věci, především z výpovědi poškozeného, však v rozporu se skutkovým zjištěním vyplývá, že dovolatel se na zmocnění cizí věci skutečně obviněným M. K. nepodílel. Z těchto důvodů obviněný Š. N. navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci ze dne 5. 3. 2013, sp. zn. 4 To 2/2013, a další rozhodnutí na ně obsahově navazující a aby věc přikázal Vrchnímu soudu v Olomouci, popř. Krajskému soudu v Brně – pobočka ve Zlíně, k novému projednání a rozhodnutí.

K podaným dovoláním se vyjádřil státní zástupce působící u Nejvyššího státního zastupitelství. K dovolání obviněného Š. N. uvedl, že lze jako obsahově odpovídající uplatněnému dovolacímu důvodu akceptovat námitky, jimiž zpochybnil naplnění znaků zločinu loupeže podle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, i když s ohledem na jejich zčásti procesní obsah balancují na hraně toliko námitek skutkových, protože jimi obviněný zpochybňoval hodnocení důkazů provedené soudy. Pokud by tyto námitky relevantními shledány byly, státní zástupce jim nepřisvědčil. Poukázal na to, že podle zjištěného skutkového stavu v první fázi obviněný Š. N. napadl poškozeného pěstmi a pokračoval v jeho bití, když poškozený ležel na zemi, a v tomto okamžiku se zapojil obviněný M. K., který poškozenému vytahoval dokladovku z kapsy, a až teprve poté útok obviněného Š. N. ustal. K útoku jak na svobodu poškozeného, tak i na jeho majetek docházelo souběžně, přičemž ohledně odcizení peněz mezi obviněnými došlo ke komunikaci. Státní zástupce poukázal na korespondující názory v ustálené judikatuře soudů (viz např. rozhodnutí č. 18/1994, č. 67/1971 a č. 34/1968-II. Sb. rozh. tr.), a to, že i kdyby nedošlo k dohodě o odcizení věcí poškozeného výslovně, pro naplnění znaků zločinu loupeže ve spolupachatelství by postačovala i dohoda učiněná mlčky. Uzavřel, že jednáním obou obviněných byly ve svém celku zcela naplněny znaky zločinu loupeže, a to vzhledem ke způsobu útoku i z hlediska soudy užitých kvalifikované skutkové podstaty ve stadiu pokusu.

V dovolání obviněného M. K. shledal zčásti námitky skutkového charakteru, jimiž se nelze zabývat.

Za odpovídající uplatněnému hmotně právnímu důvodu považoval výhrady k bodu 1) o nenaplnění kvalifikované skutkové podstaty zločinu podle § 145 odst. 2 písm. g) tr. zákoníku, námitky směřující proti naplnění znaků skutkové podstaty zločinu loupeže v bodě 3) a ohledně porušení zásady zákazu *reformationis in peius* (viz usnesení Nejvyššího soudu pod sp. zn. [8 Tdo 97/2012](#)). K nim zdůraznil, že vrchní soud ve vztahu k právní kvalifikaci užitě v bodě 1) postupoval v souladu s výkladem pojmu „opětovně“, pokud dovodil, že účinek rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii č. 1/2013 Sb., jímž byl prominut zbytek trestu, se nepromítl do viny, takže soudy správně rozhodly, že byl znak opětovně naplněn. Protože byl amnestií trest obviněnému prominut s účinky zahlázení, odsouzení Okresním soudem v Uherském Hradišti, soudu pro mládež, ze dne 20. 4. 2011, sp. zn. 2 Tm 17/2010, nebylo možné zvažovat v rámci souhrnného trestu. Státní zástupce se neztotožnil ani s námitkou o porušení zákazu *reformationis in peius*. Proti správnosti výše uloženého trestu ve stejné výměře nemůže obstat argumentace „nižším počtem“ trestných činů. Tato výhrada by měla místo v případě uplatnění kumulační zásady pro ukládání trestu v případě souběhu více trestných činů. České trestní právo je však založeno na absorpční zásadě trestání (s prvky asperace), přičemž konkrétní počet trestných činů, kterých se pachatel dopustil, tak nemusí mít na konkrétní výměru trestu vliv, neboť úhrnný trest je ukládán podle trestní sazby stanovené za trestný čin nejpřísněji trestný. Těmto zásadám úhrnný trest uložený obviněnému odpovídá. Ke způsobu výkonu uložených trestů poukázal na ustanovení § 77 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody, podle kterého postupně uložené a dosud zcela nevykonané tresty se považují z hlediska výkonu trestu za trest jediný. Zdůraznil i úpravu § 320 odst. 3 tr. ř. a zmínil též zásadu obsaženou v § 56 odst. 3 tr. zákoníku a považoval za zřejmé, že vzhledem k závažnosti trestné činnosti, pro niž byl obviněný stíhán, a stupni narušení obviněného by zařazení do jiného typu věznice než věznice s ostrahou ani nepřipadalo v úvahu. Z těchto důvodů dovodil, že ke zhoršení postavení obviněného nedošlo, neboť při srovnání výroků o trestu z rozsudku soudu nalézacího a odvolacího, z hlediska celkové délky trestu odnětí svobody jsou oba výroky o trestu shodné.

K výhradám ve vztahu ke skutku uvedenému pod bodem 3) státní zástupce odkázal na své vyjádření k dovolání obviněného Š. N. s tím, že výhrady dovolatelů k této otázce v podstatě korespondují. Doplnil pouze, že v případě, že by skutkové námitky obviněného byly opodstatněné, by se o přestupek jednat nemohlo, neboť uvedeným způsobem by obviněný naplnil skutkovou podstatu přečinu krádeže, neboť se uvedené hotovosti zmocnil za situace, kdy ji měl poškozený při sobě.

Ze všech uvedených důvodů státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud dovolání obou obviněných v neveřejném zasedání jako zjevně neopodstatněná podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl.

Nejvyšší soud jako soud dovolací nejprve zjistil, že dovolání obviněných jsou přípustná, byla podána osobami oprávněnými, v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit. Při splnění těchto formálních náležitostí neshledal důvody pro to, aby dovolání odmítl, a proto podle § 265i odst. 3 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost rozhodnutí, proti nimž byla dovolání podána, v rozsahu a z důvodů uvedených v dovolání, jakož i řízení napadeným rozhodnutím předcházející, a dospěl k následujícím závěrům:

Oba dovolatelé svá dovolání opřeli o důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., a proto lze společně k oběma uvést, že o něj je možné dovolání opřít, pokud rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Prostřednictvím uvedeného dovolacího důvodu je možné vytýkat vady právní, tedy to, že skutek, jak byl soudem zjištěn, byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, ačkoli o trestný čin nejde nebo jde o jiný trestný čin, než kterým byl obviněný uznán vinným. Nelze proto z jeho podnětu přezkoumávat a hodnotit správnost a úplnost skutkových zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí založeno, ani prověřovat úplnost provedení dokazování a správnost hodnocení důkazů ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř., poněvadž tato činnost soudu spočívá v aplikaci ustanovení procesních, nikoliv hmotně právních, pokud se nejedná o pochybení v procesu dokazování, resp. při zjišťování skutkového stavu

(srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 14. 7. 2010, sp. zn. [IV. ÚS 1235/09](#)).

Poté, co se Nejvyšší soud vypořádal s námitkami skutkové povahy, jejichž podstatou byla vlastní konstrukce skutkového děje vystavěná na podkladě obviněnými uplatňované verze obhajoby při pomíjení těch důkazů, které jejich vinu prokazovaly, soustředil svoji pozornost k relevantně uplatněným výhradám. V souladu s dovolacím důvodem podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. obviněný M. K. vznesl námitky proti výroku o vině u činu pod bodem 1) a 2) výhradami proti naplnění znaku opětovnosti u kvalifikovaných skutkových podstat podle § 145 odst. 2 písm. g) tr. zákoníku a § 358 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, nebo jestliže u bodů 2) a 3) usuzoval, že by se nemělo jednat o přečiny, ale jen o přestupky. Obvinění M. K. i Š. N. relevantně s označeným dovolacím důvodem uplatnili v zásadě shodnou námitku proti bodu 3) obdobnými výtkami proti správnosti posouzení jejich jednání jako pokusu zločinu loupeže podle § 173 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákoníku spáchaného ve spolupachatelství za podmínek podle § 23 tr. zákoníku pro nedostatek společného úmyslu a společného záměru. Za relevantní označil dovolací soud i výhrady, jimiž obviněný M. K. brojil proti výroku o trestu, jak bude uvedeno dále.

Námitky obviněného M. K. ve vztahu k bodům 1), 2) vycházejí ze závěru, že soudy nesprávně shledaly naplněným znak „opětovně“ u kvalifikovaných skutkových podstat trestných činů podle § 145 odst. 2 písm. g) a § 358 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, a to i přes důsledky, jež měla v tomto směru amnestie prezidenta republiky z 1. 1. 2013.

Pro závěr o tom, zda jsou tyto výhrady opodstatněné, Nejvyšší soud vyžádal spis Okresního soudu v Uherském Hradišti, soudu pro mládež pod sp. zn. 2 Tm 17/2010, a z něj zjistil, že obviněný M. K. byl rozsudkem ze dne 20. 4. 2011, sp. zn. sp. zn. 2 Tm 17/2010, uznán vinným pokusem provinění těžkého ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, § 145 odst. 1 tr. zákoníku a výtržnictvím podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku a byl odsouzen k úhrnnému trestnímu opatření odnětí svobody v trvání 24 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 30 měsíců, a k výchovnému opatření dohledu probačního úředníka. Usnesením tohoto soudu ze dne 29. 4. 2013, sp. zn. 2 Tm 17/2010 (č. l. 284), bylo rozhodnuto, že podle § 368 tr. ř. s přihlédnutím k § 74 z. s. m., je obviněný účasten na amnestii prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013. Podle článku IV odst. 1 písm. b) této amnestie se mu promíjí trestní opatření odnětí svobody v trvání dvaceti čtyř měsíců podmíněně odložené na zkušební dobu v trvání třiceti měsíců uložené shora uvedeným rozsudkem Okresního soudu v Uherském Hradišti. Podle článku IV odst. 3 této amnestie se na obviněného hledí, jako by nebyl odsouzen.

Se zřetelem na citované amnestijní rozhodnutí Nejvyšší soud uvádí, že podle rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. ledna 2013, č. 1/2013 Sb., byly na základě článku IV této amnestie prezidentem prominuty podmíněně odložené tresty odnětí svobody pravomocně uložené před 1. lednem 2013 osobám, kterým byl trest uložen ve výměře nepřevyšující dva roky (odst. 1 písm. b/). Na osoby, kterým se takto prominul trest, se hledí, jako by odsouzeny nebyly (odst. 3).

Pojmem „opětovně“, jenž je znakem kvalifikované skutkové podstaty podle § 145 odst. 2 písm. g) tr. zákoníku a § 358 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, vyjádřeným slovy „spáchá-li čin v odstavci 1 opětovně“, se rozumějí případy, kdy pachatel trestný čin opakuje. Je tomu především u souběhu trestných činů, a podmínkou u nich není, aby za ně byl pachatel pravomocně odsouzen nebo potrestán, avšak i sem takové případy patří (nepatří sem pokračování, kdy pachatel bude postižen pro zvlášť přitěžující okolnost na dvou nebo více osobách § 145 odst. 2 písm. a/ tr. zákoníku). Uvedený znak je naplněn i tehdy, když pachatel byl již pro takový čin odsouzen, avšak hledí se na něho, jako by odsouzen nebyl. Vzhledem k tomu, že pro naplnění znaku opětovnosti pachatel nemusí být vůbec odsouzen, odpovídá tomuto pojetí skutečnost, že účinek zahlazení, jímž je odstranění nepříznivých důsledků odsouzení v budoucím životě pachatele (§ 106 tr. zákoníku), se zde neuplatní. S ohledem na tyto argumenty uvedená okolnost vychází z vlastního opakování téhož zločinu bez

vztahu k jakémukoliv odsouzení, tedy i odsouzení jinak zahlazenému (srov. rozhodnutí č. 58/2011 Sb. rozh. tr.).

Z uvedených zásad vyplývá, že naplnění znaku „opětovně“ nebrání ani účinek zahlazení spojený s prominutím uloženého trestu na základě amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 usnesením Okresního soudu v Uherském Hradišti, soudu pro mládež, ze dne 29. 4. 2013, sp. zn. 2 Tm 17/2010. Pro naplnění znaku „opětovně“ nemá význam otázka, zda obviněný byl či nebyl odsouzen, ale rozhodné je, že amnestií zůstal nedotčen výrok o vině, podle něhož se opakování v trestném činu posuzuje. V konkrétním případě byl uvedený požadavek opětovnosti splněn, protože uvedenou amnestií zůstal nedotčen výrok o vině, jímž byl obviněný uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Uherském Hradišti, soudu pro mládež, ze dne 20. 4. 2011, sp. zn. 2 Tm 17/2010, pokusem přečinu těžkého ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1, § 145 odst. 1 tr. zákoníku a přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku, a proto soudy obou stupňů zcela správně dospěly k závěru, že v projednávané věci obviněný naplnil znaky zločinu podle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. g) tr. zákoníku a přečinu podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Uvedenou námitku obviněného M. K. proto Nejvyšší soud nepovažoval za důvodnou.

Obviněný M. K. a obdobně s ním i obviněný Š. N. brojili proti tomu, že čin v bodě 3), jehož se dopustili společně, nemůže u žádného z nich naplňovat znaky zločinu loupeže podle § 21 odst. 1, § 173 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku ve stadiu pokusu, protože nejednali jako spolupachatelé podle § 23 tr. zákoníku. Nejvyšší soud zkoumal důvodnost této námitky ve vztahu k oběma dovolatelům a shledal, že nejen podle popisu skutkového zjištění zachyceného v bodě 3), ale i z rozvedeného průběhu širších okolností, za nichž byl čin spáchán, vyplývá, že oba dovolatelé se tohoto skutku účastnili současně, neboť oba byli přítomni na místě od počátku. Okolnost, že obviněný M. K. se přímo fyzického útoku proti poškozenému T. H. N. neúčastnil a fyzicky jej napadl obviněný Š. N., nebrání tomu, aby i on nesl trestní odpovědnost za celý čin, neboť věděl o tom, jak se poškozený dostal na zem, a viděl, že se tak stalo tím, že podlehl úderům obviněného Š. N. Byl to právě tento obviněný, kdo obviněného M. K. vyzval odebrat poškozenému doklady a z nich peníze. Obviněný M. K. výzvě spolupachatele vyhověl a poškozenému přes jeho odpor složku s doklady odňal a vzal mu z ní 2000 Kč. Společný záměr dosvědčuje i důvod zmíněného odebrání tašky s doklady, souhlasně vyjádřený záminkou, že jde o údajnou náhradu za rozbité hodinky obviněného Š. N. Ve shodě se soudy nižších stupňů dospěl k závěru, že obvinění takto popsaným jednáním naplnili skutkovou podstatu zvláště závažného zločinu loupeže podle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku spáchaného ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku. V důsledku tohoto závěru nemohl přisvědčit požadavku obviněného M. K. na změnu právní kvalifikace a posouzení činu pod bodem 3) jako trestného činu krádeže, neboť byly-li shledány naplněnými znaky skutkové podstaty trestného činu loupeže, nemůže se u téhož činu jednat o krádež.

Se zřetelem na všechny popsané důvody Nejvyšší soud k dovoláním obviněných podaným proti výroku o vině shledal, že oba soudy nižších stupňů správně došly k závěru, že obviněný M. K. spáchal v bodě 1) pokus zvláště závažného zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 145 odst. 1, odst. 2 písm. g) tr. zákoníku a přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, v bodě 2) přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku a přečin projevu sympatií k hnutí směřujícímu k potlačení práv a svobod člověka podle § 404 tr. zákoníku a v bodě 3) pokus zvláště závažného zločinu loupeže podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 173 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku. Při tomto závěru nebylo možné akceptovat požadavek, aby byly činy 1) a 2) posouzeny jako přestupek, neboť obviněný M. K. skutečnost, že nejde o trestná jednání, zčásti dovozoval i z požadavku změny skutkového zjištění, k čemuž nemohlo být přihlíženo. Při uvážení všech skutkových zjištění, jak byla v napadených rozhodnutích uvedena, a k otázkám, jež byly nyní vyloženy, je požadavek, že jde pouze o přestupky, zcela neadekvátní závažnosti a škodlivosti činů,

jichž se obviněný M. K. dopustil. Vzhledem k tomu, že oba obvinění byli v souladu se zákonem pod bodem 3) uznáni vinnými pokusem zvláště závažného zločinu loupeže podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 173 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, byla dovolání obou obviněných zaměřená proti výroku o vině posouzena jako neopodstatněná.

Nejvyšší soud dovolání obviněného Š. N., jenž dovolání podal pouze proti výroku o vině a nebrojil proti jiné části napadeného rozsudku, z uvedených důvodů podle § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř. jako zjevně neopodstatněné odmítl.

V případě obviněného M. K., který dovolání podal i proti výroku o trestu, Nejvyšší soud dále zkoumal důvodnost těchto jeho dalších námitek, jimiž s odkazem na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. namítal porušení zásady zákazu *reformationis in peius* u úhrnného trestu uloženého odvolacím soudem k jeho odvolání ve stejné výměře jako byla celková výše souhrnného trestu a úhrnného trestu uloženého rozsudkem soudu prvního stupně. Obviněný tuto výtku přiřadil k dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., jenž slouží (jak bylo výše rozvedeno) především k nápravě vad vycházejících z porušení hmotně právních předpisů, což v případě trestu může nastat zejména v tom, zda měl či neměl být uložen souhrnný trest nebo úhrnný trest, popř. společný trest za pokračování v trestném činu (srov. rozhodnutí č. 22/2003 Sb. rozh. tr.).

Nejvyšší soud zkoumal důvodnost uvedené námítky, avšak s tím, že předmětná část dovolání korespondovala spíše s dovolacím důvodem podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. (obdobně též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 2009, sp. zn. [8 Tdo 83/2009](#)). Skutečnost, že uvedený důvod obviněný výslovně v dovolání neuvedl, není rozhodná, protože dovolací soud je povinen dovolání přezkoumávat zejména s ohledem na jeho obsahovou stránku.

Podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. lze dovolání podat, byl-li obviněnému uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo mu byl uložen trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou v trestním zákoně na trestný čin, jímž byl uznán vinným.

Vzhledem k tomu, že obviněný porušení zásady zákazu *reformationis in peius* shledával v nezákonně uloženém trestu ukládaném za více trestných činů, je z povahy podaného dovolání patrné, že dopadá na alternativu výměry mimo trestní sazbu stanovenou v trestním zákoně, jež se odvíjí od trestu odnětí svobody podle konkrétní hranice trestní sazby stanovené v příslušném ustanovení zvláštní části trestního zákona, zejména, že byl spáchán v souběhu s jiným trestným činem na podkladě podmínek úhrnného (§ 43 odst. 1 tr. zákoníku) nebo souhrnného (§ 43 odst. 2 tr. zákoníku) trestu.

Zákaz *reformationis in peius*, tj. zákaz změnit napadený rozsudek soudu prvního stupně v neprospěch obviněného, pokud odvolací soud nerozhoduje z podnětu odvolání státního zástupce podaného v neprospěch obviněného, zákon upravuje v ustanovení § 259 odst. 4, část věty před středníkem, tr. ř. tak, že v neprospěch obviněného může odvolací soud změnit napadený rozsudek jen na podkladě odvolání státního zástupce, jež bylo podáno v neprospěch obviněného.

Rozsudek je v neprospěch obviněného měněn tehdy, dojde-li k jakékoliv změně a v kterémkoliv výroku rozsudku, jenž se přímo dotýká obviněného, v důsledku níž se zhoršuje postavení obviněného. Změna k horšímu může nastat kromě jiného i v druhu a výměře trestu (srov. např. rozhodnutí č. 22/1999 Sb. rozh. tr.). Postavení obviněného je třeba hodnotit v celém rozsahu rozsudku a jeho následků, a to i se zřetelem k celkovému dopadu, jenž by mohl být chápán objektivně, ale i s ohledem na to, že tyto důsledky v konečné fázi pociťuje obviněný, jenž určuje, zda mu změna prospívá či nikoli. Proto je třeba vycházet ze všech dostatečně zjištěných rozhodných skutečností (srov. nález Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2006, sp. zn. I. ÚS 670/2005).

V posuzované věci Nejvyšší soud z obsahu spisu Krajského soudu v Brně – pobočky ve Zlíně sp. zn.

61 T 6/2012 zjistil, že obviněný M. K. byl rozsudkem soudu prvního stupně uznán vinným v bodech 1), 2), 3) trestnými činy, jak jsou výše uvedeny, a odsouzen byl jednak podle § 145 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 58 odst. 5 tr. zákoníku a § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvou let, pro jeho výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařazen do věznice s dozorem, a to za trestné činy spáchané v bodě 1) projednávané věci a dále též za sbíhající se provinění těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku a provinění výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku, jimiž byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Uherském Hradišti, soudu pro mládež, ze dne 20. 4. 2011, sp. zn. 2 Tm 17/2010. Jednak byl obviněnému za trestné činy uvedené v bodech 2) a 3) projednávané věci uložen podle § 173 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání pěti let se zařazením pro jeho výkon podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku do věznice s ostrahou.

Soud prvního stupně k takto uloženým trestům rozvedl, jakými skutečnostmi byl při výměře u obou z nich veden. Jen pro úplnost lze zmínit k závěru o výši souhrnného trestu, že soud poukázal na okolnosti, za nichž se obviněný dopustil jednak činu pod bodem 1), ale posuzoval i čin, jímž byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu pro mládež v Uherském Hradišti ze dne 20. 4. 2011, sp. zn. 2 Tm 17/2010, u nějž posuzoval jeho závažnost, avšak i přes jeho větší škodlivost vyložil důvody, jež jej vedly k použití ustanovení § 58 odst. 5 tr. zákoníku, tj. že zločin těžkého ublížení na zdraví zůstal ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku. Přihlížel i k tomu, že obviněný byl tehdy mladistvým. Na tomto podkladě mu uložil souhrnný trest odnětí svobody vyměřený pod spodní hranicí zákonného rozpětí, tedy v trvání 2 let.

Odvolací soud rozhodující pouze z podnětu odvolání obviněného M. K. uvedený rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích o trestu zrušil a odsoudil jej za trestné činy v bodech 1), 2), 3) toliko k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání sedmi let, pro jehož výkon jej podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku zařadil do věznice s ostrahou. Na straně 12 a 13 odůvodnění přezkoumávaného rozsudku rozvedl, že odvolání obviněného projednával až po vyhlášení amnestie prezidenta republiky dne 1. 1. 2013. V rámci předběžné otázky zkoumal její dopad na odsouzení z rozsudku Okresního soudu v Uherském Hradišti, soudu pro mládež, ze dne 20. 4. 2011, sp. zn. 2 Tm 17/2010, a shledal podmínky pro použití článku IV. odst. 1 písm. b) této amnestie s účinky zahlázení a pro prominutí obviněnému pravomocně uloženého trestního opatření odnětí svobody v trvání dvou let podmíněně odloženého na zkušební dobu v trvání tří let. V důsledku tohoto účinku amnestie odpadly zákonné podmínky pro ukládání souhrnného trestu podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku za jednání popsané pod bodem 1) výroku rozsudku, a proto obviněnému uložil jeden úhrnný trest za veškerou nyní projednávanou trestnou činnost. Za přiměřený, s přihlédnutím k absenci odvolání státního zástupce v neprospěch obviněného, považoval trest odnětí svobody v trvání sedmi let, jak byl ve své podstatě uložen za veškerou trestnou činnost i soudem prvního stupně. Podmínky pro jakékoli zmírnění trestu neshledal. Za zpřísnění odvolací soud nepovažoval ani způsob zařazení obviněného pro výkon uloženého trestu, a proto jej zařadil podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku do věznice s ostrahou.

Nejvyšší soud k námitce obviněného o porušení zákazu *reformationis in peius* zmiňuje obecně platné pravidlo, že tato zásada se nevztahuje na samotné řízení, ale na jeho výsledek, jenž se odrazí v rozhodnutí. Otázku, zda nově uložený úhrnný trest není přísnější než rozsudkem soudu prvního stupně dříve uložený souhrnný trest, a nezhoršuje tak postavení obviněného vzhledem k původně uloženému trestu, je nutno řešit v konkrétním případě po zhodnocení uložených trestů z hlediska jejich druhu a výměry a při zachování zásad platných pro ukládání souhrnného či úhrnného trestu.

V posuzované věci bylo nutné zkoumat, zda se, na základě odvolacím soudem uloženého úhrnného trestu ve stejné výměře, jakou činil součet trestů souhrnného a úhrnného uložených rozsudkem soudu prvního stupně, nezhoršilo postavení obviněného.

Nejvyšší soud již shora konstatoval, že odvolací soud zcela správně shledal, že v daném případě již

nelze obviněnému ukládat trest souhrnný ve vztahu ke skutku uvedenému v bodě 1), neboť, ač byly v době, kdy rozhodoval soud prvního stupně (27. 9. 2012), splněny podmínky pro uložení tohoto trestu ve smyslu § 43 odst. 2 tr. zákoníku s ohledem na odsouzení rozsudkem Okresního soudu pro mládež v Uherském Hradišti ze dne 20. 4. 2011, sp. zn. 2 Tm 17/2010, v době, kdy rozhodoval odvolací soud (5. 3. 2013), již se zřetelem na amnestii prezidenta republiky z 1. 1. 2013 byly splněny podmínky jejího článku IV odst. 3, podle něhož se na osoby, kterým se promítá trest podle odstavců 1 a 2, hledí, jako by odsouzeny nebyly. Tento závěr se promítá do podmínek pro ukládání souhrnného trestu tím, že podle § 43 odst. 4 tr. zákoníku se ustanovení o souhrnném trestu neužije, jestliže dřívější odsouzení je takové povahy, že se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen.

S ohledem na tyto zásady odvolací soud zcela právně shledal, že souhrnný trest ukládat není možné, a správně proto obviněnému za veškerou trestnou činnost, pro kterou jej v daném případě soud prvního stupně uznal vinným (odvolací soud sám nikterak výrok o vině neměnil), ukládal jeden úhrnný trest. Lze jen připomenout, že při trestání souhrnu sbíhající se trestné činnosti se ukládaný trest vyměřuje za celý souhrn sbíhající se trestné činnosti. Odsuzuje-li soud pachatele za dva nebo více trestných činů, uloží mu úhrnný trest podle toho ustanovení, které se vztahuje na trestný čin z nich nejpřísněji trestný, pokud nezvolí další zpřísnění ve smyslu zásady asperační (blíže srov. § 43 odst. 1 tr. zákoníku).

Jestliže odvolací soud obviněnému ukládal trest nově, byl povinen uvážit, že při absenci podmínek souhrnnosti již ukládá trest za menší počet trestných činů, než jak tomu bylo při ukládání souhrnného trestu (nově trest již neukládal za pokus těžké újmy na zdraví podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku a výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku, za které byl obviněný odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 20. 4. 2011, sp. zn. 2 Tm 17/2010), a tomu také bylo nutné přizpůsobit výměru nově ukládaného úhrnného trestu, neboť i odvolací soud, pokud se změnil podmínky pro ukládání trestu, je povinen postupovat ve smyslu § 39 odst. 1, 2, 3 tr. zákoníku. Ukládá-li trest za více trestných činů, je povinen přihlížet u každého z nich k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu (§ 39 odst. 1 tr. zákoníku), když povaha a závažnost trestného činu jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem (§ 39 odst. 2 tr. zákoníku).

Ze všech těchto skutečností plyne, že v případě, že se počet trestných činů, za něž je trest ukládán, oproti rozsudku soudu prvního stupně sníží, je odvolací soud rozhodující pouze k odvolání obviněného při stanovení výměry nového trestu povinen promítnout ve prospěch obviněného, že trest se nově vyměřuje jen za zbývající trestné činy. Výměru takového trestu je nutné proporcionálně stanovit na základě podmínek § 39 tr. zákoníku, avšak zásadně ji snížit s ohledem na závažnost těch trestných činů, za něž trest již ukládán není. Tento závěr koresponduje s právním názorem, jenž byl vyjádřen i v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 14. 5. 1997, sp. zn. 1 Tzn 5/1997, který byl uveřejněn pod č. 4/1998 Sb. rozh. tr. s právní větou, že „v případě, kdy nelze užít ustanovení o souhrnném trestu, neboť dřívější odsouzení je takové povahy, že se na pachatele v době odvolacího řízení již hledí, jako by nebyl odsouzen (§ 44, § 83 odst. 4 tr. zákoníku), není možné chápat zákaz reformace in peius (§ 259 odst. 4 tr. ř.) tak, že po zrušení výroku o souhrnném trestu odnětí svobody, který byl uložen soudem prvního stupně, lze uložit trest jen v délce, jež tvoří rozdíl mezi délkou trestu uloženého soudem prvního stupně jako trestu souhrnného a trestu, který byl uložen dřívějším rozsudkem. Pokud jde o uvedený zákaz, odvolací soud je v tomto případě omezen při ukládání trestu pouze délkou trestu odnětí svobody, který byl uložen soudem prvního stupně jako trest souhrnný.“ Z obsahu tohoto rozhodnutí však vyplývá, že uvedená věta reagovala na to, že odvolacímu soudu bylo vytýkáno, že ukládal (za obdobných podmínek jako v nyní projednávané věci) trest pod spodní hranici zákonné trestní sazby trestného činu, za něž obviněného odsuzoval. Kromě toho, že tuto vadu Nejvyšší soud v uvedeném rozsudku vytknul, v odůvodnění zmíněný problém vysvětlil

podrobněji se závěrem, že jen k odvolání obviněného nově ukládaný trest bez podmínek souhrnnosti nemůže být jako trest úhrnný uložen ve stejné výměře, v jaké byl vyměřen trest souhrnný.

Tuto zásadu je nutné uplatnit i v projednávané věci. Jestliže tedy odvolací soud rozhodoval pouze na základě odvolání obviněného a neshledal podmínky pro ukládání souhrnného trestu, neboť dřívější odsouzení mělo v té době již povahu, že se na pachatele hledělo, jako by nebyl odsouzen (§ 43 odst. 4 tr. zákoníku), porušil zákaz *reformationis in peius*, uložil-li obviněnému M. K. jen k jeho odvolání za pět trestných činů úhrnný trest ve výměře stejné jako soud prvního stupně v součtu úhrnného a souhrnného trestu za sedm trestných činů. Tento stav je nutné považovat za zhoršení postavení obviněného, jež bylo při nesnížení trestu zvýrazněno i tím, že odvolací soud na rozdíl od soudu prvního stupně při ukládání souhrnného trestu do jeho výměry nepromítl zmírňující ustanovení § 58 odst. 5 tr. zákoníku, které užil v rámci souhrnného trestu soud prvního stupně, jenž uvedený trest modifikoval s ohledem na to, že obviněného odsuzoval za pokus trestného činu podle § 21 odst. 1 k § 145 odst. 1, 2 písm. g) tr. zákoníku. Odvolací soud, přestože v tomto ohledu ukládal stejně jako soud prvního stupně úhrnný trest za dva trestné činy, které zůstaly ve stadiu pokusu, jak v odůvodnění svého rozhodnutí vyložil, toto zmírňující ustanovení nepoužil, protože pro takový postup neshledal zákonné důvody.

Nejvyšší soud, když shledal, že odvolací soud novou výměrou trestu změnil rozsudek v neprospěch obviněného, čímž porušil zásadu zákazu *reformationis in peius* vyjádřenou v § 259 odst. 4 tr. ř., ve veřejném zasedání toto pochybení odvolacího soudu napravit tím, že rozhodl tak, že podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. částečně zrušil rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 5. 3. 2013, sp. zn. 4 To 2/2013, ve výroku o trestu uloženém obviněnému M. K. a podle § 265k odst. 2 tr. ř. v rozsahu tohoto zrušení zrušil všechna další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a poté podle § 265m odst. 1 tr. ř. sám znovu při nezměněném výroku o vině rozhodl.

Obviněnému M. K. za činy v bodech 1), 2), 3), a to pokus zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, § 145 odst. 1, odst. 2 písm. g) tr. zákoníku, dva přečiny výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, přečin projevu sympatií k hnutí směřujícímu k potlačení práv a svobod člověka podle § 404 tr. zákoníku a za pokus zločinu loupeže podle § 21 odst. 1 k § 173 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, jimiž byl uznán vinným rozsudkem Krajského soudu v Brně – pobočka ve Zlíně ze dne 27. 9. 2012, sp. zn. 61 T 6/2012, ve znění rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 5. 3. 2013, sp. zn. 4 To 2/2013, uložil podle § 145 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání šesti roků a osmi měsíců, pro jehož výkon jej podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku zařadil do věznice s ostrahou.

Při úvahách o výměře trestu v porovnání s trestem uloženým soudem prvního stupně dovolací soud zvážil, že trest již nevyměřuje s přihlédnutím k povaze a závažnosti přečinu podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku a pokusu zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1 k § 145 odst. 1 tr. zákoníku, jimiž byl obviněný M. K. uznán vinným rozsudkem Okresního soudu pro mládež v Uherském Hradišti ze dne 20. 4. 2011, sp. zn. 2 Tm 17/2010, a proto s přihlédnutím k této okolnosti původně uložený trest snížil ve smyslu zásady proporcionality a na základě charakteru trestných činů, které již odpadly. Zvažoval již jen povahu a závažnost pěti trestných činů, za něž nyní trest vyměřoval. Z těchto důvodů považoval za přiměřené všem zjištěným okolnostem obviněnému uložit oproti přezkoumávanému rozhodnutí trest o 4 měsíce kratší. Nejvyšší soud tuto výměru stanovil i s ohledem na to, že v rámci ukládaného jednoho úhrnného trestu nebylo již možné fakticky použít § 58 odst. 5 tr. zákoníku, jak to ve prospěch obviněného učinil soud prvního stupně, neboť rozpětí zákonné trestní sazby podle § 145 odst. 2 tr. zákoníku činí 5 až 12 let a se zřetelem na všechny zjištěné okolnosti pro takový postup nejsou splněny zákonné podmínky. I přesto přihlédl ve prospěch obviněného při výměře nového trestu k tomu, že trestné činy podle § 145 a § 173 tr. zákoníku byly spáchány ve stadiu pokusu, a tuto okolnost vyhodnotil ve prospěch obviněného. Pokud byl

obviněnému uložen trest v trvání šesti let a osmi měsíců, jedná se o trest vyměřený ve spodní třetině zákonné trestní sazby, a tudíž s ohledem na počet trestných činů, za něž je trest ukládán, a jejich závažnost, jakož i na skutečnosti vyhodnocované v souladu s § 39 odst. 1 tr. zákoníku jde o trest zcela adekvátní povaze a závažnosti spáchaného činu, jakož i osobě pachatele, jak bylo výše zmíněno.

# Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2014, sp. zn. 7 Tdo 1356/2013, ECLI:CZ:NS:2014:7.TDO.1356.2013.1

**Číslo:** 7/2015

**Právní věta:** Jednání řidiče osobního motorového vozidla, který projížděl obcí nedovolenou a nepřiměřenou rychlostí, nesledoval dostatečně pozorně situaci v provozu na pozemní komunikaci, nezastavil vozidlo před přechodem pro chodce a neumožnil bezpečné přejití pozemní komunikace chodcům, kteří ji přecházeli po přechodu pro chodce, za situace, kdy jiný řidič jedoucí v téže směru jízdy v jiném jízdním pruhu na pozemní komunikaci o dvou nebo více jízdních pružích vyznačených na vozovce v jednom směru jízdy zastavil své vozidlo před přechodem pro chodce, aby dal přednost přecházejícím chodcům, naplňuje ve svém souhrnu hrubé porušení zákonů o bezpečnosti dopravy podle § 143 odst. 3 tr. zákoníku.

**Soud:** Nejvyšší soud

**Datum rozhodnutí:** 29.01.2014

**Spisová značka:** 7 Tdo 1356/2013

**Číslo rozhodnutí:** 7

**Číslo sešitu:** 2

**Typ rozhodnutí:** Usnesení

**Hesla:** Doprava, Trestná činnost v dopravě, Usmrcení z nedbalosti, Zvlášť přitěžující okolnost

**Předpisy:**

**Druh:** Rozhodnutí ve věcech trestních

**Sbírkový text rozhodnutí:**

*Nejvyšší soud rozhodl o dovolání podaném nejvyšším státním zástupcem v neprospěch obviněného J. G. proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 8. 2013, sp. zn. 9 To 230/2013, za podmínky uvedené v § 265p odst. 1 tr. ř. tak, že podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 8. 2013, sp. zn. 9 To 230/2013, a rozsudek Okresního soudu Plzeň-město ze dne 24. 4. 2013, sp. zn. 10 T 148/2012. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil také další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Okresnímu soudu Plzeň-město přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.*

## Z o d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Okresního soudu Plzeň - město ze dne 24. 4. 2013, sp. zn. 10 T 148/2012, byl obviněný J. G. uznán vinným přečinem usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 3 tr. zákoníku, který podle skutkových zjištění spáchal tím, že „ v P. dne 16. 4. 2012 kolem 20:35 hod. jel jako řidič vlastního osobního automobilu zn. Alfa Romeo, r. z. : ..., po vozovce G. ulice ve směru od S. ulice ke křižovatce s K. ulicí a účelovou komunikací G. ulice rychlostí 66 km/hod. v prostředním jízdním pruhu, z něhož

posléze přejel do pravého jízdního pruhu, když po průjezdu touto křižovatkou přímým směrem k ulici U J. vlivem této nedovolené a nepřiměřené rychlosti, nedostatečného sledování situace v provozu, nezastavil vozidlo před přechodem pro chodce a neumožnil bezpečné přejití vozovky chodcům P. S., a B. Z., kteří přecházeli společně vozovkou G. ulice po vyznačeném přechodu pro chodce zleva doprava ve směru jeho jízdy, přesto, že před vyznačeným přechodem pro chodce zastavoval v jeho směru jízdy v levém jízdním pruhu řidič S. M., s osobním automobilem zn. Peugeot 306, r. z. ..., který umožnil přejití vozovky poškozeným P. S. a B. Z., čímž obviněný J. G. porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. b), h), i) a § 18 odst. 1, 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v důsledku čehož pravou přední částí vozidla srazil poškozené P. S. a B. Z., čímž způsobil poškozenému P. S. zlomení prvního krčního obratle s prokrvácením předního podélného páteřního vazů, pohmoždění podkorových mozkových jader oboustranně, otok mozku, posunové krvácení v mozkovém kmeni, vícečetné pohmoždění plic, zlomení prvního až třetího žebra vpravo, příčnou zlomeninu horního a dolního raménka kosti stydké vpravo, zlomení lopaty kosti kyčelní s rozvolněním křížokyčelního skloubení vpravo, odlomení předního okraje boční části kosti křížové vpravo, zlomení předního pilíře kloubní jamky kyčelního kloubu vpravo, pohmoždění stěny vzestupného úseku tlustého střeva, tržnou ránu tváře vpravo, oděrky obličeje a krevní výrony rtů, krevní výron a oděrku boční plochy krku vpravo a krevní výron v kůži boční plochy hrudníku vpravo, oděrky a krevní výrony na končetinách, plochu sedření v bederní krajině vlevo a v oblasti levé hýždě, prokrvácení řídkého pojiva mezihrudí, prokrvácení tukových pouzder ledvin, prokrvácení řídkého pojiva pánve, prokrvácení řídkého pojiva boční plochy v bederní krajině vpravo, prokrvácení svalstva na přechodu zadní a boční plochy trupu vlevo, krevní výron v řídkém pojivu na přechodu hrudní a bederní krajiny, při bederní páteři vlevo, krevní výron měkkých tkání boční plochy v bederní a hýžděvé krajině vlevo, kapovitý krevní výron měkkých tkání boční plochy stehna a hýžděvé krajiny vpravo, měkkých tkání vnitřní plochy stehna a lýtka vlevo, měkkých tkání lýtka vlevo, kterým dne 17. 4. 2012 v 05:50 hod. podlehl, přičemž bezprostřední příčinou smrti bylo druhotné krvácení do mozkového kmene při otoku mozku; poškozené B. Z. způsobil lehké zranění spočívající v tržné ráně temenní krajiny hlavy, mírně úhlově vychýleném zlomení těla pravé klíční kosti, pohmoždění pravé kyčelní krajiny, které si vyžádalo lékařské ošetření s následnou dobou léčení nejméně do 16. 7. 2012 a po tuto dobu omezením v obvyklém způsobu života Desaultovou fixací a posléze fixací typu stella dorsi“.

Za tento přečin byl obviněný podle § 143 odst. 3 tr. zákoníku odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání tří roků. Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku byl výkon trestu podmíněně odložen na zkušební dobu pěti roků. Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku byl obviněnému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu pěti roků. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byla obviněnému uložena povinnost zaplatit poškozeným P. S., na náhradu škody částku 240 000 Kč a další částku spočívající v nemajetkové újmě ve výši 200 000 Kč, Z. S., na náhradu škody částku 240 000 Kč a další částku spočívající v nemajetkové újmě ve výši 200 000 Kč, M. S., na náhradu škody částku ve výši 175 000 Kč a další částku spočívající v nemajetkové újmě ve výši 100 000 Kč, poškozené V. z. p. ČR, regionální pobočce P., pobočka pro J., K. a P. kraj, se sídlem v P., S. 5. k. 59, na náhradu škody částku 119 458 Kč, s úrokem z prodlení ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou pro poslední den kalendářního pololetí, které předchází kalendářnímu pololetí, v němž došlo k prodlení, zvýšené o sedm procentních bodů, ode dne 19. 9. 2012 do zaplacení, poškozené V. z. p. ČR se sídlem P. 9, D. 1404/4, pobočka P., se sídlem P., K. 34, na náhradu škody částku 6230 Kč.

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 13. 8. 2013, sp. zn. 9 To 230/2013, k odvolání okresního státního zástupce Plzeň – město podle § 258 odst. 1 písm. b), d) tr. ř. zrušil rozsudek Okresního soudu Plzeň – město ze dne 24. 4. 2013, sp. zn. 10 T 148/2012, v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 písm. a) tr. ř. znovu rozhodl tak, že uznal obviněného J. G. vinným přečinem usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku, který podle jeho skutkových zjištění spáchal tím, že „v P. dne 16. 4. 2012 kolem 20:35 hod. jel jako řidič vlastního osobního automobilu zn. Alfa Romeo, r. z. : ..., po

vozovce G. ulice ve směru od S. ulice ke křižovatce s K. ulicí a účelovou komunikací G. ulice rychlostí 66 km/hod. v prostředním jízdním pruhu, z něhož posléze přešel do pravého jízdního pruhu, když po průjezdu touto křižovatkou přímým směrem k ulici U J. vlivem této nedovolené rychlosti, nedostatečného sledování situace v provozu, nezastavil vozidlo před přechodem pro chodce a neumožnil bezpečné přejetí vozovky chodcům P. S., a B. Z., kteří přecházeli společně vozovku G. ulice po vyznačeném přechodu pro chodce zleva doprava ve směru jeho jízdy, přesto, že před vyznačeným přechodem pro chodce zastavoval v jeho směru jízdy v levém jízdním pruhu řidič S. M., s osobním automobilem zn. Peugeot 306, r. z. ..., který umožnil přejetí vozovky poškozeným, čímž obviněný porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. b), h), i) a § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v důsledku čehož pravou přední částí vozidla srazil poškozené P. S. a B. Z., čímž způsobil poškozenému P. S. zlomení prvního krčního obratle s prokrvácením předního podélného páteřního vazů, pohmoždění podkorových mozkových jader oboustranně, otok mozku, posunové krvácení v mozkovém kmeni, vícečetné pohmoždění plic, zlomení prvního až třetího žebra vpravo, příčnou zlomeninu horního a dolního raménka kosti stydky vpravo, zlomení lopaty kosti kyčelní s rozvolněním křížokyčelního kloubení vpravo, odlomení předního okraje boční části kosti křížové vpravo, zlomení předního pilíře kloubní jamky kyčelního kloubu vpravo, pohmoždění stěny vzestupného úseku tlustého střeva, tržnou ránu tváře vpravo, oděrky obličeje a krevní výrony rtů, krevní výron a oděrku boční plochy krku vpravo a krevní výron v kůži boční plochy hrudníku vpravo, oděrky a krevní výrony na končetinách, plochu sedření v bederní krajině vlevo a v oblasti levé hýždě, prokrvácení řídkého pojiva mezihrudí, prokrvácení tukových pouzder ledvin, prokrvácení řídkého pojiva pánve, prokrvácení řídkého pojiva boční plochy v bederní krajině vpravo, prokrvácení svalstva na přechodu zadní a boční plochy trupu vlevo, krevní výron v řídkém pojivu na přechodu hrudní a bederní krajiny, při bederní páteři vlevo, krevní výron měkkých tkání boční plochy v bederní a hýžděvé krajině vlevo, kapovitý krevní výron měkkých tkání boční plochy stehna a hýžděvé krajiny vpravo, měkkých tkání vnitřní plochy stehna a lýtky vlevo, měkkých tkání lýtky vlevo, kterým dne 17. 4. 2012 v 05:50 hod. podlehl, přičemž bezprostřední příčinou smrti bylo druhotné krvácení do mozkového kmene při otoku mozku; poškozené B. Z. způsobil lehké zranění spočívající v tržné ráně temenné krajiny hlavy, mírně úhlově vychýleném zlomení těla pravé klíční kosti, pohmoždění pravé kyčelní krajiny, které si vyžádalo lékařské ošetření s následnou dobou léčení nejméně do 16. 7. 2012 a po tuto dobu omezením v obvyklém způsobu života Desaultovou fixací a posléze fixací typu stella dorsi“.

Krajský soud v Plzni odsoudil obviněného podle § 143 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání tří roků. Podle § 81 odst. 1 a § 81 odst. 2 tr. zákoníku výkon trestu podmíněně odložil na zkušební dobu pěti roků. Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku obviněnému uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu pěti roků. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. rozhodl o nárocích poškozených na náhradu škody stejným způsobem jako soud prvního stupně.

Krajský soud v Plzni zmírnil právní kvalifikaci skutku na přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku. V odůvodnění rozsudku vysvětlil důvody zmírnění právního posouzení skutku v podstatě tím, že ze znaleckého posudku je patrné, že i při zjištěné minimální rychlosti jízdy obviněného 66 km/h by obviněný stačil zastavit před místem střetu, pokud by při spatření chodců začal brzdit. Rychlost jízdy nemohla být „podstatnou příčinou“ předmětné nehody a smrtelného následku. Soud shledal, že „... zcela rozhodující příčinou ... bylo nevěnování se řízení“. Odpadnutí „nepřiměřené rychlosti“ z výčtu porušených povinností podle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), považoval soud za významné pro právní kvalifikaci. Za hrubé porušení povinností se podle názoru odvolacího soudu považuje „tak intenzivní porušení zákonné normy, které má za dané situace zpravidla za následek způsobení úmrtí člověka“. Judikatura za takové hrubé porušení považuje porušení více různých norem příslušného předpisu. Obviněný se ovšem jen nevěnoval řízení a od této „základní příčiny“ se pak odvíjí další porušení

povinností, tedy „především nedání přednosti chodcům na přechodu pro chodce“. Obviněný tak porušil jen své povinnosti podle § 5 odst. 1 písm. b), h) zákona o silničním provozu, a proto mu lze klást za vinu jen porušení důležité povinnosti podle § 143 odst. 2 trestního zákoníku, nikoliv hrubé porušení podle § 143 odst. 3 tr. zákoníku.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Plzni podal nejvyšší státní zástupce dovolání podle § 265d odst. 1 písm. a) tr. ř. ve lhůtě uvedené v § 265e odst. 1 tr. ř. v neprospěch obviněného J. G. z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., protože napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo na jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Namítl, že úvahy odvolacího soudu a jeho právní závěry jsou nesprávné z následujících důvodů:

Skutek se stal dne 16. 4. 2012, a proto nebylo možno posuzovat jednání obviněného podle zákona o silničním provozu ve znění platném do 31. 7. 2011, jak zjevně učinil už státní zástupce při podání obžaloby a po něm oba soudy. Novelou provedenou zákonem č. 133/2011 Sb., účinnou od 1. 8. 2011, došlo k podřazení některých povinností podle § 5 citovaného zákona pod jiné odstavce či jiná písmena tohoto zákonného ustanovení. Povinnost dát přednost chodcům byla přesunuta z odstavce 1 písm. h) do odstavce 2 písm. f) citovaného zákona a povinnost zastavit před přechodem vedle souběžně stojících vozidel z odstavce 1 písm. i) do odstavce 1 písm. h). Soud prvního stupně sice v odůvodnění svého rozsudku na č. 1. 6 citoval porušená ustanovení zákona o silničním provozu ze správného znění zákona, avšak ponechal ve skutkové větě označení jednotlivých povinností podle paragrafů zmíněného zákona podle obžaloby. Patrně proto uvedl ve výroku rozsudku porušení povinnosti podle § 5 odst. 1 písm. i) citovaného zákona, avšak toto ustanovení zákona obsahovalo v době spáchání skutku povinnost řidiče zajistit bezpečnost přepravované osoby nebo zvířete a bezpečnou přepravu nákladu. Právní úvahy soudů o jednotlivých porušených povinnostech jsou tak dílem nepřiléhavé, neboť se opírají o neplatný předpis hmotného práva. Odvolací soud, na rozdíl od soudu nalézacího, nezmínil konkrétní obsah jednotlivých porušených povinností ve výroku ani odůvodnění rozsudku a uvedl jen paragrafové označení toho kterého ustanovení zákona o silničním provozu. Přitom má zjevně na mysli obsah povinností podle tehdy již neplatného znění citovaného zákona, tedy ve znění před novelou provedenou zákonem č. 133/2011 Sb. Odvolací soud nezmiňuje porušení povinnosti neohrozit ani neomezit chodce na přechodu pro chodce podle § 5 odst. 2 písm. f) citovaného zákona platného v době spáchání skutku, ačkoliv na str. 7 odůvodnění svého rozsudku uvedl, že obviněný „nedal přednost chodcům“. Pro právní posouzení skutku přitom mají úvahy o počtu a charakteru porušených povinností podle zákona o silničním provozu klíčový význam, neboť se jedná o zákon o bezpečnosti dopravy ve smyslu ustanovení § 143 odst. 3 trestního zákoníku. Odvolací soud tedy pro posouzení počtu a charakteru porušených povinností obviněného zjevně použil hmotně právní předpis, který v době skutku již neplatil. Nejvyšší státní zástupce považuje tuto vadu rozsudku odvolacího soudu za „jiné nesprávné hmotně právní posouzení“ ve smyslu § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

Dovolatel zrekapituloval dosavadní respektovanou judikaturu soudů týkající se hrubého porušení zákonů o bezpečnosti dopravy a konstatoval, že podle jeho mínění je zásadní pro posouzení věci obviněného J. G. otázka, zda je k naplnění znaku „hrubého porušení“ nutné porušení většího či snad dokonce nějakého minimálního počtu norem předpisu o bezpečnosti dopravy. Podle názoru nejvyššího státního zástupce nelze nic takového z předložených judikátů dovodit. Rozhodnutí č. 13/1971 Sb. rozh. tr. vykládá tento znak ve dvou alternativách. Tedy buď jako (úmyslné nebo hrubě nedbalé) porušení předpisů majících základní význam pro bezpečnost dopravy, nebo více předpisů zajišťujících bezpečnost v dopravě. Je skutečností, že v praxi byl tento znak dovozován z více porušených povinností. Vždy ovšem bez uvedení jakéhokoliv minimálního limitu a s vědomím Nejvyššího soudu, že existuje ještě prvá alternativa, tedy porušení předpisů, které mají základní význam pro bezpečnost dopravy, aniž by takových porušených předpisů muselo být „více“. To je zřejmé i z rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 7. 6. 2005, sp. zn. [5 Tdo 660/2005](#), v němž Nejvyšší

soud sice uvedl, že se má jednat o „porušení více různých norem příslušného dopravního předpisu“ avšak tuto alternativu uvedl slovy „zejména“.

Podle názoru dovolatele postačí k naplnění znaku „hrubé porušení zákonů o bezpečnosti dopravy“ ve smyslu § 143 odst. 3 trestního zákoníku nejen porušení zákona jediného, ale zejména porušení i jen jediné povinnosti, bude-li tato povinnost povinností velmi významnou, která má zásadní význam pro bezpečnost dopravy. Taková povinnost se bude vyznačovat tím, že její porušení musí téměř vždy vést ke smrti nebo těžkému zranění účastníka silničního provozu. Porušení povinností uvedených v § 5 odst. 1 písm. h) nebo § 5 odst. 2 písm. f) zákona o silničním provozu, ve znění účinném od 1. 8. 2011, postačuje samo o sobě k takovým následkům, protože chodec je nejzranitelnějším účastníkem silničního provozu a střet s vozidlem přežije jen v případě zcela výjimečných okolností. Prvé z citovaných ustanovení prikazuje řidiči snížit rychlost jízdy nebo zastavit vozidlo před přechodem pro chodce, sníží-li rychlost jízdy nebo zastaví-li vozidlo před přechodem pro chodce i řidiči ostatních vozidel jedoucích stejným směrem. Druhé pak zakazuje ohrozit nebo omezit chodce, který přechází pozemní komunikaci po přechodu pro chodce nebo který zjevně hodlá přecházet pozemní komunikaci po přechodu pro chodce; v případě potřeby je řidič povinen i zastavit vozidlo před přechodem pro chodce.

Ze skutkového stavu zjištěného soudy je pak patrné, že obviněný tyto povinnosti neporušil „běžným způsobem“. Obviněný chodcům v podstatě „nedal šanci“. Podle skutkových zjištění soudu najel do volného jízdního pruhu na poslední chvíli „myškou“, ve snaze vyhnout se vozidlu, jehož řidič dával chodcům přednost. Poté rychlostí nejméně 66 km/h přechodem projel s tím, že se podle své výpovědi snažil chodcům vyhnout vlevo.

Podle názoru nejvyššího státního zástupce projetí přechodu pro chodce, u něhož jiný řidič dává přednost chodcům, je jedním z nejagresivnějších způsobů jízdy a je obtížné představit si jiné porušení zákona o silničním provozu, které by podobnou měrou směřovalo k poškození zdraví a vzhledem k rychlosti jízdy vozidla ke smrtelnému následku.

Nejvyšší státní zástupce zdůraznil, že situace na místě nehody byla podle skutkových zjištění odvolacího soudu zcela jasná a přehledná. Jestliže obviněný nesníženou rychlostí projel takovým přechodem podél stojícího vozidla, jeho zavinění se blíží téměř nepřímému úmyslu. Zvláště pokud odvolací soud po doplnění dokazování shledal, že obviněný mohl chodce včas vidět a i z rychlosti 66 km/h mohl před přechodem pro chodce své vozidlo zastavit. Způsob jízdy obviněného nasvědčuje předpokladu řidiče, že chodci před agresivním řidičem raději uskočí nebo chůzi přeruší. V předmětné věci navíc nic nenasvědčovalo tomu, že obviněný přechodem projede, když do poslední chvíle setrval v levém jízdním pruhu a do průjezdného pravého pruhu najel v podstatě onou „myškou“, a to podle odvolacího soudu ve snaze zabránit nárazu do stojícího vozidla. Způsob, jakým obviněný uvedené dvě zákonné povinnosti porušil, svědčí o jeho zřejmé bezohlednosti k zájmům chráněným trestním zákoníkem. Kdyby kvalifikačním znakem přečinu podle § 143 odst. 3 trestního zákoníku byla hrubá nedbalost podle § 16 odst. 2 (což však není), obviněný by naplnil i tento znak. Ze strany obviněného se jednalo o okázalý projev nerespektování zákona, který kontrastuje se snahou zákonodárce vnést do silničního provozu prvky vzájemné tolerance a úcty, a to právě i cestou povinností, aby silnější účastníci silničního provozu (řidiči) respektovali ty slabší (chodce). Obviněný současně porušil obě shora uvedené zákonné povinnosti vůči chodcům takovým způsobem, že jim při náhlém přejetí do volného pruhu bez snížení rychlosti vozidla nedal šanci na jakoukoliv reakci, přestože se jednalo o mladou dvojici bez pohybových omezení. Jednalo se o jednoznačně hazardní způsob jízdy.

Dovolatel považuje opačný názor odvolacího soudu na str. 6 odůvodnění rozsudku za zcela nepřiléhavý, a to včetně bezpředmětných úvah o tom, zda byl slabý provoz (když se tam již nacházelo stojící vozidlo, jehož řidič dával přednost chodcům) a zda by bylo možno povolit na dané komunikaci

rychlost 70 km/h (kterou by nebylo možno přejet přechod s přecházejícími chodci). Dovolatel poukázal na to, že z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 6. 2005, sp. zn. [5 Tdo 660/2005](#), vyplývá, že porušení předmětných dvou povinností má za dané situace zpravidla za následek možnost způsobení smrti, tedy vyvolává reálné nebezpečí, že dojde k následku předpokládanému v § 143 odst. 3 trestního zákoníku. Dovolatel ze všech těchto důvodů považuje již porušení těchto povinností podle § 5 odst. 1 písm. h) a § 5 odst. 2 písm. f) zákona o silničním provozu za zcela dostatečné k naplnění znaku „hrubé porušení“ ve smyslu § 143 odst. 3 trestního zákoníku. Nejvyšší státní zástupce vyslovil názor, že rychlé a bezohledné projetí přechodu pro chodce za situace, kdy jiný řidič své vozidlo před přechodem zastavil, aby dal chodcům přednost, je zpravidla hrubým porušením důležité povinnosti ve smyslu § 143 odst. 3 trestního zákoníku.

K naplnění znaku „hrubé porušení“ porušením dalších povinností dovolatel uvedl, že vedle zmíněných dvou hlavních povinností vůči chodcům obviněný porušil také další normy zákona o silničním provozu. Podle shodného názoru nalézacího i odvolacího soudu vyjádřeného ve skutkových větách jejich rozsudků porušil své povinnosti podle § 5 odst. 1 písm. b), h), i) a podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, přičemž, jak bylo vyloženo shora, odvolací soud za ně považoval povinnosti z tehdy již neplatného znění citovaného zákona. Jednalo se o povinnosti zastavit vedle souběžně stojícího vozidla a neomezit chodce na přechodu a dále o povinnost věnovat se plně řízení vozidla a o povinnost jet v obci povolenou rychlostí. I po snížení počtu porušených povinností odvolacím soudem na shora uvedené čtyři je tento počet za dostatečný pro shledání „hrubého porušení“ jakožto znaku skutkové podstaty předmětného trestného činu. Dovolatel dodal, že v jednání obviněného by bylo možno shledat i porušení obecné povinnosti všech účastníků silničního provozu podle § 4 písm. a) zákona o silničním provozu „chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob“ a dále povinnost přizpůsobit své chování zejména také „situaci v provozu na pozemních komunikacích“.

Podle názoru odvolacího soudu obviněný neporušil povinnost podle § 18 odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť nepřiměřená rychlost prý nebyla příčinou následku trestného činu. Nejvyšší státní zástupce nesouhlasí ani s těmito úvahami odvolacího soudu. Za hlavní slabinu podrobné a obsáhlé argumentace odůvodnění rozsudku odvolacího soudu na str. 4 až 6 považuje to, že soud zvolil z ustanovení § 18 odst. 1 zákona o silničním provozu zcela nepřiléhavé kritérium – schopnost řidiče zastavit vozidlo na vzdálenost, na kterou má rozhled. Obviněný se přitom blížil k přechodu pro chodce, po němž z jednoznačných důkazů (stojící vozidlo svědka S. M.) přecházeli chodci. Je proto nerozhodné, zda a kdy obviněný chodce spatřil nebo mohl spatřit. Rychlost jízdy mu měla umožnit ovládat své vozidlo tak, aby vůči chodcům splnil své povinnosti uvedené shora. Odvolací soud navíc posuzoval přiměřenost rychlosti obviněného jako naprosto statický proces a nikoliv jako proces dynamický. Posuzoval tedy rychlost jízdy obviněného v jednom jediném okamžiku – v době, kdy se obviněný nacházel 48 m před střetem a spatřil chodce. Lze souhlasit s názorem odvolacího soudu, že 48 m před střetem ještě nebyla rychlost 66 km/h nepřiměřená, jestliže z této rychlosti obviněný před přechodem mohl zastavit. Přiměřenost jízdy dovodil soud ze schopnosti obviněného včas zastavit vozidlo před místem střetu s chodci. Ze zvoleného kritéria „včas zastavit“ je ovšem zřejmé, že s dalšími metry ujetými obviněným k přechodu pro chodce se logicky musí snižovat i rychlost jeho vozidla. Jen tak může zachována být klíčová podmínka přiměřenosti „včas zastavit“.

Jestliže se obviněný postupně přibližoval k přechodu pro chodce, pak například 1 či 2 m před přechodem již rychlost 66 km/hod. nemohla být přiměřená, neboť je zjevné, že na tak krátké dráze před přechodem pro chodce nelze zastavit a nebylo možno splnit podmínku „včas zastavit“.

Zjištěný skutkový stav, tedy že obviněný projel přechodem pro chodce rychlostí 66 km/h, ačkoliv na něm mohl předpokládat pohyb chodců, nasvědčuje tomu, že jeho rychlost jízdy byla nepřiměřená dané dopravní situaci, tedy „jiným okolnostem, které je možno předvídat“ ve smyslu § 18 odst. 1 zákona o silničním provozu. Pokud odvolací soud zdůraznil, že obviněný mohl chodce včas vidět,

posunul tím navíc zavinění obviněného až na samotnou hranici nepřímého úmyslu. Jízda obviněného se tím jeví spíše jako jízda řidiče počítajícího s uskočením chodců.

Dovolatel nesouhlasí ani se závěrem odvolacího soudu, že rozhodující příčinou nehody bylo to, že se obviněný nevěnoval řádně řízení a že se jednalo o pouhou nepozornost. Tento závěr, který soud považoval za významný pro zmírnění právní kvalifikace skutku, odporuje provedeným důkazům. Především je patrné, že odvolací soud v odůvodnění svého rozsudku staví počátek tohoto nevěnování se řízení do okamžiku, kdy se obviněný v levém jízdním pruhu rychle blížil k vozidlu svědka S. M. V závěru druhého odstavce na str. 6 odůvodnění rozsudku spatřuje tuto nepozornost i v době, kdy se již obviněný blížil k chodcům, kteří právě vystoupili „zpoza vozidla Peugeot řízeného svědkem S. M.“. Nejvyšší státní zástupce namítl, že jestliže lze považovat za nepozorného takového řidiče, který najíždí na jiné vozidlo, stěží lze za stejně nepozorného považovat řidiče, který právě strhnul řízení vpravo, aby se vyhnul hrozícímu střetu s vozidlem, a který v pravém pruhu pokračuje v jízdě k přechodu s přecházejícími chodci. Obviněný se musel po prudkém přejetí do pravého pruhu věnovat intenzívně řízení, aby se vyhnul smyku nebo vyjetí z vozovky a aby se nestřetl s vozidlem svědka S. M., které stálo před přechodem pro chodce. Pokud obviněný přesto nevěnoval pozornost chodcům, jednalo se jen o podružnou složku celého jeho jednání, v němž bylo dominantní jeho rozhodnutí jet agresivně, nerespektovat významná pravidla k ochraně chodců a bez přizpůsobení jízdy dané dopravní situaci projet přes přechod pro chodce nesníženou rychlostí. I kdyby byl obviněný zpočátku jen nepozorný, jeho další způsob jízdy po přejetí do pravého jízdního pruhu vylučuje, že by mezi příčinami jeho chování nadále převažovala nepozornost. Nepozornost obviněného by mohla být logickou příčinou jeho případného střetu se stojícím vozidlem svědka S. M., nikoliv logickou příčinou sražení dvou chodců poté, co se dokázal vyhnout střetu s vozidlem zmíněného svědka. Dovolatel proto považuje úvahu odvolacího soudu, že po celou tuto dobu „nejméně 2 až 3 s“ (viz na č. 1. 7 odůvodnění rozsudku) byla převažující příčinou způsobu jízdy obviněného jeho pouhá nepozornost, za skutkový závěr, který je v extrémním rozporu s provedenými důkazy, neboť postrádá jakýkoliv akceptovatelný logický základ. Tato nesprávná realizace důkazního řízení měla za následek porušení základních postulátů spravedlivého procesu a toto porušení může být výjimečně podraženo pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

Další výhrady dovolatele se soustředily k nesprávnému právnímu posouzení skutku a užití faktické konzumpce u poškozené B. Z. Uvedl, že zranění poškozené B. Z. je podrobně popsáno v závěru skutkové věty napadeného rozsudku odvolacího soudu s dovětkem, že doba léčení trvala „nejméně do 16. 7. 2012“ a že po tuto dobu byla fixacemi omezena v obvyklém způsobu života. Již vzhledem k délce tohoto omezení v trvání nejméně tří měsíců se jednalo o těžkou újmu na zdraví podle § 122 odst. 2 písm. i) tr. zákoníku. Obviněný se tak vůči poškozené B. Z. zjevně dopustil přečinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 tr. zákoníku. Nejvyšší státní zástupce obecně odkázal na ustálenou judikaturu jak k ustanovení § 89 odst. 7 písm. ch) trestního zákona, tak i ke zcela shodně znějícímu ustanovení § 122 odst. 2 písm. i) tr. zákoníku. Judikatura považuje dobu šesti týdnů za hranici omezení v obvyklém způsobu života, která je zpravidla posuzována jako delší dobu trvající porucha zdraví. U poškozené B. Z. byla tato doba dvojnásobná, když podle popisu skutku v napadeném rozsudku odvolacího soudu mělo toto omezení trvat nejméně tři měsíce, nehledě k pravděpodobně neukončenému léčení v době hlavního líčení, což však dovolatel nenamítá, neboť lze vycházet pouze z popisu skutku v rozsudku.

Dovolatel poukázal na to, že v obžalobě je mimo jiné uvedeno, že trvalým následkem zranění bude změna tvaru klíční kosti, avšak že se jedná o „lehkou újmu na zdraví“, která je konzumována již právní kvalifikací užitou u usmrčeného poškozeného P. S. Odvolací ani nalézací soud se k případné právní kvalifikaci jednání obviněného proti poškozené B. Z. nevyjádřily. Dovolatel považuje za vadné právní posouzení skutku to, že jednání obviněného vůči poškozené B. Z. nebylo posouzeno jako přečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 tr. zákoníku.

Nejvyšší státní zástupce učinil závěr, že hmotně právní posouzení části jednání obviněného podle zákona o silničním provozu je vadné. Vadné je i právní posouzení skutku, pokud nebyl kvalifikován jako přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 3 tr. zákoníku a současně i jako přečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 tr. zákoníku. Navíc úvaha odvolacího soudu, že hlavní příčinou nehody bylo pouhé nevěnování se řízení, je v extrémním rozporu s provedenými důkazy. Rozhodnutí tak spočívá na nesprávném právním posouzení skutku a na jiném nesprávném hmotně právním posouzení a jsou tak dány důvody dovolání uvedené v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

Z výše uvedených důvodů a s odkazem na ustanovení § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř. nejvyšší státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud v neveřejném zasedání za použití § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř., za podmínky uvedené v § 265p odst. 1 tr. ř., zrušil rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 8. 2013, č. j. 9 To 230/2013-284, zrušil rozsudek Okresního soudu Plzeň – město ze dne 24. 4. 2013, sp. zn. 10 T 148/2012, zrušil i všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a dále aby postupoval podle § 265l odst. 1 tr. ř. a přikázal Okresnímu soudu Plzeň-město, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Obviněný v písemném vyjádření k dovolání navrhl, aby dovolání bylo jako zjevně neopodstatněné odmítnuto. Obviněný ve svém vyjádření k dovolání nejprve požádal dovolací soud, aby rozhodl o tom, zda skutečnosti uvedené v dovolání nejvyššího státního zástupce pod body a) – f), naplňují uplatněný dovolací důvod, a to nesprávné právní posouzení skutku.

K dovolání uvedl, že podle jeho názoru nemá možné použití zákona o silničním provozu v pozdějším znění vliv na právní posouzení skutku. Rychlost 66 km/h nelze podle něj považovat za nepřiměřenou a za rychlost, kterou by hrubě porušil povinnosti stanovené jinými předpisy. Obviněný nesouhlasí s právním názorem dovolatele, pokud jde o hrubé porušení dalších povinností, a s jeho nesouhlasem s vypuštěním nepřiměřené rychlosti a souhlasí s názorem odvolacího soudu, že rychlost 66 km/h ve vzdálenosti 48 m před střetem nebyla nepřiměřená. Obviněný namítá, že dovolatel používá hypotetické úvahy, jimiž se domáhá změny názoru odvolacího soudu, pokud jde o skutkové zjištění týkající se nevěnování řízení vozidla. Obviněný také nesouhlasí s názorem dovolatele, pokud jde o tzv. faktickou konzumpci jednání ve vztahu k poškozené B. Z., a poukazuje na to, že ve výroku rozsudku Krajského soudu v Plzni je obsaženo zavinění jak vůči poškozenému P. S., tak vůči poškozené B. Z. V závěru dovolání obviněný uvádí, že Nejvyšší soud může zrušit jen rozhodnutí, proti němuž směřuje dovolání, a nikoliv rozhodnutí, proti němuž dovolání nesměřuje, tedy rozsudek Okresního soudu Plzeň-město. Podle názoru obviněného je návrh petitu rozhodnutí dovolacího soudu nezákonný, stejně jako návrh, aby věc byla přikázána Okresnímu soudu Plzeň-město k novému projednání a rozhodnutí.

Nejvyšší soud jako soud dovolací zjistil, že dovolání je přípustné, že je podala oprávněná osoba, ve lhůtě a na místě uvedeném v § 265e odst. 1 tr. ř. a že splňuje náležitosti obsahu dovolání stanovené v § 265f odst. 1 tr. ř.

Nejvyšší soud neodmítl dovolání nejvyššího státního zástupce podle § 265i odst. 1 tr. ř., a proto podle § 265i odst. 3 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozhodnutí, proti nimž bylo dovolání podáno, v rozsahu a z důvodů uvedených v dovolání, jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející, a shledal, že podané dovolání je důvodné.

Podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze dovolání podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Z obsahu dovolání je zjevné, že námitky dovolatele lze podřadit pod uplatněný dovolací důvod. Z hlediska napadeného rozsudku a námitek nejvyššího státního zástupce, který podal dovolání v neprospěch obviněného, je významná otázka, zda jednání obviněného popsané ve výroku o vině rozsudku soudu druhého stupně

vykazuje vedle znaků přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku také zákonné znaky přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 3 tr. zákoníku a zda skutek neměl být kvalifikován též jako přečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 tr. zákoníku.

Podle § 143 odst. 1 tr. zákoníku kdo jinému z nedbalosti způsobí smrt, bude potrestán odnětím svobody až na tři léta nebo zákazem činnosti. Podle § 143 odst. 2 tr. zákoníku odnětím svobody na jeden rok až šest let bude pachatel potrestán, spáchá-li čin uvedený v odstavci 1 proto, že porušil důležitou povinnost vyplývající z jeho zaměstnání, povolání, postavení nebo funkce nebo uloženou mu podle zákona. Podle § 143 odst. 3 tr. zákoníku odnětím svobody na dvě léta až osm let bude pachatel potrestán, spáchá-li čin uvedený v odstavci 1 proto, že hrubě porušil zákony o ochraně životního prostředí nebo zákony o bezpečnosti práce nebo dopravy anebo hygienické zákony.

Podle § 147 odst. 1 tr. zákoníku kdo jinému z nedbalosti způsobí těžkou újmu na zdraví, bude potrestán odnětím svobody až na dvě léta nebo zákazem činnosti.

Podle § 147 odst. 2 tr. zákoníku odnětím svobody na šest měsíců až čtyři léta nebo peněžitým trestem bude pachatel potrestán, spáchá-li čin uvedený v odstavci 1 proto, že porušil důležitou povinnost vyplývající z jeho zaměstnání, povolání, postavení nebo funkce anebo uloženou mu podle zákona.

Podstata jednání obviněného spočívala podle Krajského soudu v Plzni v tom, že obviněný se dopustil jednání, které je popsáno v rozsudku soudu prvního stupně i v rozsudku odvolacího soudu s tou změnou, že soud prvního stupně ve skutkové větě rozsudku navíc uvedl, že rychlost vozidla řízeného obviněným byla nejen nedovolená, ale také nepřiměřená, z čehož vyplývalo porušení ustanovení § 18 odst. 1, 4 zákona o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů, a skutek byl proto kvalifikován jako přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 3 tr. zákoníku. Přestože proti rozsudku soudu prvního stupně podal odvolání státní zástupce jen proti výroku o trestu v neprospěch obviněného, jímž se domáhal uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody, odvolací soud postupoval podle § 254 odst. 2 tr. ř. a přezkoumal napadený rozsudek v celém rozsahu. Postupoval tak proto, že argumenty odvolatele vycházely ze skutkových zjištění a neshledal správnou právní kvalifikaci skutku.

Podle názoru odvolacího soudu existuje rozpor mezi skutkovou větou a odůvodněním rozsudku soudu prvního stupně. Ve skutkové větě totiž soud uvedl, že obviněný jel nejen nedovolenou rychlostí 66 km/h, ale také rychlostí nepřiměřenou. Tento závěr však není v souladu s odůvodněním rozsudku, v němž soud prvního stupně uvedl, že obviněný jel nedovolenou rychlostí a nevěnoval pozornost řízení a situaci na vozovce. Tato skutečnost je významná jak pro posouzení míry zavinění obviněného, tak především pro právní kvalifikaci skutku. Odvolací soud provedl znovu důkaz znaleckým posudkem z oboru silniční dopravy, který vypracoval znalec Ing. M. K. a s přihlédnutím k doplnění dokazování učinil závěr, že rychlost jízdy vozidla obviněného nebyla podstatnou příčinou dopravní nehody se smrtelným následkem. Rozhodující příčinou bylo to, že se obviněný nevěnoval řízení. Současně dovodil, že pokud by obviněný jel povolenou rychlostí do 50 km/h, pak by před místem střetu (přechodem pro chodce) mohl při věnování se řízení snáze zastavit než při rychlosti 66 km/h, ale i při této rychlosti by zastavil vozidlo před přechodem pro chodce. Protože podle názoru odvolacího soudu nebylo prokázáno, že by obviněný jel takovou rychlostí, že by nebyl schopen zastavit vozidlo na vzdálenost, na kterou má rozhled, odvolací soud v popisu skutku vypustil slova „nepřiměřená rychlost“ a tedy porušení § 18 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů. Soudu prvního stupně vytkl, že právní kvalifikace skutku podle § 143 odst. 1, 3 tr. zákoníku je nesprávná a je v rozporu s ustálenou soudní praxí, tedy judikaturou a výkladem. Poukázal ovšem bez patřičné citace judikatury na výklad „hrubého porušení zákonů v dopravě“. Skutek kvalifikoval jako přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku.

Nejvyšší soud shledal, že rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 8. 2013, sp. zn. 9 To 230/2013, spočívá na nesprávném právním posouzení skutku a na jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Je proto naplněn důvod dovolání podle § 265i odst. 1 písm. g) tr. ř.

Krajský soud v Plzni odůvodnil mírnější právní kvalifikaci skutku podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku tím, že zcela rozhodující příčinou dopravní nehody se smrtelným následkem bylo to, že se obviněný nevěnoval řízení, že jí na rozdíl od soudu prvního stupně nebyla nepřiměřená rychlost a že od základní příčiny se odvíjela další porušení, především nedání přednosti chodcům na přechodu pro chodce, což je porušením povinností podle § 5 odst. 1 písm. b) a h) zákona o silničním provozu, a nestačí k tomu, aby skutek mohl být kvalifikován jako zločin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 3 tr. zákoníku. Nezjistil tedy naplnění zákonného znaku hrubého porušení předpisů o dopravě podle § 143 odst. 3 tr. zákoníku.

Takové právní posouzení skutku je nesprávné. Učiněná skutková zjištění, s nimiž se odvolací soud v podstatě ztotožnil, nasvědčují tomu, že obviněný hrubě porušil předpisy o dopravě. Obviněný jel po komunikaci v prostředním jízdním pruhu a bezprostředně před přechodem pro chodce přejel do pravého jízdního pruhu, protože v další jízdě v prostředním jízdním pruhu mu bránilo stojící vozidlo řízené svědkem S. M. Obviněný vozidlo před přechodem pro chodce nezastavil, vozidlem srazil oba chodce, poškozené P. S. a B. Z., přičemž tímto jednáním poškozeného P. S. usmrtil a poškozené B. Z. způsobil četná poranění, pro něž se léčila nejméně do 16. 7. 2012.

Soud prvního stupně shledal v jednání obviněného hrubé porušení zákonů v dopravě v porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. b), h), i) a § 18 odst. 1, 6 zákona o silničním provozu, tedy povinnost řidiče osobního vozidla věnovat se plně řízení vozidla a sledovat situaci na pozemní komunikaci, povinnost řidiče snížit rychlost jízdy nebo zastavit vozidlo před přechodem pro chodce, sníží-li rychlost jízdy nebo zastaví-li před přechodem pro chodce i řidiči ostatních vozidel jedoucích stejným směrem, a povinnost řidiče jet v obci rychlostí nejvýše 50 km/h. Obviněný porušil najednou více základních povinností řidiče, přičemž porušení každé z nich, často vede k dopravním nehodám. Soud prvního stupně dodal, že z výše uvedených důvodů neakceptoval stanovisko obhajoby, aby skutek byl kvalifikován podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku.

Z pohledu zmíněné judikatury je zřejmé, že rozhodnutí č. 13/1971 Sb. rozh. tr. vykládá tento znak buď jako úmyslné, nebo hrubě nedbalé porušení předpisů, které mají základní význam pro bezpečnost dopravy nebo porušení více předpisů zajišťujících bezpečnost v dopravě. Praxe vycházela proto z názoru, že tento znak lze dovodit v případě porušení více povinností. Současně však nebyl zvažován žádný minimální počet těchto „více povinností“, a proto v konkrétním případě postačovalo porušení jen jediné zákonné povinnosti. Novější judikatura, např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 6. 2005, sp. zn. [5 Tdo 660/2005](#), sice také vychází z toho, že se má jednat o „porušení více různých norem příslušného dopravního předpisu“, avšak tuto alternativu uvádí slovem „zejména“. Řidič motorového vozidla je účastníkem provozu na pozemních komunikacích podle § 3 zákona o silničním provozu. Ten stanoví v § 4 obecné povinnosti účastníka provozu na pozemních komunikacích. V § 5 citovaného zákona jsou upraveny povinnosti řidiče tak, že řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen, přičemž následuje výčet povinností řidiče. Z ustanovení § 4 a 5 zákona o silničním provozu proto vyplývá, že je nadále platná konstantní judikatura, která vychází z porušení více různých norem příslušného dopravního předpisu, neboť řidiči je uložena při řízení motorového vozidla řada povinností, které nelze od sebe oddělovat. V případě usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 3 tr. zákoníku spočívá hrubé porušení zákonů v dopravě vždy v porušení ustanovení § 4 zákona o silničním provozu, dále pak v dalších ustanoveních zejména § 5 a 18, případně jiných ustanovení tohoto zákona. Jde proto zpravidla o porušení více různých norem příslušného dopravního předpisu, jak tomu nasvědčuje skutkový stav zjištěný v trestní věci obviněného.

Vyšší trestnost podle ustanovení § 143 odst. 3 tr. zákoníku je odůvodněna tím, že smrtelný následek

byl způsoben hrubým porušením zákonů o ochraně životního prostředí nebo zákonů o bezpečnosti práce nebo dopravy anebo hygienických zákonů. Trestní zákoník v tomto ustanovení používá pojem zákony, aby vyjádřil, že povinnosti musí být v zásadě stanoveny zákony, což navazuje na čl. 2 odst. 4 Ústavy a čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Ve výroku odsuzujícího rozsudku je třeba především uvádět konkrétní zákonné normy, v nichž spočívá „hrubé porušení“ zmíněných zákonů. Hrubým porušením zákonů je tak intenzivní porušení některé zákonné normy nebo norem, které má za dané situace zpravidla za následek způsobení smrti člověka, tedy vyvolává reálné nebezpečí, že dojde k smrtelnému následku předpokládanému v ustanovení § 143 tr. zákoníku, přičemž však musí jít o podstatně závažnější porušení předpisů, než je porušení důležité povinnosti podle § 143 odst. 2 tr. zákoníku. Nedbalost se musí vztahovat nejen k samotnému následku, ale i k hrubému porušení zákonů v ochraně životního prostředí nebo zákonů o bezpečnosti práce nebo dopravy anebo hygienických předpisů. Pokud by pachatel sice způsobil smrtelný následek předpokládaný v § 143 odst. 1, 3 tr. zákoníku, ale nedošlo by k hrubému porušení uvedených zákonů, anebo by sice došlo k hrubému porušení zákonů, ale jiných než hygienických, dopravních, o ochraně životního prostředí nebo o bezpečnosti práce, bylo by třeba jednání pachatele právně kvalifikovat pouze jako trestný čin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku, a nikoli podle § 143 odst. 1, 3 tr. zákoníku (srov. Šámal P. a kol. Trestní zákoník II. § 140 až 421 Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2010, s. 1343).

Krajský soud v Plzni ve skutkové větě rozsudku napadeného dovoláním uvedl mimo jiné, že obviněný porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. b), h) a i) a § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Nejvyšší soud přisvědčil dovolateli, že odvolací soud nevzal v úvahu novelu provedenou zákonem č. 133/2011 Sb., která nabyla účinnosti dne 1. 8. 2011. Touto novelou byly některé povinnosti podle § 5 zákona o silničním provozu podřazeny pod jiné odstavce a jiná písmena tohoto ustanovení. Odkázal tak na porušení povinností a hmotně právní předpis, ve znění, které v době rozhodování již neplatilo. Odvolací soud ani nezmiňoval porušení povinností řidiče podle § 5 odst. 2 písm. f) silničního zákona, podle něhož řidič nesmí ohrozit nebo omezit chodce, který přechází pozemní komunikaci po přechodu pro chodce nebo který zjevně hodlá přecházet pozemní komunikaci po přechodu pro chodce, v případě potřeby je řidič povinen i zastavit vozidlo před přechodem pro chodce; tyto povinnosti se nevztahují na řidiče tramvaje. K dalším povinnostem řidiče podle § 5 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (silniční zákon), ve znění pozdějších předpisů, v tomto případě ve znění účinném od 1. 8. 2011 do 16. 8. 2013, kromě povinností uvedených v § 4 citovaného zákona, podle § 5 odst. 1 písm. b) povinnost věnovat se plně řízení vozidla nebo jízdy na zvířeti a sledovat situaci v provozu na pozemních komunikacích a podle § 5 odst. 1 písm. h) téhož zákona povinnost snížit rychlost jízdy nebo zastavit vozidlo před přechodem pro chodce, sníží-li rychlost jízdy nebo zastaví-li vozidlo před přechodem pro chodce i řidiči ostatních vozidel jedoucích stejným směrem.

Hrubé porušení zákonů o bezpečnosti dopravy je přímo závislé na konkrétní dopravní situaci. Přitom spáchání trestného činu v dopravě v souvislosti s dopravní nehodou předpokládá, aby porušení (i hrubé) dopravního předpisu bylo v příčinné souvislosti s havárií (srov. rozhodnutí č. 7/1965 Sb. rozh. tr.). Ze skutkového stavu zjištěného soudy obou stupňů je zcela zjevné, že obviněný porušil shora zmíněné povinnosti řidiče hrubým způsobem. Obviněný vjel do volného jízdního pruhu na poslední chvíli tzv. myškou, aby se vyhnul vozidlu, jehož řidič dával přednost dvěma chodcům. Poté obviněný rychlostí nejméně 66 km/hod. projel přechodem pro chodce s tím, že se snažil chodcům vyhnout vlevo. Obviněný takto jednal, přestože situace na komunikaci byla přehledná a obviněný místo střetu znal.

Za těchto skutkových okolností Nejvyšší soud přisvědčil dovolateli v tom, že projetí přechodu pro chodce, před nímž jiný řidič dává přednost chodcům, patří k nejagresivnějším, bohužel velmi častým způsobům jízdy řidiče motorového vozidla, který lze označit za hazardní způsob jízdy. Neobstojí

proto zcela opačný a věci nepřiléhavý názor odvolacího soudu. Nesprávný je i názor soudu druhého stupně týkající se přiměřenosti rychlosti jízdy obviněného. Odvolací soud učinil závěr, že obviněný jel před dopravní nehodou „přiměřenou rychlostí“ a za předpokladu, že by se věnoval řízení, tak by při využití dosažitelného brzdného zpomalení mohl zastavit před místem střetu. Tento závěr postavil jen na důkazu znaleckým posudkem z oboru silniční dopravy, který vypracoval znalec Ing. M. K. Závěr soudu neobstojí. Bylo prokázáno, že obviněný jel rychlostí 66 km/h, ačkoliv v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h. Překročením této rychlosti obviněný porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Rychlostí nejvýše 50 km/h musí řidič jet v obci za každých okolností v denních i večerních hodinách, bez ohledu na hustotu provozu. Spekulace odvolacího soudu o tom, že na komunikacích toho typu, na níž došlo k dopravní nehodě, bývá v obci povolena i rychlost 70 km/h, je naprosto nemístná a nesmyslná, stejně tak úvaha o hustotě provozu. Odvolací soud vyslovil hypotetický závěr, že pokud by obviněný jel rychlostí do 50 km/h, pak by před místem střetu, tedy před přechodem pro chodce, mohl zastavit motorové vozidlo, pokud by se věnoval jeho řízení. Ze skutkových zjištění však vyplývá, že obviněný nejel rychlostí do 50 km/h, před přechodem nezastavil a usmrtil jednoho chodce a další chodkyni způsobil zranění, které lze kvalifikovat jako těžkou újmu na zdraví. Pokud by obviněný respektoval zákony o dopravě, nemohlo by dojít k takovým následkům. Je skutečností, že obviněný projel přechodem pro chodce rychlostí nejméně 66 km/h, ačkoliv vzhledem k okolnostem mohl předpokládat, že se na přechodu pohybují chodci, což nasvědčuje tomu, že rychlost jízdy obviněného byla nepřiměřená konkrétní dopravní situaci, a to jiným okolnostem, které je možno předvídat podle § 18 odst. 1 zákona o silničním provozu.

Nejvyšší soud shledal nesprávným také názor odvolacího soudu, že rozhodující příčinou dopravní nehody bylo to, že se obviněný nevěnoval řízení vozidla. Ačkoliv jde primárně o skutkovou námitku, nelze přehlédnout, že dovolatel ji koncipuje tak, že jde o zjištění, které odporuje provedeným důkazům a je s nimi v extrémním nesouladu a znamená porušení základních postulátů spravedlivého procesu. Odvolací soud v odůvodnění rozsudku rozvedl svoji úvahu, že po celou dobu jízdy obviněného před přechodem pro chodce a po něm, a to „nejméně 2 až 3 sekundy“ byla převažující příčinou jízdy obviněného jeho pouhá nepozornost. Takový závěr nevyplývá z provedených důkazů a je s nimi v extrémním rozporu. Logicky je zcela správný názor dovolatele, že se obviněný musel naopak intenzivně věnovat řízení, když strhl řízení vpravo, aby se vyhnul střetu se stojícím vozidlem a po prudkém přejetí do pravého jízdního pruhu je vyloučeno, aby mezi příčinami jednání obviněného převažovala nadále jeho nepozornost.

Nejvyšší soud přisvědčil zcela správným a přiléhavým námitkám dovolatele. K nim považuje za nutné dodat, že obviněný nerespektoval povinnosti účastníka provozu na pozemních komunikacích podle § 4 písm. a), b) silničního zákona, podle nichž je každý povinen při účasti na provozu na pozemních komunikacích se chovat ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí, ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu, a dále řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravených tímto zákonem, pokyny policisty, pokyny osob, o nichž to stanoví zvláštní právní předpis, vydanými k zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích.

Nejvyšší soud uzavírá, že jednání řidiče osobního motorového vozidla, který projížděl obcí nedovolenou a nepřiměřenou rychlostí, nesledoval dostatečně pozorně situaci v provozu na pozemní komunikaci, nezastavil vozidlo před přechodem pro chodce a neumožnil bezpečné přejetí pozemní komunikace chodcům, kteří ji přecházeli po přechodu pro chodce, za situace, kdy jiný řidič jedoucí v téže směru jízdy v jiném jízdním pruhu na pozemní komunikaci o dvou nebo více jízdních pružích vyznačených na vozovce v jednom směru jízdy zastavil své vozidlo před přechodem pro chodce, aby dal přednost přecházejícím chodcům, naplňuje ve svém souhrnu hrubé porušení zákonů o

bezpečnosti dopravy podle § 143 odst. 3 tr. zákoníku.

Nejvyšší soud dále spatřoval nesprávné právní posouzení skutku také ve vztahu k poškozené B. Z. a posuzování otázky tzv. faktické konzumpce.

Nejvyšší soud shledal, že dovolání nejvyššího státního zástupce je důvodné, a proto podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 8. 2013, sp. zn. 9 To 230/2013, a rozsudek Okresního soudu Plzeň – město ze dne 24. 4. 2013, sp. zn. 10 T 148/2012. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil také další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Okresnímu soudu Plzeň – město, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Při novém projednání a rozhodování věci je tento soud podle § 265s odst. 1 tr. ř. vázán právním názorem, který Nejvyšší soud vyslovil v tomto usnesení. To znamená, že bude vycházet nejen ze závěrů, které se týkají naplnění zákonných znaků přečinu podle § 143 odst. 1, 3 tr. zákoníku, ale posoudí také, zda skutkem, který je předmětem trestního stíhání, obviněný naplnil zákonné znaky přečinu podle § 147 odst. 1, 2 tr. zákoníku.

# Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 5. 2014, sp. zn. 8 Tdo 517/2014, ECLI:CZ:NS:2014:8.TDO.517.2014.1

**Číslo:** 8/2015

**Právní věta:** Zákonná forma podání ve smyslu § 59 odst. 1, věta druhá, tr. ř. je dodržena i v případě, je-li podání učiněno do datové schránky příslušného soudu osobou oprávněnou podle § 8 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů, a soud měl podle identifikátoru elektronického podání možnost tyto skutečnosti ověřit. Při takové formě podání se již podle § 18 odst. 2 tohoto zákona nevyžaduje elektronický podpis, jak tomu musí být v případě jiného elektronického podání na základě zákona č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

**Soud:** Nejvyšší soud

**Datum rozhodnutí:** 07.05.2014

**Spisová značka:** 8 Tdo 517/2014

**Číslo rozhodnutí:** 8

**Číslo sešitu:** 2

**Typ rozhodnutí:** Usnesení

**Hesla:** Doručování, Podání

**Předpisy:**

**Druh:** Rozhodnutí ve věcech trestních

**Sbírkový text rozhodnutí:**

*Nejvyšší soud z podnětu dovolání mladistvého podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, soudu pro mládež, ze dne 28. 11. 2013, sp. zn. 55 Tmo 14/2013, a zrušil také další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, soudu pro mládež, přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.*

## **Z o d ů v o d n ě n í :**

Rozsudkem Okresního soudu v Jablonci nad Nisou, soudu pro mládež, ze dne 31. 7. 2013, sp. zn. 2 Tm 1/2012, byl obviněný mladistvý V. E. (dále „mladistvý“) uznán vinným 1) proviněním ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 148 odst. 1 tr. zákoníku a 2) proviněním loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku a byl za tato provinění odsouzen podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 42 odst. 2 tr. zákoníku a § 31 odst. 1 z. s. m. k souhrnnému trestnímu opatření nepodmíněného odnětí svobody v trvání dvaadvaceti měsíců, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařazen do věznice s dozorem. Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku mu bylo rovněž uloženo trestní opatření zákazu

činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu tří let a podle § 70 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku trestní opáření propadnutí věci. Současně byl podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 16. 4. 2012, sp. zn. 2 T 113/2011, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 14. 2. 2013, sp. zn. 55 To 379/2012, a výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 20. 1. 2012, sp. zn. 4 T 156/2011, jakož i všechna další rozhodnutí na tato obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byla mladistvému uložena povinnost uhradit V. z. p. ČR škodu ve výši 803 Kč a společnosti A. G., a. s., P. částku 18 000 Kč, a podle § 229 odst. 1 tr. ř. byl poškozený J. H. odkázán s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Tento rozsudek napadli odvoláním jednak mladistvý, jenž je zaměřil proti výroku o vině pod bodem 2), výroku o trestu a výroku o náhradě škody, jímž mu byla uložena povinnost uhradit škodu společnosti A. G., a. s., P., a státní zástupkyně ve vztahu k výroku o náhradě škody týkajícího se nároku V. z. p. ČR. Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, soud pro mládež, jako soud odvolací (dále jen „odvolací soud“), rozsudkem ze dne 28. 11. 2013, sp. zn. 55 Tmo 14/2013, z podnětu odvolání státní zástupkyně rozhodl tak, že podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. ř. rozsudek soudu prvního stupně zrušil ve výroku o náhradě škody ve vztahu k poškozené V. z. p. ČR a podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že mladistvému uložil povinnost uhradit této poškozené škodu ve výši 15 045 Kč. Jinak rozsudek soudu prvního stupně nezměnil. Odvolání mladistvého podle § 253 odst. 1 tr. ř. jako podané osobou neoprávněnou zamítl. Jak vysvětlil na straně 4 až 5 odůvodnění tohoto rozhodnutí, důvodem bylo, že k obsahu podaného odvolání učiněného obhájkyní do datové schránky soudu prvního stupně nebyl připojen elektronický podpis a toto podání také nebylo elektronicky podepsáno, což považoval s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. 7. 2013, sp. zn. [4 Tz 36/2013](#), za vadné, neboť, ač bylo podání učiněno prostřednictvím obhájkyne, nesplňovalo požadavky uvedené v § 59 odst. 1 tr. ř. a v ustanovení § 2 písm. a), b), d), odst. 3 zákona č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu a o změně některých dalších zákonů (zákon o elektronickém podpisu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 227/2000 Sb.“). V souladu s tímto názorem považoval obhájkyňu mladistvého za osobu neoprávněnou, přestože jde podle § 41 odst. 2 tr. ř. o obhájce, jenž je jinak oprávněn za mladistvého podávat opravné prostředky.

Proti uvedenému rozsudku odvolacího soudu podal mladistvý prostřednictvím obhájkyne JUDr. P. K. dovolání podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř., neboť nebyly splněny podmínky pro to, aby odvolací soud jeho odvolání zamítl podle § 253 tr. ř. a věcně ho nepřezkoumal. Za nesprávné považoval, že se odvolací soud opíral o rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. 7. 2013, sp. zn. [4 Tz 36/2013](#), které řešilo jinou procesní situaci, neboť v něm byla odvolatelem fyzická osoba nezastoupená obhájcem a její podání bylo učiněno formou e-mailu. V jeho trestní věci však za něj odvolání podala obhájkyne prostřednictvím téže datové schránky, do níž obdržela v této trestní věci rozsudek soudu prvního stupně, proti němuž bylo odvolání podáno. Nemohlo být proto odvolání odmítnuto jako podané neoprávněnou osobou, a to tím spíše, že z informací provázejících podané odvolání z datové schránky obhájkyne je dostatečně zřejmá její identifikace, zejména, že obhájkyne disponuje kvalifikovaným certifikátem, ze kterého vyplývá, že datovou zprávu podává osoba na předmětném certifikátu uvedená. Na podporu svých tvrzení odkázal na § 2 písm. b) zákona č. 227/2000 Sb., na ustanovení § 18 odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 300/2008 Sb.“), a na usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. [20 Cdo 240/2009](#), týkající se odstranitelných vad podání. Ze všech těchto důvodů označil postup odvolacího soudu za formalistický a nesprávný.

V závěru dovolání mladistvý navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek odvolacího soudu v části, kterou bylo rozhodnuto podle § 253 odst. 1 tr. ř. o zamítnutí odvolání obviněného a že rozsudek soudu prvního stupně zůstává nezměněn, podle § 265k odst. 2 tr. ř. aby zrušil také všechna

rozhodnutí na zrušenou část obsahově navazující.

Státní zástupce působící u Nejvyššího státního zastupitelství v písemném vyjádření k dovolání shledal námitku mladistvého důvodnou a postup odvolacího soudu za nesprávný s konstatováním, že odvolací soud zaměnil postup podle zákona č. 227/2000 Sb. a zákona č. 300/2008 Sb. Zatímco první upravuje postup při identifikaci odesílatele dopisu běžnou elektronickou poštou za užití speciálního podpisu, zákon č. 300/2008 Sb. upravuje oblast komunikace využívající systém datových schránek, určených zejména pro komunikaci státních či samosprávných orgánů, resp. dalších subjektů. Z ustanovení zákona č. 227/2000 Sb. zdůraznil, že datová schránka je elektronické úložiště, které je určeno k doručování orgány veřejné moci, k provádění úkonů vůči orgánům veřejné moci a k dodávání dokumentů fyzických osob, podnikajících fyzických osob a právnických osob. K přístupu do datové schránky podnikající fyzické osoby (mezi kterou je řazen i advokát) je oprávněna podnikající fyzická osoba, pro niž byla datová schránka zřízena a která k tomu užívá přidělené údaje. Naproti tomu podle ustanovení § 18 odst. 1, 2 zákona č. 300/2008 Sb. fyzická osoba, podnikající fyzická osoba a právnická osoba mohou provádět úkon vůči orgánu veřejné moci, mají-li zpřístupněnu svou datovou schránku a umožňuje-li to povaha tohoto úkonu, prostřednictvím této datové schránky. Takto učiněný úkon má stejné účinky jako úkon učiněný písemně a podepsaný. Státní zástupce na podporu tohoto názoru poukázal na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 12. 6. 2012, sp. zn. 47 Co 71/2010, podle něhož fyzické i právnické osoby mohou činit úkony vůči orgánům veřejné moci (kterými jsou i soudy) mimo jiné i prostřednictvím datových schránek, přičemž již tím, z jaké datové schránky je úkon vůči soudu učiněn, je provedena jednoznačná identifikace osoby, která úkon u soudu učinila (shodně poukázal i na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 2. 2014, sp. zn. [4 Tdo 47/2014](#)). Jelikož státní zástupce shledal dovolání mladistvého důvodným, navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. v části, v níž bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání obviněného, zrušil jak napadený rozsudek (chybně uvedeno usnesení) odvolacího soudu i rozhodnutí na ně obsahově navazující, pokud by vzhledem k této změně pozbyla podkladu, a aby podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal odvolacímu soudu věc znovu projednat a rozhodnout.

Nejvyšší soud jako dovolací soud pro mládež, když zjistil, že dovolání je přípustné, bylo podáno osobou oprávněnou, v zákonné lhůtě a na místě, kde tak lze učinit, shledal, že bylo podáno v souladu s označeným důvodem podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř., protože došlo k odmítnutí řádného opravného prostředku bez věcného přezkoumání a procesní strana tak byla zbavena přístupu ke druhé instanci. Protože neshledal žádný z důvodů pro odmítnutí dovolání (§ 265i odst. 1 tr. ř.), přezkoumal podle § 265i odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost výroků rozhodnutí, proti nimž bylo dovolání podáno, jakož i řízení napadenému rozhodnutí předcházející, v rozsahu a z důvodů, jež byly v dovolání uvedeny.

Z obsahu připojeného spisu Okresního soudu v Jablonci nad Nisou, soudu pro mládež, sp. zn. 2 Tm 1/2012, Nejvyšší soud zjistil, že na základě rozhodnutí o ustanovení obhájce ze dne 13. 12. 2011, sp. zn. 0 Ntm 783/2011, byla mladistvému jako obhájce ustanovena JUDr. P. K., která mladistvého zastupuje až do současné doby. Soud prvního stupně doručil rozsudek ze dne 31. 7. 2013, sp. zn. 2 Tm 1/2012, této obhájce jako adresátu do datové schránky (doklad u č. l. 320, avšak bez vlastního číselného značení) označené: „JUDr. P. K., IČ ..., ID: ..., Typ DS: PFO\_ADVOK“, který byl dodán do této datové schránky dne 13. 8. 2013 a doručen dne 20. 8. 2013.

Odvolání mladistvého podané prostřednictvím obhájce JUDr. P. K. bylo Okresnímu soudu v Jablonci nad Nisou doručeno prostřednictvím datové schránky jmenované obhájce dne 27. 8. 2013, jak se podává z razítka v pravém horním rohu tohoto podání (č. l. 314 spisu). Podle „Záznamu o ověření elektronického podání doručení na elektronickou podatelnu: Okresního soudu v Jablonci nad Nisou“ pod pořadovým č. 27092/2013 (č. l. 315) byla odesílatelem: „P. K. - JUDr. P. K., advokátka, ev. č. ...“, a bylo odesláno z DS dne 27. 8. 2013, v 17:05:42, a dodáno do DS okresního soudu dne 27. 8. 2013 v 17:05:43. V kolonce: „Ověření obálky“ je vyplněno, že „Elektronický podpis:

Platný, Časové razítko platné (připojeno 27. 8. 2013 v 17.05:43), Certifikát: Ověřeno na základě CRL z 27. 8. 2013 16.10:43, datum a čas autom. ověření, 27. 8. 2013 v 17.12:14“. Na č. l. 325 je obsažena e-mailová zpráva (zřejmě odpověď na neevidovaný dotaz) informatika Ing. J. K. adresovaná JUDr. Z. M., že „wordovská příloha s koncovkou DOC podání č. 27092/2013 ze dne 27. 8. 2013 opravdu nebyla podepsána. Podání řádně došlo v systému datových schránek. O tom svědčí platný podpis systému DS.“

Podle § 59 odst. 1, věta druhá, tr. ř. podání lze učinit písemně, ústně do protokolu, v elektronické podobě podepsané elektronicky podle zvláštních předpisů, telegraficky, telefaxem nebo dálkopisem. Podle § 59 odst. 2 tr. ř. ten, kdo činí podání v elektronické podobě podle zvláštního právního předpisu, uvede současně poskytovatele certifikačních služeb, který jeho certifikát vydal a vede jeho evidenci, nebo certifikát připojí k podání.

I když je zřejmé, že uvedené ustanovení výslovně jako podání neuvádí možnost učinit podání prostřednictvím datové schránky, lze takovou možnost dovodit z ustanovení § 62 odst. 1 věta první tr. ř., v němž pro doručování v úkonech trestního řízení stanoví, že nebyla-li písemnost doručena při úkonu trestního řízení, doručuje ji orgán činný v trestním řízení do datové schránky. Tato forma doručování plyne ze zákona č. 300/2008 Sb. Podle § 18 odst. 1 tohoto zákona fyzická osoba, podnikající fyzická osoba a právnická osoba může provádět úkon vůči orgánu veřejné moci, má-li zpřístupněnu svou datovou schránku a umožňuje-li to povaha tohoto úkonu, prostřednictvím datové schránky. V odstavci 2 citovaného ustanovení je stanoveno, že úkon učiněný osobou uvedenou v § 8 odst. 1 až 4 tohoto zákona nebo pověřenou osobou, pokud k tomu byla pověřena, prostřednictvím datové schránky, má stejné účinky jako úkon učiněný písemně a podepsaný, ledaže jiný právní předpis nebo vnitřní předpis požaduje společný úkon více z uvedených osob.

Na základě těchto skutečností je zřejmé, že zákon č. 300/2008 Sb. upravuje jako novou formu doručování datové schránky, a jde o další samostatný způsob doručování, než který je upraven v zákoně č. 227/2000 Sb., který vymezil v § 2 písm. a), že elektronickým podpisem se rozumí údaje v elektronické podobě, které jsou připojené k datové zprávě nebo jsou s ní logicky spojené a které slouží jako metoda k jednoznačnému ověření identity podepsané osoby ve vztahu k datové zprávě.

Vztah těchto dvou zákonů vymezujících různé způsoby doručování vysvětlil Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 17. 2. 2012, sp. zn. 8 As 89/2011, tak, že „úkon učiněný prostřednictvím datové schránky osobou oprávněnou či osobou pověřenou, která doložila své pověření, má podle § 18 odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb., stejné účinky jako úkon učiněný písemně a podepsaný, proto nemusí být podepsaný elektronickým podpisem ve smyslu zákona č. 227/2000 Sb., ani jej není třeba potvrzovat písemným podáním shodného obsahu či předložením jeho originálu“. Nejvyšší soud v souladu s uvedeným rozhodnutím konstatuje, že jestliže ustanovení § 59 tr. ř. za řádně učiněné podání považuje „podání učiněné v elektronické podobě podepsané elektronicky podle zvláštních předpisů“, je nutné uvedený požadavek zkoumat z hledisek vymezených v zákoně č. 300/2008 Sb., který v ustanovení § 2 odst. 1 stanoví, že datová schránka je elektronické úložiště, které je určeno k doručování orgány veřejné moci, provádění úkonů vůči orgánům veřejné moci, dodávání dokumentů fyzických osob, podnikajících fyzických osob a právnických osob. Náležitosti datové schránky fyzické osoby jsou upraveny v ustanovení § 3 zák. č. 300/2008 Sb. Tyto lze ověřit podle obsahu identifikátoru elektronického podání doručeného na elektronickou podatelnu, podle kterého je nutné zkoumat, zda jsou dány všechny potřebné skutečnosti významné pro posouzení, zda jde o osobu oprávněnou k takovému úkonu a zda byly splněny i další nezbytné náležitosti takového podání. Obecně je nutné rozlišit, zda podání učinila osoba oprávněná či osoba pověřená. Osobou oprávněnou k přístupu do datové schránky podnikající fyzické osoby je podle § 8 odst. 2 zák. č. 300/2008 Sb. podnikající fyzická osoba, pro niž byla datová schránka zřízena. Podle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 11. 2013, sp. zn. [21 Cdo 3489/2012](#), (schválené občanskoprávním kolegiem Nejvyššího soudu dne 12. 3. 2014, dosud neuveřejněné), každému, kdo má zpřístupněnou datovou schránku, soud doručuje rozhodnutí,

předvolání a další listiny do datové schránky (pro trestní řízení je tento postup upraven v ustanovení § 62 odst. 1 tr. ř.), aniž by adresát o takové doručení musel žádat nebo soudu sdělovat identifikátor své datové schránky. Soud zjišťuje z úřední povinnosti, zda má adresát zřízenou a zpřístupněnou datovou schránku. Pokud podání učiní osoba, pro niž byla datová schránka zřízena, nastává přímo ze zákona fikce písemného a podepsaného úkonu. Při splnění stanovených podmínek proto není nutné, aby podání bylo podepsáno zaručeným elektronickým podpisem, který je třeba vyžadovat jen tehdy, je-li podání provedeno za podmínek vymezených v zákoně č. 227/2000 Sb., neboť tím, z jaké datové schránky je úkon vůči soudu učiněn, je zajištěna jednoznačně identifikace osoby, která úkon učinila (obdobně srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 2. 2014, sp. zn. [4 Tdo 47/2014](#)).

V projednávané věci, jak je shora podrobně na základě obsahu připojeného spisu rozvedeno, se jedná o podání učiněné obhájkyň mladistvého, která má zřízenou datovou schránku, což soud prvního stupně v průběhu trestního řízení v této trestní věci zjistil a ověřil, a navíc procesní úkony vůči této obhájce sám do této datové schránky adresoval. Při zjištění této formy doručení je v uvedeném identifikátoru elektronického podání, jež je součástí automaticky generovaného protokolu nazvaném „Záznam o ověření elektronického podání doručení na elektronickou podatelnu“ patrné, jaká osoba, z jakého typu datové schránky včetně uvedení ID této schránky, kterého dne s uvedením přesného časového údaje, je činí, přičemž obsahuje rovněž sériové číslo certifikátu, jeho výstavce a dobu jeho platnosti, jakož i automaticky generované potvrzení o tom, že elektronický podpis je platný, neboť tato skutečnost se u doručování prostřednictvím datové schránky presumuje (srov. záznam na č. l. 315).

Bylo-li odvolání mladistvého podáno jeho obhájkyň a odesláno z datové schránky této obhájce a doručeno do datové schránky soudu prvního stupně, a podle obsahu identifikátoru není pochyb o tom, že tato obhájce je osobou oprávněnou ve smyslu § 8 odst. 2 zák. č. 300/2008 Sb., u níž bylo rovněž prokázáno, že je držitelem platného certifikátu, má toto její podání povahu podání podle § 59 odst. 1 tr. ř., tzn. má stejné náležitosti, jako by je podala písemně a vlastnoručně podepsala, a proto již není potřebné (a ani vhodné) vyžadovat elektronický podpis podle zákona č. 227/2000 Sb. Tento názor má oporu i v nálezů Ústavního soudu ze dne 25. 8. 2005, sp. zn. [IV. ÚS 281/04](#), podle něhož „účelem právní úpravy týkající se formalit a podmínek řízení, jež musejí být dodrženy při podání žaloby, je zajistit řádný chod spravedlnosti a zejména respektování právní jistoty, která je jedním ze základních prvků výsadního postavení práva. Uplatněná omezení a výklad však nesmějí omezit přístup jednotlivce k soudům takovým způsobem nebo v takové míře, že by uvedené právo bylo zasaženo v samé své podstatě. I když tedy právo podat civilní žalobu podléhá zákonným podmínkám, soudy se musejí při aplikaci procesních pravidel vyhnout jak přehnanému formalismu, který by zasahoval do zásad spravedlivého procesu, tak přílišné pružnosti, která by naopak vedla k odstranění procesních podmínek stanovených zákonem“.

Odvolací soud byl povinen pro posuzování, zda byly splněny formální podmínky odvolání ve smyslu § 253 tr. ř. vycházet ze všech těchto zásad a ve věci zjištěných konkrétních popsanych okolností a pouze na jejich podkladě měl zkoumat, zda bylo odvolání mladistvého prostřednictvím jeho obhájce učiněno řádně. Jestliže tak nepostupoval a nesprávně aplikoval názor vyslovený Nejvyšším soudem v rozsudku ze dne 30. 7. 2013, sp. zn. [4 Tz 36/2013](#), který řešil odlišnou problematiku (posouzení náležitostí podání učiněného samotnou obviněnou /nikoli tedy prostřednictvím obhájce/ z její e-mailové adresy na e-mailovou adresu soudu prvního stupně, kde vytkl, že pokud nebylo toto podání opatřeno elektronickým podpisem ve smyslu zákona č. 227/2000 Sb., nesplňuje podmínky § 59 odst. 1 tr. ř.), nemohl uvedené závěry na nyní projednávanou trestní věc aplikovat.

Na základě těchto skutečností Nejvyšší soud shledal názor odvolacího soudu vyslovený ve vztahu k odvolání mladistvého za nesprávný, jak v podaném odvolání mladistvý opodstatněně namítal, a s ohledem na tuto skutečnost nemohlo napadené rozhodnutí obstát.

Nejvyšší soud však považuje napadené rozhodnutí za vadné i proto, že odvolací soud zcela neprávne usoudil, že za dané situace se jednalo o odvolání podané osobou neoprávněnou. Jestliže odvolání podal za mladistvého obhájce, který byl mladistvému ustanoven (§ 38 tr. ř.) nebo který mladistvého zastupoval na základě plné moci (§ 37 tr. ř.), a toto zastoupení v době podání odvolání stále trvalo, a odvolání směřovalo proti výrokům, jimiž bylo možné odvoláním rozhodnutí napadnout, je obhájce mladistvého k takovému úkonu oprávněnou osobou a odvolací soud proto nemůže takové odvolání odmítnout na podkladě § 253 tr. ř. Odvolací soud tak nemůže bez dalšího postupovat ani tehdy, jestliže shledá, že podané odvolání nesplňuje všechny náležitosti odvolání (§ 248, 249 tr. ř.). I odvolací soud musí respektovat zásadu, že pokud dojde soudu prvního stupně podání, které neobsahuje všechny potřebné náležitosti, soud prvního stupně postupuje podle § 251 odst. 1 tr. ř., podle něhož, nesplňuje-li odvolání státního zástupce, odvolání, které podal za obžalovaného jeho obhájce, nebo odvolání, které podal za poškozeného nebo za zúčastněnou osobu jejich zmocněnec, náležitosti obsahu odvolání podle § 249 odst. 1 tr. ř., vyzve je předseda senátu, aby vady odstranili ve lhůtě pěti dnů, kterou jim zároveň stanoví, a upozorní je, že jinak bude odvolání odmítnuto podle § 253 odst. 3 tr. ř. Má-li odvolací soud v době rozhodování o podaném odvolání již k dispozici podání, jímž odvolatel k výzvě předsedy senátu soudu prvního stupně odstranil vady obsahových náležitostí odvolání, i když se tak stalo po uplynutí stanovené lhůty pěti dnů, nemůže takové odvolání odmítnout podle § 253 odst. 3 tr. ř. Shledá-li, že soud prvního stupně nesplnil svou povinnost podle § 251 tr. ř. a odvolání trpí vadami, jež bude třeba odstranit, odvolací soud nemůže odmítnout odvolání, pokud nebyla oprávněná osoba řádně poučena o náležitostech odvolání nebo jí nebyla poskytnuta dostatečná pomoc při odstraňování vad odvolání, neboť k takovému zkoumání postupu předsedy soudu prvního stupně je zásadně povinován ve smyslu § 253 odst. 3, 4 tr. ř.

Odvolací soud však veškeré uvedené zásady nerespektoval, a pokud se (byť mylně, jak je výše vysvětleno) domníval, že dovolání podané za mladistvého jeho obhájkyň nesplňovalo potřebnou náležitost samostatného elektronického podpisu, nemohl za situace, jak se ve věci prokazovala, bez toho, aniž by zajistil postupem podle § 251 tr. ř. nápravu takové neúplnosti podání, odvolání bez dalšího podle § 253 odst. 1 tr. ř. zamítnout.

Po zjištění, že dovolání mladistvého V. E. je důvodné, Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, soudu pro mládež, ze dne 28. 11. 2013, sp. zn. 55 Tmo 14/2013, a podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil také další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. pak Nejvyšší soud přikázal Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, soudu pro mládež, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

ROZHODNUTÍ VE VĚCECH OBČANSKOPRÁVNÍCH,  
OBCHODNÍCH A SPRÁVNÍCH

# Usnesení velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 12. 11. 2014, sp. zn. 31 Nd 316/2013, ECLI:CZ:NS:2014:31.ND.316.2013.1

**Číslo:** 11/2015

## **Právní věta:**

Je-li Nejvyšší soud žádán o určení místně příslušného soudu dle § 11 odst. 3 o. s. ř. na základě pravomocného rozhodnutí, jímž soud prvního stupně vyslovil svou místní nepřislusnost a rozhodl o postoupení věci Nejvyššímu soudu za účelem určení místně příslušného soudu, Nejvyšší soud určí místně příslušný soud, aniž zkoumá (aniž je oprávněn zkoumat), zda je dána pravomoc českých soudů k projednání a rozhodnutí věci. Před vydáním rozhodnutí, jímž vyzve k určení místně příslušného soudu Nejvyšší soud, je soud, u kterého byla podána žaloba, povinen náležitě zkoumat, zda v případě sporu s mezinárodním prvkem je dána pravomoc českého soudu, a tento svůj závěr v takovém rozhodnutí (dospěje-li k závěru, že pravomoc českých soudů je dána, takže je namístě postup dle § 11 odst. 3 a § 105 o. s. ř.) náležitě odůvodnit.

Pravomoc českých soudů v řízení o soudní úschově mohla být založena i podle § 37 odst. 1 zákona č. 97/1963 Sb., ve spojení s § 86 odst. 1 o. s. ř., byl-li příjemcem ze soudní úschovy český občan.

**Soud:** Nejvyšší soud

**Datum rozhodnutí:** 12.11.2014

**Spisová značka:** 31 Nd 316/2013

**Číslo rozhodnutí:** 11

**Číslo sešitu:** 2

**Typ rozhodnutí:** Usnesení

**Hesla:** Pravomoc soudu, Příslusnost soudu místní

**Předpisy:** § 11 odst. 3 o. s. ř.

§ 37 odst. 1 předpisu č. 97/1963Sb.

§ 84 o. s. ř.

§ 88 odst. k o. s. ř. ve znění do 31.12.2013

**Druh:** Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

## **Sbírkový text rozhodnutí:**

*Okresní soud v Břeclavi usnesením ze dne 12. 9. 2013 předložil shora označenou věc Nejvyššímu soudu podle § 11 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu k rozhodnutí o tom, který soud věc projedná a rozhodne, neboť podmínky místní příslusnosti, podle nichž by bylo možno určit*

*příslušný soud, chybějí nebo je nelze zjistit.*

*V projednávané věci se návrhem ze dne 1. 2. 2013 složitelka, likvidátorka společnosti SH (dále „společnost“), u Okresního soudu v Břeclavi domáhá vydání usnesení, kterým by bylo rozhodnuto o přijetí finanční částky ve výši 885 Kč do soudní úschovy pro příjemkyni L. Z., provdanou B., posledně známým bydlištěm N., M., Česká republika. Tato částka představovala výplatu likvidačního zůstatku výše jmenované společnosti, jež byla ke dni 13. 12. 2012 vymazána z obchodního rejstříku a tudíž zanikla. Složitelka byla k 23. 6. 2011 jmenována likvidátorkou společnosti. Ke dni 6. 2. 2012 učinila složitelka veškeré úkony nezbytné k provedení likvidace, vypracovala zprávu o průběhu likvidace s návrhem na rozdělení likvidačního zůstatku a sestavila mimořádnou účetní závěrku společnosti, jež byla ověřena auditorem. Auditovaná mimořádná účetní závěrka i návrh na rozdělení likvidačního zůstatku byly schváleny mimořádnou valnou hromadou společnosti k 6. 2. 2012. Poté, co žádný z akcionářů společnosti neuplatnil právo domáhat se přezkumu výše podílu na likvidačním zůstatku, přistoupila likvidátorka k rozdělení likvidačního zůstatku v souladu se schváleným návrhem. Dne 5. 12. 2012 byl likvidační zůstatek rozdělen mezi všechny akcionáře společnosti v souladu s § 75a odst. 1 obch. zák. Dne 13. 12. 2012 byla společnost na základě usnesení Městského soudu v Praze vymazána z obchodního rejstříku. V rámci výplaty likvidačního zůstatku byla L. Z., jedné z akcionářů společnosti (dále také „příjemkyně“), zaslána šeková poukázka na částku 885 Kč, kterou si příjemkyně ve stanovené šedesátidenní lhůtě nenechala proplatit. Složitelka se proto obrátila na Okresní soud v Břeclavi s návrhem na přijetí dané částky do soudní úschovy. V odůvodnění návrhu uvedla, že závazek vyplatit příjemkyni její podíl na likvidačním zůstatku nelze splnit, neboť příjemkyně řádně nabízené plnění nepřijala a složitelka je tudíž v prodlení se splněním svého závazku. Složitelka nevyloučila, že se příjemkyně na uváděné adrese v M. již nezdržuje.*

*Okresní soud v Břeclavi výpisem z centrální evidence obyvatel ze dne 8. 2. 2013 zjistil, že příjemkyně se k 21. 1. 2001 provdala, jmenuje se nyní příjmením B., a že má na území České republiky ukončený pobyt občana. Příjemkyně tedy na území České republiky evidovaný pobyt ani bydliště nemá.*

*Okresní soud v Břeclavi s ohledem na výše uvedené vyslovil v usnesení ze dne 12. 9. 2013 svou místní nepřislušnost. Odkázal přitom na ustanovení § 88 písm. k) o. s. ř., podle kterého je k řízení o soudních úschovách místo obecného soudu místně příslušný soud, v jehož obvodu je místo plnění. Jsou-li místa plnění v obvodu několika soudů, je k řízení příslušný soud, který řízení zahájí nejdříve. Vzhledem k tomu, že místo plnění nebylo žádným způsobem smluveno, určil soud dle ustanovení § 337 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, jako místo plnění bydliště příjemce, které však není na území České republiky. Okresní soud tak uzavřel, že místní příslušnost nelze určit, neboť místo splnění závazku se nachází mimo území České republiky, pravomoc k řízení o úschově ale dána je. Proto věc postoupil Nejvyššímu soudu, aby za nedostatku podmínek pro určení místní příslušnosti ve smyslu § 11 odst. 3 o. s. ř. určil místně příslušný soud, který věc projedná a rozhodne.*

*N e j v y š š í s o u d určil, že věc projedná a rozhodne Okresní soud v Břeclavi.*

### **Z o d ů v o d n ě n í :**

*Tříčlenný senát soudního oddělení 30, který měl podle rozvrhu práce Nejvyššího soudu věc projednat a rozhodnout o ní, dospěl při posouzení otázky postupu Nejvyššího soudu v případě, kdy není dána pravomoc českých soudů ve věci rozhodnout a otázky určení místně příslušného soudu v řízení o úschově ve prospěch příjemce, který nemá na území České republiky bydliště, k závěru odlišnému od toho, jenž byl vyjádřen v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2002, sp. zn. [20 Nd 34/2002](#), ze dne 27. 2. 2002, sp. zn. [26 Nd 35/2002](#), ze dne 21. 3. 2002, sp. zn. [21 Nd 36/2002](#), ze dne 24. 4. 2002, sp. zn. [30 Nd 37/2002](#), ze dne 15. 3. 2002, sp. zn. [30 Nd 38/2002](#), ze dne 11. 12. 2003, sp. zn. [32 Od 57/2003](#) a [32 Od 58/2003](#) a [32 Od 59/2003](#) a [32 Od 60/2003](#) a [32 Od 61/2003](#) a [32 Od 62/2003](#), v nichž Nejvyšší soud vyslovil, že se neurčuje soud, který věc projedná a rozhodne, neboť*

dospěl k závěru, že v řízení o složení finanční částky (nevypáčeného podílu na likvidačním zůstatku) do soudní úschovy je pravomoc soudů České republiky dána, jen pokud je místo plnění peněžitého závazku na území České republiky, což v uvedených věcech nebylo splněno.

Oproti tomu v usnesení ze dne 26. 2. 2010, sp. zn. [4 Nd 52/2010](#), Nejvyšší soud konstatoval, že v řízení o složení finanční částky (podílu na likvidačním zůstatku) nelze určit místně příslušný soud podle místa plnění ve smyslu § 337 odst. 1 obch. zák., jelikož bydliště věřitele není na území České republiky. Bydliště věřitele (příjemce) ve Slovenské republice ale neznamená, že by nebyla dána pravomoc soudů České republiky, proto Nejvyšší soud s ohledem na požadavek hospodárnosti řízení uzavřel, že není vhodné určit jako místně příslušný jiný soud, než ten, u kterého byl podán návrh na přijetí peněz do úschovy.

Vedle toho v usnesení ze dne 26. 3. 2008, sp. zn. [21 Cdo 568/2007](#), dospěl Nejvyšší soud k závěru, že v řízení o uložení finanční částky (likvidačního zůstatku) do soudní úschovy ve prospěch příjemce, kdy se místo plnění závazku nebo jiného dluhu nachází mimo zemí České republiky, je dána pravomoc českých soudů, má-li příjemce v České republice majetek a místní příslušnost je tedy založena podle ustanovení § 86 odst. 2 o. s. ř.

S ohledem na shora uvedené rozhodl tříčlenný senát jednomyslně o postoupení věci podle § 20 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, k rozhodnutí velkému senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu (dále jen „velký senát“). Velký senát pak věc projednal a rozhodl o ní v souladu s ustanoveními § 19 a § 20 odst. 1 uvedeného zákona.

Jak vyplynulo ze zjištění Okresního soudu v Břeclavi, akcionářka (příjemkyně) L. Z. – B., má na území České republiky ukončený pobyt občana. Na základě ověření adresy bydliště a dalších informací z technologického centra MV ČR a také na základě dotazu vzneseného na rodiče příjemkyně Nejvyšší soud zjistil, že L. B., roz. Z., má v současné době bydliště na adrese R. R., H., Nový Zéland.

Podle § 11 odst. 3 o. s. ř. jde-li o věc, která patří do pravomoci soudů České republiky, ale podmínky místní příslušnosti chybějí nebo je nelze zjistit, určí Nejvyšší soud, který soud věc projedná a rozhodne.

Podle § 105 odst. 2 o. s. ř. vysloví-li soud, že není příslušný, postoupí věc po právní moci tohoto usnesení příslušnému soudu nebo ji za podmínek § 11 odst. 3 předloží Nejvyššímu soudu.

Z ustanovení § 11 odst. 3 o. s. ř. vyplývá, že Nejvyšší soud může určit soud, který má věc projednat a rozhodnout v případě chybějících podmínek místní příslušnosti jen tehdy, jde-li o věc spadající do pravomoci českých soudů.

Splnění podmínky pravomoci českých soudů pro rozhodnutí podle § 11 odst. 3 o. s. ř. však Nejvyšší soud zkoumá toliko v případě, kdy je mu přímo předložen návrh na určení soudu, který věc projedná a rozhodne, a to společně s žalobou nebo jiným návrhem na zahájení řízení, tj. tehdy, jestliže řízení v dané věci před žádným z českých soudů dosud neprobíhá (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 12. 2013, sp. zn. [30 Nd 290/2013](#)). Oproti tomu, jestliže řízení ve věci již probíhá a procesní soud vysloví svou místní nepřislušnost a postupem podle § 105 odst. 2 o. s. ř. věc předloží Nejvyššímu soudu k určení, který soud věc projedná a rozhodne, nemá Nejvyšší soud jinou možnost, než takový soud určit, aniž by sám mohl přezkoumávat, zda je podmínka pravomoci českých soudů v dané věci splněna. Ustanovení § 105 odst. 2 o. s. ř. totiž odkazem na splnění podmínek § 11 odst. 3 o. s. ř. předpokládá, že se otázkou pravomoci českých soudů, jakož i tím, že podmínky pro určení místně příslušného soudu chybějí, dostatečně a s kladným závěrem zabýval předkládající soud.

Jinak řečeno, je-li Nejvyšší soud žádán o určení místně příslušného soudu dle § 11 odst. 3 o. s. ř. na základě pravomocného rozhodnutí, jímž soud prvního stupně vyslovil svou místní nepřislusnost a rozhodl o postoupení věci Nejvyššímu soudu za účelem určení místně příslušného soudu, Nejvyšší soud určí místně příslušný soud, aniž zkoumá (aniž je oprávněn zkoumat), zda je dána pravomoc českých soudů k projednání a rozhodnutí věci.

Nejvyšší soud proto určil (dle § 11 odst. 3 o. s. ř.) soudem příslušným k projednání a rozhodnutí věci Okresní soud v Břeclavi, jako soud, v jehož obvodu měla oprávněná poslední známé bydliště.

Pro úplnost (a bez vlivu na výsledek rozhodnutí dle § 11 odst. 3 o. s. ř.) Nejvyšší soud (v rámci předejití sporů o pravomoc českých soudů v dané věci) uvádí, že před vydáním rozhodnutí, jímž vyzve k určení místně příslušného soudu Nejvyšší soud, je soud, u kterého byla podána žaloba, povinen náležitě zkoumat, zda v případě sporu s mezinárodním prvkem je dána pravomoc českého soudu, a tento svůj závěr v takovém rozhodnutí (dospěje-li k závěru, že pravomoc českých soudů je dána, takže je namístě postup dle § 11 odst. 3 a § 105 o. s. ř.) náležitě odůvodnit.

K tomu lze dále uvést, že pravomoc českých civilních soudů ve vztahu k cizině může být obecně založena několika způsoby (srov. Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád I. § 1 až 200za, Komentář, 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2009, str. 26, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 3. 2013, sp. zn. [28 Nd 276/2012](#)):

- a) přímo použitelným předpisem Evropské unie (EU), v případě neexistence mezinárodní smlouvy uzavřené Českou republikou před vstupem do EU nebo mezinárodní smlouvy, která spadá do působnosti unijního předpisu a má před ním aplikační přednost;
- b) mezinárodní smlouvou v souladu s čl. 10 Ústavy České republiky a ustanovením § 2 zákona č. 97/1963 Sb. o mezinárodním právu soukromém a procesním;
- c) zákonem č. 97/1963 Sb., o mezinárodním právu soukromém a procesním.

Mezinárodní příslusnost (pravomoc) soudů v závazkových vztazích plynoucích z občanských a obchodních věcí je na úrovni práva Evropské unie upravena nařízením Rady ES č. 44/2001 o soudní příslusnosti a uznání a výkonu soudních rozhodnutí ve věcech občanských a obchodních (nařízení Brusel I). V souladu se zásadami přednosti a přímého účinku je proto třeba se předně zabývat možností aplikace nařízení Brusel I na projednávanou věc.

Článek 1 odst. 1 nařízení Brusel I stanoví, že nařízení se vztahuje na věci občanské a obchodní bez ohledu na druh soudu. Nevztahuje se zejména na věci daňové, celní a správní. V souladu s článkem 4 nařízení Brusel I, nemá-li žalovaný bydliště na území členského státu, určuje se příslusnost soudů každého členského státu podle jeho vlastních právních předpisů, s výhradou článků 22 a 23.

To pro dané řízení znamená, že jelikož v projednávané věci aplikace článků 22 a 23 nepřichází v úvahu a jelikož se oprávněná příjemkyně dle zjištění Nejvyššího soudu nenachází na území České republiky a má své bydliště na Novém Zélandu, mezinárodní pravomoc českých soudů nelze dovodit podle pravidel příslusnosti obsažených v nařízení. Z toho důvodu není ani nezbytné se zabývat eventuálním předložením předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie ohledně aplikovatelnosti jurisdikčních pravidel nařízení z hlediska jeho věcné působnosti i na taková řízení, jako je řízení o uložení plnění do soudní úschovy, které má nespornou povahu, protože zodpovězení této otázky by ve smyslu doktríny CILFIT (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 6. 10. 1982 ve věci 283/81 CILFIT /1982/ ECR 3415) nemělo dopad na aplikovatelnost práva EU a rozhodnutí ve věci samé, a bylo by tak pouze hypotetickou otázkou.

Dále je třeba se zabývat otázkou, zda je pravomoc soudů České republiky v daném případě založena

mezinárodní smlouvou, kterou je Česká republika vázána. Odpověď na tuto otázku je přitom záporná, jelikož mezi Českou republikou a Novým Zélandem neexistuje žádná dvoustranná mezinárodní smlouva upravující otázku pravomoci soudů.

Protože pravomoc soudů České republiky pro předmětné řízení není upravena ani unijním právem ani mezinárodní smlouvou, je třeba zkoumat, zda lze pravomoc českých soudů dovodit za aplikace vlastních pravidel mezinárodního práva soukromého.

Vzhledem k ustanovení § 123 odst. 2, věta první, zákona č. 91/2012 Sb., o mezinárodním právu soukromém, podle kterého pro řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se použijí i nadále ustanovení dosavadních právních předpisů o pravomoci českých soudů, je třeba při přezkumu pravomoci českých soudů v této věci postupovat podle zákona č. 97/1963 Sb., o mezinárodním právu soukromém a procesním (dále též „ZMPS“).

Podle ustanovení § 37 odst. 1 ZMPS je pravomoc českých soudů dána, je-li dána podle českých předpisů jejich příslušnost.

Podle ustanovení § 88 písm. k) o. s. ř. je namísto obecného soudu, popřípadě namísto soudu uvedeného v § 85a, k řízení příslušný soud, v jehož obvodu je místo plnění, jde-li o řízení o úschovách; jsou-li místa plnění v obvodu několika soudů, je k řízení o úschovách příslušný soud, který nejdříve zahájí řízení.

Podle ustanovení § 84 o. s. ř. je k řízení příslušný obecný soud účastníka, proti němuž návrh směřuje (žalovaného), není-li stanoveno jinak.

Podle ustanovení § 86 o. s. ř. je v případě, kdy žalovaný, který je občanem České republiky, nemá obecný soud anebo nemá obecný soud v České republice, příslušný soud, v jehož obvodu měl v České republice poslední známé bydliště (odst. 1). Proti tomu, kdo nemá jiný příslušný soud v České republice, je možno uplatnit majetkové práva u soudu, v jehož obvodu má majetek (odst. 2).

Výlučná úprava místní příslušnosti v ustanovení § 88 písm. k) o. s. ř. způsobuje v řízení o úschovách nemožnost založit místní příslušnost soudu podle obecného soudu účastníka, proti němuž návrh směřuje (§ 84 o. s. ř.), anebo u soudu na výběr daného podle ustanovení § 87 o. s. ř. V řízení o úschovách jsou tak zásadně místně příslušné soudy podle místa plnění, kterým je ve smyslu ustanovení § 337 odst. 1 obch. zák. sídlo nebo místo podnikání, popřípadě bydliště věřitele (srov. Novotný in: Drápal a kol. Občanský soudní řád, komentář, I. díl, Praha: C. H. Beck, 2009, s. 571-579; a také Přidal in: Svoboda, K., Smolík, P., Levý, J., Šínová, R. a kol. Občanský soudní řád. Komentář, 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 313-314). Vzhledem k tomu, že má příjemkyně bydliště na území N. Z., nelze pravomoc českých soudů podle § 37 odst. 1 ZMPS za použití § 88 písm. k) o. s. ř. dovodit.

Výlučnost místní příslušnosti v řízení o úschovách, omezená na soud místa plnění, však ještě neznamená, že by se i pravomoc českých soudů omezovala jen na ty úschovy, u kterých se místo plnění nachází na území České republiky, a že by i v této věci nemohla být založena pravomoc českých soudů podle jiných kritérií.

K založení mezinárodní pravomoci českých soudů k projednání majetkového sporu totiž podle § 37 odst. 1 ZMPS postačuje, aby byl dán kterýkoli z druhů místní příslušnosti upravené v § 84 až 89a o. s. ř. Nejvyšší soud přitom již dříve ve své judikatuře dovodil, že za situace, kdy nelze určit jiný místně příslušný soud, zakládá místní příslušnost pro majetkové spory a jiné majetkové věci (a tedy i pravomoc soudů České republiky) ustanovení § 86 odst. 2 o. s. ř. (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 3. 2008, sp. zn. [21 Cdo 568/2007](#) a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 3. 2000, sp. zn. [20](#)

[Cdo 2499/98](#), uveřejněné pod číslem 2/2001 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Tento závěr se přitom vztahuje na všechny typy řízení bez ohledu na jejich spornou nebo nespornou povahu, jelikož, jak zdůraznil Nejvyšší soud v usnesení sp. zn. [21 Cdo 568/2007](#), „ze znění ustanovení § 86 odst. 2 a z logiky věci vyplývá, že se jím řídí všechny případy, bylo-li uplatněno u soudu majetkové právo a není-li možné jinak určit místní příslušnost soudu v České republice (...toto ustanovení přitom) nedopadá pouze na případy, kdy uplatňuje své majetkové právo žalobce proti žalovanému (ve sporném řízení), ale i na situaci, kdy své majetkové právo uplatňuje jiný navrhovatel proti dalším účastníkům v tzv. nesporném řízení“.

V posuzované věci sice není známo, zda má příjemkyně na území České republiky majetek, a zda je proto dána pravomoc českých soudů podle § 37 odst. 1 ZMPS, za použití § 86 odst. 2 o. s. ř. Za majetek příjemkyně přitom nelze považovat její pohledávku z titulu výplaty likvidačního zůstatku v situaci, kdy původní dlužník zanikl výmazem z obchodního rejstříku a prostředky, které mají být příjemkyni vyplaceny, má v držení osoba s bydlištěm na Slovensku.

Předestřené úvahy se však uplatní i ve vztahu k příslušnosti založené podle § 37 odst. 1 ZMPS, za použití § 86 odst. 1 o. s. ř., neboť i v případě, kdy je příjemcem ze soudní úschovy český občan, je dána potřebná blízká vazba mezi působností českých soudů na straně jedné a předmětem řízení a osobou příjemkyně na straně druhé.

Z uvedeného je zřejmé, že pravomoc českých soudů k vedení tohoto řízení je dána.

# Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 8. 2014, sp. zn. 25 Cdo 2376/2014, ECLI:CZ:NS:2014:25.CDO.2376.2014.1

**Číslo:** 12/2015

**Právní věta:** Spor o náhradu škody způsobené porušením zákazu neoprávněného odběru elektřiny odběratelem z elektrizační soustavy (§ 51 odst. 2 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů /energetický zákon/), není z hlediska ustanovení § 238 odst. 1 písm. c) o. s. ř. vztahem ze spotřebitelské smlouvy a dovolání proti výroku rozsudku odvolacího soudu, jímž bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 50 000 Kč, není přípustné.

**Soud:** Nejvyšší soud

**Datum rozhodnutí:** 27.08.2014

**Spisová značka:** 25 Cdo 2376/2014

**Číslo rozhodnutí:** 12

**Číslo sešitu:** 2

**Typ rozhodnutí:** Usnesení

**Hesla:** Přípustnost dovolání, Smlouva spotřebitelská

**Předpisy:** § 238 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

**Druh:** Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

**Sbírkový text rozhodnutí:**

*V právní věci žalobkyně E.ON D., a. s., proti žalovanému J. H., o dovolání žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 6. 2013, rozhodl Nejvyšší soud tak, že dovolání odmítl.*

## **S t r u č n é o d ů v o d n ě n í ( § 243f odst. 3 o. s. ř.):**

Přípustnost dovolání žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 6. 2013 je vyloučena ustanovením § 238 odst. 1 písm. c) o. s. ř., neboť napadeným výrokem bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 50 000 Kč (odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně o povinnosti žalovaného zaplatit žalobkyni 47 621 Kč).

Nejde přitom o vztah ze spotřebitelské smlouvy, kde se tento limit neuplatní, neboť i když mezi účastníky byla uzavřena smlouva o dodávce elektřiny, předmětem řízení není plnění z této smlouvy, nýbrž nárok poskytovatele energetických služeb na náhradu škody způsobené porušením zákazu neoprávněného odběru elektřiny z elektrizační soustavy plynoucího ze zákona, tj. z ustanovení § 51 odst. 2 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon).

Nejvyšší soud proto dovolání žalovaného podle § 243c odst. 1, věty první, o. s. ř. odmítl.

# Usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 4. 2014, sp. zn. 23 Co 188/2014, ECLI:CZ:KSHK:2014:23.CO.188.2014.1

**Číslo:** 13/2015

**Právní věta:** Rozhodčí nález, který ve svém výroku ukládá povinnost zaplatit smluvní pokutu z určené částky v procentní výši od konkrétního data do zaplacení jistiny, je materiálně vykonatelný.

**Soud:** Krajský soud v Hradci Králové

**Datum rozhodnutí:** 30.04.2014

**Spisová značka:** 23 Co 188/2014

**Číslo rozhodnutí:** 13

**Číslo sešitu:** 2

**Typ rozhodnutí:** Usnesení

**Hesla:** Exekuce, Výkon rozhodnutí

**Předpisy:** § 261a o. s. ř.

§ 40 odst. 1 písm. c) předpisu č. 120/2001Sb.

**Druh:** Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

**Sbírkový text rozhodnutí:**

*Pověřený soudní exekutor usnesením ze dne 10. 2. 2014 částečně zamítl návrh oprávněné ze dne 15. 11. 2013 pro vymožení smluvní pokuty ve výši 0,15 % denně z částky 41 445 Kč od 20. 9. 2013 do zaplacení.*

*Takové rozhodnutí učinil dle závazného pokynu exekučního soudu (Okresního soud v Pardubicích) podle § 43a odst. 6 ex. ř., jenž dovodil, že v této části není exekuční titul materiálně vykonatelný. Okresní soud vycházel z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 1975, sp. zn. 1 Cz 62/1975, ve kterém Nejvyšší soud vyslovil právní názor, že plnění v budoucnu splatné nemůže soud uložit, je-li tato ukládaná povinnost závislá na tom, zda dojde k další skutečnosti, která je předpokladem vzniku přiznávaného nároku. Odkázal dále na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 2010, sp. zn. [20 Cdo 4656/2008](#), a vyložil, že smluvní pokuta je samostatným právem, vzniká teprve za přistoupení další skutečnosti, o níž v době vydání exekučního titulu není jisto, zda vůbec nastane. Nelze tak rozhodnutím soudu (rozhodce) platně přiznat smluvní pokutu, o níž bude teprve v budoucnu jisté, zda na ní právo oprávněné vznikne či nikoliv. Uzavřel, že právo oprávněné na zaplacení smluvní pokuty tak v rozsahu exekučního titulu nemůže být exekučně vymoženo a návrh musí být částečně zamítnut.*

*Proti citovanému usnesení soudního exekutora podala oprávněná odvolání. Nesouhlasila s tím, že exekuční titul je nevykonatelný, neboť příslušný výrok exekučního titulu, jež se dotýká povinnosti povinného hradit smluvní pokutu, je dostatečně určitý a srozumitelný. Exekučnímu soudu nepřísluší*

*posuzovat věcnou správnost vykonávaného rozhodnutí. Oprávněná dále odkázala na rozhodnutí krajských soudů (např. Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 10 Co 752/2013, 11 Co 650/2013-26, Krajského soudu v Praze sp. zn. 29 Co 620/2013 či Krajského soudu v Brně sp. zn. 54 Co 859/2013), které dospěly ke shodnému závěru o vykonatelnosti shora uvedené smluvní pokuty, je-li vymezena pevnou částkou 0,15 % denně z konkrétní částky a dobou vymezenou od pevného data (počátek) a okamžikem zaplacení jistiny, na níž je navázána (konec doby). Takové vymezení je dostatečně určité, neboť okamžik zaplacení jistiny lze v budoucnu spolehlivě určit. Oprávněná navrhl, aby odvolací soud usnesení soudního exekutora zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.*

*K r a j s k ý s o u d v Hradci Králové změnil usnesení soudního exekutora tak, že návrh oprávněné nezamítl.*

### **Z o d ů v o d n ě n í :**

Odvolací soud přezkoumal napadené usnesení soudního exekutora podle § 55c odst. 2 ex. ř. za užití § 212, § 212a zákona č. 99/1963 Sb. o. s. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2013, dle čl. II bodu 2 zákona č. 293/2013 Sb., a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.

V souzené věci je exekučním titulem rozhodčí nález JUDr. E. V. ze dne 19. 9. 2013 (§ 40 odst. 1 písm. c/ ex. ř., vydaný dle zákona č. 216/1994 Sb.), který ukládá povinnému zaplatit oprávněné pohledávku ve výši 52 202 Kč spolu se 7,05% úrokem z prodlení od 17. 4. 2013 do zaplacení, smluvní pokutu ve výši 875,42 Kč a dále smluvní pokutu ve výši 0,15 % denně za každý den prodlení s úhradou částky 41 445 Kč od 9. 4. 2013 do zaplacení a náklady řízení ve výši 9618,40 Kč. Materiální vykonatelnost rozhodčího nálezu je třeba posuzovat podle ustanovení § 261a o. s. ř. (dle § 30 zákona č. 216/1994 Sb.), neboť zákon o rozhodčím řízení nemá samostatnou právní úpravu. Bez ohledu na věcnou správnost exekučního titulu v části, ve které přiznává oprávněné právo na zaplacení smluvní pokuty ode dne následujícího po jeho vydání (ve výši 0,15 % denně z částky 41 445 Kč od 9. 4. 2013 do zaplacení), je třeba uzavřít, že exekuční titul je i v této části materiálně vykonatelný, neboť individualizuje oprávněnou a povinnou, práva a povinnosti k plnění, přesný rozsah a obsah plnění a stanovenou lhůtu k plnění.

Odvolací soud tak nesdílí právní názor okresního soudu, že tento exekuční titul nemůže být vykonán v části, ve které přiznává právo na zaplacení smluvní pokuty po vydání rozhodčího nálezu do budoucna (ve výši 0,15 % denně za každý den prodlení z částky 41 445 Kč od 20. 9. 2013 do zaplacení), neboť exekuční řízení je řízením formálním, v němž je z hlediska exekučního titulu pouze rozhodné, zda byl vydán oprávněným orgánem (§ 251, 254 o. s. ř., § 40 ex. ř.) a zda je formálně a materiálně vykonatelný (má potřebnou formu a obsah, který ukládá určitému subjektu něco plnit, a zda přesně vymezuje rozsah povinností, které mají být splněny). Případné vady nalézacího řízení se nepřenesají do exekučního řízení a věcná správnost vykonávaného rozhodnutí nemůže být jakkoliv, tedy ani nepřímo prostřednictvím výtky vad nalézacího řízení v exekučním řízení zpochybněna.

K nápravě vad nalézacího řízení mohou sloužit pouze zákonem stanovené příslušné jiné procesní prostředky, než námitky uplatňované v rámci exekuce (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 2013, sp. zn. [20 Cdo 742/2013](#), ze dne 25. 5. 2000, sp. zn. [20 Cdo 2475/98](#), ze dne 25. 10. 2002, sp. zn. [20 Cdo 554/2002](#), publikovaném pod číslem 62/2004 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Okresní soud založil své rozhodnutí na závěrech, které formuloval Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 27. 9. 1975, sp. zn. 1 Cz 62/1975, v němž tento soud vyslovil závěr, že v budoucnu splatné opěťující se plnění nemůže soud uložit, je-li tato ukládaná povinnost závislá na tom, zda dojde k další skutečnosti, která je předpokladem vzniku přiznávaného nároku. Jedná se o závěry vyslovené pro nalézací a nikoliv exekuční řízení, a byť na ně Nejvyšší soud odkazuje v usnesení ze dne 26. 10. 2010,

sp. zn. [20 Cdo 4656/2008](#), nelze pominout, že v tomto usnesení Nejvyšší soud odmítl dovolání oprávněné (která brojila proti zamítnutí návrhu na nařízení exekuce pro smluvní pokutu běžící po vydání rozhodčího nálezů) v případě, kde soudy shledaly neurčité a nepřesné stanovení splatnosti smluvní pokuty a na základě toho dovodily materiální nevykonatelnost exekučního titulu. O takový případ se ale v souzené věci nejedná.

Odvolacímu soudu je známa i další judikatura Nejvyššího soudu, týkající se problematiky materiální vykonatelnosti smluvní pokuty a úroků z prodlení (srov. usnesení ze dne 23. 9. 2010, sp. zn. 20 Cdo 4088/2008, ze dne 17. 5. 2007, sp. zn. [20 Cdo 3288/2006](#)); ta na souzenou věc nedopadá, neboť se zabývá materiální vykonatelností notářských zápisů dle ustanovení § 71b odst. 1 zákona č. 358/1992 Sb., notářského řádu, který má odlišnou právní úpravu oproti občanskému soudnímu řádu.

V souzené věci je exekuční titul materiálně vykonatelný, a protože již marně uplynula lhůta k jeho přezkoumání, je také formálně vykonatelný (§ 28 odst. 2 zákona č. 216/1994 Sb.).

S ohledem na výše uvedené odvolací soud usnesení soudního exekutora změnil (§ 220 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.) tak, že se návrh nezamítá.

# Usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 4. 2014, sp. zn. 40 Co 227/2014, ECLI:CZ:KSOS:2014:40.CO.227.2000.1

**Číslo:** 14/2015

**Právní věta:** Vyhoví-li soud žádosti oprávněného o změnu soudního exekutora, podané podle § 15 odst. 5, věty druhé, ex. ř., rozhodne nově pověřený soudní exekutor v příkazu k úhradě nákladů exekuce o nákladech exekuce vzniklých do rozhodnutí soudu o změně soudního exekutora (§ 44b odst. 4 ex. ř.).

**Soud:** Krajský soud v Ostravě

**Datum rozhodnutí:** 30.04.2014

**Spisová značka:** 40 Co 227/2014

**Číslo rozhodnutí:** 14

**Číslo sešitu:** 2

**Typ rozhodnutí:** Usnesení

**Hesla:** Exekuce

**Předpisy:** § 15 odst. 5 předpisu č. 120/2001Sb.  
§ 44b odst. 4 předpisu č. 120/2001Sb.

**Druh:** Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

**Sbírkový text rozhodnutí:**

*O k r e s n í s o u d v Olomouci usnesením ze dne 12. 2. 2014 zprostil soudního exekutora Mgr. E. D. pověření k provedení exekuce nařízené usnesením Okresního soudu v Olomouci ze dne 8. 3. 2005 a provedením této exekuce pověřil soudního exekutora JUDr. T. V., Exekutorský úřad Přerov. Okresní soud rozhodl o změně soudního exekutora dle § 15 odst. 5 ex. ř. na základě návrhu oprávněného.*

*Proti tomuto usnesení podal včasné odvolání soudní exekutor Mgr. E. D. Namítal, že v projednávané věci mělo být postupováno dle § 44b ex. ř., kdy okresní soud měl posuzovat, zda návrh na změnu je důvodný. Dovolatel dále namítal, že zcela absenteje výrok o náhradě nákladů pověřeného exekutora. Pokud by však soud rozhodl o změně v souladu s § 44b ex. ř., pak by o nákladech rozhodl nový soudní exekutor příkazem k úhradě nákladů exekuce. Odměna exekutora, který exekuci dosud vedl, se vypočítá tak, jako by došlo k zastavení exekuce. Zároveň dle § 44b odst. 5 ex. ř. náklady exekuce vzniklé v souvislosti se změnou exekutora podle § 44b odst. 1 ex. ř. nese oprávněný. Z těchto důvodů odvolatel navrhoval, aby odvolací soud usnesení okresního soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.*

*K r a j s k ý s o u d v Ostravě usnesení soudu prvního stupně potvrdil.*

**Z o d ů v o d n ě n í :**

Podané odvolání bylo projednáno podle zákona č. 120/2001 Sb., exekučního řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2013, a to s ohledem na existenci článku IV. odst. 1 přechodných ustanovení zákona č. 396/2012 Sb., kterým byl novelizován exekuční řád.

Po zjištění, že odvolání bylo podáno včas osobou k tomuto úkonu oprávněnou, krajský soud přezkoumal napadené usnesení, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 206, § 12a odst. 1, 5 a 6 o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání soudního exekutora není důvodné.

Z obsahu předloženého spisu vyplývá, že v návrhu oprávněného Okresní soud v Olomouci usnesením ze dne 8. 3. 2005 nařídil exekuci na majetek povinného a provedením exekuce pověřil soudního exekutora Mgr. F. G., Exekutorský úřad se sídlem ve Valašském Meziříčí. Dle vyznačené doložky rozhodnutí nabylo právní moci dne 26. 10. 2005. Z obsahu spisu dále vyplývá, že ke dni 1. 12. 2013 byl do uvolněného Exekutorského úřadu Vsetín v obvodu Okresního soudu ve Vsetíně poté, kdy Mgr. F. G. ke dni 30. 11. 2013 zanikl výkon exekutorského úřadu, jmenován Mgr. E. D.

Podáním ze dne 20. 1. 2014 oprávněný požádal o změnu exekutora a současně navrhl, aby provedením exekuce byl pověřen soudní exekutor JUDr. T. V., se sídlem Exekutorského úřadu Přerov.

Okresní soud poté vydal odvoláním napadené usnesení.

Podle ustanovení § 15 odst. 5 ex. ř. exekutor jmenovaný do exekutorského úřadu, jehož výkon zanikl, převezme spisy tohoto exekutorského úřadu a provádí dále exekuční i další činnost. Účastníky exekučního řízení o tom informuje a oprávněného poučí, že může požádat o změnu exekutora. Exekutor, jemuž zanikl výkon exekutorského úřadu, zajistí předání spisů, plnění vymožených v exekuci, zajištěných věcí, exekutorských úschov a registrů nově jmenovanému exekutorovi a předání razítek, průkazů a pečetidel podle § 103 odst. 1.

Výběr osoby soudního exekutora, který bude provádět exekuci (srov. § 38 odst. 1 ex. ř.), je v dispozici oprávněného. V případě zániku výkonu exekutorského úřadu z důvodů uvedených v § 15 odst. 1 ex. ř. (mj. odvoláním exekutora), exekutor jmenovaný do exekutorského úřadu, jehož výkon zanikl, převezme spisy tohoto exekutorského úřadu a oprávněného poučí, že může požádat o změnu exekutora. V takovém případě je dán ze zákona důvod pro změnu exekutora, pokud oprávněný využije práva daného mu ustanovením § 15 odst. 5 ex. ř. a navrhne změnu exekutora; důvody soud nezkontroluje (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 30. 11. 2011, sp. zn. [III. ÚS 2255/11](#); též Kasíková, M., a kol.: Zákon o soudních exekutorech a exekuční činnosti, Komentář, 2. vydání, Praha 2010, s. 188). Soud musí (s jedinou výhradou, a to že osoba označená v návrhu není oprávněna k výkonu exekuční činnosti) takovému návrhu vždy vyhovět, přičemž se principy vymezené v ustanovení § 44b ex. ř. neuplatní. Uplatnění limitů daných ustanovení § 44b ex. ř. je pak při rozhodování o návrhu na změnu exekutora ve smyslu ustanovení § 15 odst. 5 ex. ř. vyloučeno, neboť z principů, na nichž je úprava exekucí realizovaných dle exekučního řádu zřetelně vystavěna, vyplývá, že je to výlučně oprávněný, kdo s konečnou platností rozhodne, který exekutor jím vyvolanou exekuci provede. Význam ustanovení § 44b ex. ř. je ve smyslu výše uvedeného zřetelně „preventivní“, když vedle zakotvení práva oprávněného změnit v průběhu exekuce osobu exekutora současně zcela evidentně směřuje i k zamezení zneužívání zákonné možnosti volby konkrétního exekutora.

Okresní soud proto nepochybil, pokud v souvislosti se zánikem výkonu exekutorského úřadu Mgr. F. G. a poté, co oprávněný využil práva daného mu ustanovením § 15 odst. 5 ex. ř. a navrhl změnu exekutora, rozhodl odvoláním napadeným usnesením, neboť takovému návrhu oprávněného musel vyhovět, neboť je to výlučně oprávněný, kdo s konečnou platností rozhodne, který exekutor jím vyvolanou exekuci provede. Zpochybňuje-li současně odvolatel závěry exekučního soudu tvrzením, že

mu náleží odměna za exekutorskou činnost a úhrada výdajů, o kterých nebylo rozhodnuto, přisvědčit mu nelze. Platí totiž, že nově pověřený soudní exekutor v příkazu k úhradě nákladů exekuce rozhodne o nákladech exekuce vzniklých do rozhodnutí soudu o změně soudního exekutora (srov. § 44b odst. 4 ex. ř.), přičemž proti části příkazu k úhradě nákladů exekuce, která určuje výši jeho odměny a náhrady výdajů, může podat původní exekutor námitky (§ 88 odst. 3 ex. ř.).

Veden těmito důvody krajský soud usnesení soudu prvního stupně jako věcně správné potvrdil (ustanovení § 219 o. s. ř.).

# **Rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 12. 11. 2014, sp. zn. 31 Cdo 3931/2013, ECLI:CZ:NS:2014:31.CDO.3931.2013.1**

**Číslo:** 15/2015

## **Právní věta:**

Pro rozpor s dobrými mravy lze odepřít výkon práva realizovaný žalobou na vyklizení i v případě nebytových prostor.

Po prohlášení konkursu na majetek osoby, která byla původcem jednání, v němž lze spatřovat rozpor s dobrými mravy, musí soud ve sporu zahájeném reivindikační žalobou o vyklizení nemovitosti při úvaze, zda ve vztahu k insolvenčnímu správci (jako stávajícímu žalobci) lze pro jednání (insolvenčního) dlužníka (původního žalobce) odepřít právo na vyklizení nemovitosti (garáže), přihlédnout i k tomu, zda to lze spravedlivě žádat též s přihlédnutím ke společnému zájmu věřitelů (insolvenčního) dlužníka.

**Soud:** Nejvyšší soud

**Datum rozhodnutí:** 12.11.2014

**Spisová značka:** 31 Cdo 3931/2013

**Číslo rozhodnutí:** 15

**Číslo sešitu:** 2

**Typ rozhodnutí:** Rozsudek

**Hesla:** Dobré mravy, Konkurs, Vyklizení nemovitosti

**Předpisy:** § 126 obč. zák.

§ 3 odst. 1 obč. zák.

**Druh:** Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

## **Sbírkový text rozhodnutí:**

*Rozsudkem ze dne 1. 3. 2011 rozhodl O b v o d n í s o u d pro Prahu 5 o žalobě JUDr. T. P., jako insolvenčního správce majetkové podstaty dlužníka – bytového družstva, tak, že žalovanému Ing. B. S. uložil vyklidit do patnácti dnů od právní moci rozsudku ve výroku označenou nebytovou jednotku – garáž (bod I. výroku). Dále uložil žalovanému zaplatit žalobci do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho zástupce na náhradě nákladů řízení částku 13 189 Kč (bod II. výroku).*

*Šlo o druhý rozsudek obvodního soudu ve věci, když první rozsudek ze dne 16. 6. 2009, jímž obvodní soud žalobě vyhověl ve stejném rozsahu ještě vůči původnímu žalobci – bytovému družstvu, zrušil k*

odvolání žalovaného Městský soud v Praze usnesením ze dne 25. 6. 2010 a věc vrátil (postoupil) k dalšímu řízení obvodnímu soudu.

Soud při posuzování důvodnosti žalobou uplatněného nároku vyšel zejména z toho, že:

- 1) Bytové družstvo (obvodní soud opakovaně nesprávně užívá v rozsudku pro bytové družstvo označení „žalobce“, ačkoliv v době, kdy o věci rozhodoval, již byl žalobcem insolvenční správce bytového družstva) je (podle výpisu ze dne 17. 12. 2008) zapsáno v katastru nemovitostí jako vlastník garáže.
- 2) Bytové družstvo (jako budoucí prodávající) uzavřelo se žalovaným (jako budoucím kupujícím) dne 15. 10. 1997 smlouvu o uzavření budoucí smlouvy kupní (dále jen „smlouva o smlouvě budoucí“), v níž se zavázalo uzavřít kupní smlouvu ohledně garáže do 9 měsíců od právní moci rozhodnutí o kolaudaci stavby, a to za kupní cenu 173 200 Kč (bez daně z přidané hodnoty a bez ceny za poměrnou část pozemku), splatnou do patnácti dnů od podpisu smlouvy. Strany si sjednaly, že právní vztahy účastníků smlouvy o smlouvě budoucí se budou řídit ustanoveními zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, i ustanoveními zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku.
- 3) Žalovaný uhradil dohodnutou kupní cenu dne 13. 10. 1997 a dne 8. 1. 1999 uhradil 26 782 Kč jako poměrnou část ceny pozemku.
- 4) Bytové družstvo (jako pronajímatel) uzavřelo se žalovaným (jako nájemcem) dne 15. 10. 1997 smlouvu označenou jako „nájemní smlouva“, na dobu „určitou“, vymezenou dnem podpisu smlouvy a vkladem vlastnického práva žalovaného ke garáži do katastru nemovitostí, kterou garáž „pronajalo“ žalovanému bezúplatně.
- 5) Kolaudačním rozhodnutím ze dne 26. 6. 1997, povolil stavební úřad počínaje 30. 6. 1997 užívání stavby „Hromadné garáže I. etapa“ (k níž patří i předmětná garáž).

Na tomto základě dospěl obvodní soud k následujícím závěrům:

- 1) Jelikož žalovaný není a nebyl členem bytového družstva, řídí se režim smlouvy o smlouvě budoucí ustanoveními občanského zákoníku.
- 2) Devítiměsíční lhůta k uzavření kupní smlouvy začala běžet od kolaudace (od 30. 6. 1997) a uplynula (marně) 30. 3. 1998. Vzhledem k ustanovení § 50a odst. 1 a 2 obč. zák. pak jednorozhodná promlčecí doba (k uplatnění práva na uzavření kupní smlouvy) uplynula 31. 3. 1999. Jelikož žalovaný do té doby nepodal žalobu a žalobce vznesl námitku promlčení, nemohl již obvodní soud přihlížet ke smlouvě o smlouvě budoucí.
- 3) Nájemní smlouva musí obsahovat cenu nájmu. „Nájemní smlouva“ z 15. 10. 1997 byla uzavřena jako bezúplatná, takže ji nelze považovat za nájemní smlouvu ve smyslu § 663 a násl. obč. zák. Podle obsahu šlo o smlouvu o výpůjčce podle § 659 a násl. obč. zák.
- 4) Insolvenční správce, jenž je po prohlášení konkursu (na majetek bytového družstva) oprávněn nakládat s majetkovou podstatou bytového družstva (§ 246 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení /insolvenční zákon/), navrhl pokračování v (tomto) řízení, čímž vstoupil do řízení na místo původního žalobce (§ 264 odst. 1, § 265 odst. 1 insolvenčního zákona). Tento vstup insolvenčního správce do řízení tedy nelze než považovat za požadavek na vrácení předmětu výpůjčky dle § 255 insolvenčního zákona.
- 5) Jestliže se tedy žalobce (rozuměj bytové družstvo jako původní žalobce) domáhal vyklizení

garáže s odůvodněním, že k ní žalovaný nemá žádný právní vztah (užívá ji bez právního důvodu), pak po vstupu insolvenčního správce do řízení tato skutečnost nastala. Proto obvodní soud vyhověl žalobě podle § 255 insolvenčního zákona a § 126 obč. zák. Lhůtu k vyklizení garáže určil obvodní soud podle § 160 odst. 1, části věty před středníkem, zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu.

6) K otázce „dobrých mravů“ či „legitimního očekávání“ lze dodat, že nebyla-li se žalovaným uzavřena kupní smlouva v dohodnuté době a nedovolal-li se svého práva v zákonné lhůtě, pak již nemůže legitimně očekávat plnění ze smlouvy o smlouvě budoucí (§ 3, § 50a obč. zák.).

7) Námitka žalovaného, že smlouva o smlouvě budoucí je ve skutečnosti kupní smlouvou, odporuje skutečnému obsahu této smlouvy a na její nedůvodnost lze usuzovat i z toho, že nikdo nepodal návrh na vklad vlastnického práva žalovaného podle této smlouvy do katastru nemovitostí (§ 133 odst. 2 obč. zák.).

K odvolání žalovaného proti rozsudku obvodního soudu ze dne 1. 3. 2011 *M ě s t s k ý s o u d v Praze* rozsudkem ze dne 20. 6. 2013 potvrdil rozsudek obvodního soudu ve výroku o věci samé (první výrok), ve výroku o nákladech řízení jej změnil jen tak, že jejich výše činí 14 552 Kč (první výrok) a uložil žalovanému zaplatit žalobci do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho zástupce na náhradě nákladů odvolacího a dovolacího řízení částku 13 189 Kč (druhý výrok).

Šlo rovněž o druhý rozsudek odvolacího soudu ve věci, když první rozsudek ze dne 12. 4. 2012, jímž odvolací soud původně změnil rozsudek obvodního soudu ze dne 1. 3. 2011 tak, že žalobu zamítl, zrušil (k dovolání žalobce) Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 13. 3. 2013 a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Odvolací soud vyšel z toho, že je ve smyslu § 243d odst. 1, věty první, o. s. ř. vázán závazným právním názorem obsaženým ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 13. 3. 2013, konkrétně názorem, že žalobu o vyklizení garáže, tedy nebytového prostoru, nelze zamítnout na základě ustanovení § 3 odst. 1 obč. zák. Na tomto základě pak – vycházeje ze skutkových zjištění obvodního soudu – dospěl k následujícím závěrům:

1) „Nájemní smlouva“ z 15. 10. 1997 skutečně není nájemní smlouvou ve smyslu § 663 a násl. obč. zák. (neboť neobsahuje cenu nájmu).

2) Obvodní soud se správně vypořádal s tím, že mohlo jít o „výpůjčku“, u které insolvenční správce vstupem do řízení uplatnil požadavek na vrácení předmětu výpůjčky.

3) Správný je i závěr obvodního soudu, že žalovanému nesvědčí (z důvodů obsažených v rozsudku obvodního soudu) právo garáž užívat ani na základě smlouvy o smlouvě budoucí.

4) Obvodní soud proto dospěl ke správnému závěru, že žalovaný užívá garáž bez právního důvodu a správně uložil žalovanému garáž vyklidit (dle § 126 obč. zák.) ve správně určené lhůtě.

5) Námitka, že povinnost k vyklizení garáže měla být v žalobě podmíněna povinností „prodávajícího“ vrátit „kupujícímu“ kupní cenu, není důvodná již proto, že žádná kupní smlouva nebyla uzavřena (žalovaný odvíjel právo užívat garáž od absolutně neplatné „nájemní smlouvy“).

Proti rozsudku odvolacího soudu (a to výslovně proti oběma jeho výrokům) podal žalovaný dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu ustanovení § 237 o. s. ř. argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na „vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, která má být dovolacím soudem

posouzena jinak“, tedy, „že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci“, a požaduje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí změnil tak, že rozsudek obvodního soudu se mění tak, že žaloba o vyklizení garáže se zamítá.

Dovolatel úvodem (na podporu závěru o přípustnosti dovolání) poukazuje na článek 89 odst. 2 Ústavy, ve spojení s usnesením Ústavního soudu ze dne 28. 3. 2013, sp. zn. [III. ÚS 772/13](#) (jde o usnesení uveřejněné pod číslem 5/2013 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, které je – stejně jako další rozhodnutí Ústavního soudu zmíněná níže – dostupné i na webových stránkách Ústavního soudu), máje za to, že napadeným rozhodnutím bylo zasaženo do jeho ústavního práva na spravedlivé řízení, jež je imanentní součástí práva na spravedlivý proces, a do jeho ústavního práva na pokojné užívání majetku ve smyslu článku 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Dále se dovolatel odvolává na základní principy, na nichž je založen výkon soudnictví v České republice, k čemuž cituje pasáže z nálezu Ústavního soudu ze dne 5. 12. 2012, sp. zn. [IV. ÚS 444/11](#) (uveřejněného pod číslem 200/2012 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), z nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 3. 2013, sp. zn. [IV. ÚS 1241/12](#) (uveřejněného pod číslem 42/2013 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), z nálezu Ústavního soudu ze dne 19. 3. 2008, sp. zn. [II. ÚS 2221/07](#) (uveřejněného pod číslem 58/2008 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 19. 7. 2012, sp. zn. [25 Cdo 4791/2010](#) (uveřejněného v časopise Soudní judikatura číslo 5, ročník 2013, pod číslem 56 a dostupného – stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže, vydaná v době od 1. 1. 2001 – i na webových stránkách Nejvyššího soudu) a z nálezu Ústavního soudu ze dne 5. 6. 2012, sp. zn. [IV. ÚS 3653/11](#) (uveřejněného pod číslem 118/2012 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu).

V mezích ohlášeného dovolacího důvodu snáší dovolatel výhrady k následujícím právním otázkám.

#### *I. K charakteru žaloby o vyklizení garáže.*

V tomto řízení se posuzuje, zda užívací právo žalobce je silnější než užívací právo žalovaného. S odkazem na ustanovení § 123 obč. zák. může být „užívací právo“ žalobce sice založeno i na právu vlastnickém, ale nemusí tomu tak být nutně.

Soudy všech stupňů (včetně dovolacího soudu v předcházejícím řízení), tudíž fatálně pochybily, když právo žalobce užívat garáž (založené na zápisu vlastnického práva žalobce v katastru nemovitostí) nepoměřily se skutečností, že žalovaný (dovolatel) je kupujícím garáže, a tudíž dovozuje oprávněnost užívání garáže od „fakticky a prokazatelně zrealizované koupě“ (od ústně uzavřené kupní smlouvy). Tím (podle dovolatele) zasáhly do ústavního práva dovolatele na spravedlivý proces a na pokojné užívání majetku.

#### *II. K povaze úhrady poskytnuté žalovaným bytovému družstvu.*

Odvolací soud pochybil, jestliže uzavřel, že (dovolatelem) zaplacená kupní cena je bezdůvodným obohacením na straně prodávajícího (bytového družstva). Tato úhrada totiž nenaplňuje žádnou ze skutkových podstat bezdůvodného obohacení uvedených v ustanovení § 451 odst. 2 obč. zák.

#### *III. K dohodě o vzájemné ochraně investic.*

Soudy nevzaly při rozhodování v úvahu Dohodu mezi Českou a Slovenskou Federativní Republikou a Švýcarskou konfederací o podpoře a vzájemné ochraně investic ze dne 5. 10. 1990 (srov. Sdělení federálního ministerstva zahraničních věcí o sjednání Dohody mezi Českou a Slovenskou Federativní Republikou a Švýcarskou konfederací o podpoře a vzájemné ochraně investic, uveřejněné pod číslem 459/1991 Sb.).

Dovolatel je totiž státním občanem Švýcarské konfederace, který ze svého majetku investoval nemalé

prostředky na koupi garáže a Česká republika je tedy povinna zabránit tomu, aby bez poskytnutí adekvátní náhrady došlo k faktickému „odnětí majetku“ oprávněně užívaného zahraničním investorem.

#### IV. K možnosti insolvenčního správce dlužníka požadovat náhradu nákladů řízení za zastoupení advokátem.

Dovolatel poukazuje na judikaturu Ústavního soudu, konkrétně na usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 12. 2011, sp. zn. [III. ÚS 3303/11](#) a na nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 7. 2012, sp. zn. [I. ÚS 988/12](#) (jde o nálezy uveřejněné pod číslem 132/2012 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), a namítá, že je-li insolvenční správce coby žalobce sám advokátem, nelze tu část nákladů řízení, která zahrnuje odměnu jím zmocněného jiného advokáta, považovat za nezbytný a účelně vynaložený náklad.

Dovolává se též aplikace § 150 o. s. ř.

#### V. K posouzení titulu, který dovolatele opravňuje k užívání garáže.

Dovolatel oběma soudům vytýká, že zcela nesprávně posoudily užívací titul, který jej opravňuje k užívání garáže. K tomu přednáší dovolacímu soudu vlastní skutkové závěry (vlastní popis skutkového děje), načež zdůrazňuje, že na základě smlouvy o smlouvě budoucí a „nájemní smlouvy“ uhradil bytovému družstvu celou kupní cenu (199 982 Kč) a převzal garáž od bytového družstva protokolárně do držby a bytové družstvo od něj převzalo celou kupní cenu (199 982 Kč) a garáž mu předalo do držby. Odtud uzavírá, že reálným právním jednáním bytového družstva (prodávajícího) a dovolatele (kupujícího) tedy došlo k uzavření ústní kupní smlouvy ve smyslu ustanovení § 588 obč. zák. K tomu zdůrazňuje (i s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 12. 2010, sp. zn. [30 Cdo 1551/2009](#)) rozdíl mezi reálným jednáním (koupě je zrealizována faktickým jednáním, které naplní všechny znaky uvedené v ustanovení § 588 obč. zák.) a „sepisem kupní smlouvy coby listiny vkladné do katastru nemovitostí“ (tedy promítnutím již zrealizované koupě do právní formy předvídané zákonem pro následné vložení vlastnického práva do katastru nemovitostí).

Dovolatel poukazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 6. 2000, sp. zn. [I. ÚS 331/98](#) (uveřejněné pod číslem 86/2000 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), o tom, že je-li smlouva perfektní, pak je i účinná bez ohledu na to, že samo vlastnictví se nabývá až intabulací, tj. vkladem do katastru nemovitostí a z nálezů cituje pasáže k výkladu § 133 odst. 2 obč. zák.

Zdůrazňuje též, že ve většině případů v okamžiku uzavírání smluv o smlouvě budoucí bytové ani nebytové jednotky ještě „právně“ ani „fakticky“ neexistovaly, že uzavření „klasické“ kupní smlouvy bránilo požadavky vyplývající z díky § 5 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), a že „skutečnými investory“ byli „poškození kupující“ (včetně něj), kdežto bytové družstvo mohlo být pouze zdánlivým vlastníkem.

Dovolatel rovněž míní, že smlouva o smlouvě budoucí není pouhou smlouvou ve smyslu § 50a obč. zák.; jde o písemný dokument, který:

- 1) Stvrzuje, že prodávající (bytové družstvo) a kupující (dovolatel) uzavřeli ústní kupní smlouvu o koupi garáže.
- 2) Stvrzuje, že mezi prodávajícím (bytovým družstvem) a kupujícím (dovolatelem) vznikl platný závazek vyhotovit v budoucnu „listinu vkladnou“ (písemnou kupní smlouvu o prodeji garáže).

#### VI. K synallagmatické povaze závazku.

Podle dovolatele mělo reálné jednání prodávajícího (bytového družstva) a kupujícího (dovolatele) za následek vznik synallagmatického závazku, což má za následek povinnost prodávajícího vrátit kupujícímu jím zaplacenou kupní cenu a takto musí být formulována i žaloba o vyklizení; srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 7. 2010, sp. zn. [31 Cdo 2250/2009](#) (jde o rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu, uveřejněný pod číslem 32/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek /dále jen „R 32/2011“/), rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 1. 2012, sp. zn. [25 Cdo 3902/2009](#) a usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 1. 2007, sp. zn. [III. ÚS 327/06](#) (uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 1, ročník 2008 pod číslem 10).

VII. K možnosti soudu zamítnout žalobu o vyklizení nebytového prostoru (garáže) s poukazem na ustanovení § 3 odst. 1 obč. zák.

Dovolatel má s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2011, sp. zn. [I. ÚS 3571/10](#) (uveřejněný pod číslem 91/2011 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu) za to, že otázka, zda žalobu o vyklizení nebytového prostoru (garáže) lze zamítnout pro rozpor výkonu práva s dobrými mravy, by měla být dovolacím soudem posouzena jinak než v jeho zrušujícím rozsudku ze dne 13. 3. 2013 a v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2013, sp. zn. [26 Cdo 3887/2012](#).

S přihlédnutím k výše formulovaným otázkám pak dovolatel požaduje, aby věc byla předložena k rozhodnutí velkému senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu.

Žalobce ve vyjádření navrhuje dovolání odmítnout jako nepřipustné, případně zamítnout. Napadené rozhodnutí má za plně souladné s ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího soudu i se zrušujícím rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 13. 3. 2013. Potud žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 11. 2012, sp. zn. [26 Cdo 2018/2012](#), rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 12. 2012, sp. zn. [26 Cdo 3873/2011](#), rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2013, sp. zn. [26 Cdo 3887/2012](#), rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 3. 2013, sp. zn. [26 Cdo 3268/2011](#), rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 3. 2013, sp. zn. [26 Cdo 3950/2011](#), rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 3. 2013, sp. zn. [26 Cdo 2233/2012](#) (ústavní stížnost proti tomuto rozsudku odmítl Ústavní soud usnesením ze dne 22. 8. 2013, sp. zn. II. ÚS 1745/2013) a na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 2013, sp. zn. [26 Cdo 1517/2012](#), dodává, že Nejvyšší soud v označených rozhodnutích provedl výklad typových „nájemních smluv“ a shodně se soudy v této věci dospěl k závěru, že nejde ani o smlouvu o výpůjčce ani o smlouvu inominátní, nýbrž o absolutně neplatnou nájemní smlouvu.

Žalobce též zdůrazňuje, že výkon jeho práva není v rozporu s dobrými mravy, a to ani „ve vztahu k tzv. legitimnímu očekávání“, neboť dovolatel sice uzavřel s bytovým družstvem smlouvu o smlouvě budoucí, na ochranu z ní vyplývajících práv však nic neučinil a nechal marně uplynout veškeré lhůty. Co do aplikovatelnosti institutu „legitimního očekávání“ poukazuje žalobce na obsah usnesení Ústavního soudu ze dne 30. 7. 2013, sp. zn. [IV. ÚS 1908/11](#) (o tom, že článek 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě nechrání „jen tvrzený majetkový nárok“). Potud se dovolává též závěrů formulovaných k legitimnímu očekávání v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 13. 9. 2012, sp. zn. [26 Cdo 649/2012](#) (ústavní stížnost proti tomuto rozsudku odmítl Ústavní soud usnesením ze dne 19. 10. 2012, sp. zn. I. ÚS 4033/2012).

Postup, jímž by se institut „legitimního očekávání“ aplikoval i na situace, kdy dotčená osoba nevyužila práv, jež jí zákon přiznával (dovolatel nikdy neučinil výzvu k uzavření kupní smlouvy, ani nepodal žalobu na nahrazení projevu vůle), by byl v rozporu s obecným právním principem „vigilantibus iura skripta sunt“ (bdělým náleží práva) a „ignorantia iuris non excusat“ (neznalost práva neomlouvá).

Upozorňuje též na to, že dovolatel udává adresu pobytu ve Švýcarsku, takže garáž v souvislosti s bydlením zjevně ani neužívá.

*K námitkám dovolatele k výroku o náhradě nákladů řízení žalobce poukazuje na to, že judikatura Ústavního soudu se vztahuje k hromadnému vymáhání bagatelních pohledávek a na to, že Nejvyšší soud mu jako insolvenčnímu správci dlužníka zastoupenému advokátem sám v minulosti přiznával náhradu nákladů právního zastoupení (potud příkladmo odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2013, sp. zn. [29 Cdo 1139/2011](#)); dovolává se též závěrů obsažených v usnesení Ústavního soudu ze dne 13. 1. 2011, sp. zn. [II. ÚS 3297/10](#).*

*N e j v y š š í s o u d zčásti rozhodnutí odvolacího soudu odmítl, ve zbývajících částech je zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.*

## **Z o d ů v o d n ě n í :**

Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (do 31. 12. 2013) se podává z bodu 2., článku II, části první zákona č. 293/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

Tříčlenný senát č. 26, který měl podle rozvrhu práce Nejvyššího soudu dovolání projednat a rozhodnout o něm, poté, co Nejvyšší soud usnesením ze dne 11. 12. 2013, č. j. [28 Nd 370/2013-348](#), rozhodl, že soudci Nejvyššího soudu Doc. JUDr. Věra Korecká, CSc., JUDr. Miroslav Ferák, JUDr. Pavlína Brzobohatá a JUDr. Jitka Dýšková nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodování této věci (ústavní stížnost proti tomuto usnesení odmítl Ústavní soud usnesením ze dne 4. 3. 2014, sp. zn. [II. ÚS 23/14](#)), dospěl při posouzení otázky, zda žalobu o vyklizení nebytového prostoru (garáže) lze zamítnout pro rozpor výkonu práva s dobrými mravy, k právnímu názoru odlišnému od toho, jenž vyjádřil ve zrušujícím rozsudku ze dne 13. 3. 2013, a v rozsudku sp. zn. [26 Cdo 3887/2012](#), jakož i od toho, jenž byl vyjádřen v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. 6. 2001, sp. zn. [20 Cdo 1506/99](#), uveřejněném pod číslem 12/2002 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 12/2002“).

Proto tříčlenný senát č. 26 rozhodl o postoupení věci (dle § 20 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů) k rozhodnutí velkému senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu (dále jen „velký senát“). Velký senát pak věc projednal a rozhodl o ní v souladu s ustanoveními § 19 a § 20 odst. 1 uvedeného zákona.

Nejvyšší soud se – v hranicích právních otázek vytyčených dovolatelem – nejprve zabýval přípustností dovolání v této věci.

I. K charakteru žaloby o vyklizení garáže.

II. K povaze úhrady poskytnuté žalovaným bytovému družstvu.

III. K dohodě o vzájemné ochraně investic.

V dané věci může být dovolání přípustné jen podle ustanovení § 237 o. s. ř. (nejde o žádný z případů uvedených v § 238a o. s. ř.), které určuje, že není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Dle ustanovení § 241a odst. 2 o. s. ř. je obligatorní náležitostí dovolání požadavek, aby dovolatel v dovolání uvedl, v čem spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání. Může-li být dovolání přípustné jen podle § 237 o. s. ř., je dovolatel povinen v dovolání vymezit, které z tam uvedených

hledisek považuje za splněné, přičemž k projednání dovolání nepostačuje pouhá citace textu ustanovení § 237 o. s. ř. (či jeho části).

K vymezení přípustnosti dovolání srov. především usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2013, sp. zn. [29 Cdo 2394/2013](#), uveřejněné pod číslem 4/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek. Srov. ostatně též usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 1. 2014, sp. zn. [I. ÚS 3524/13](#), ze dne 12. 2. 2014, sp. zn. [IV. ÚS 3982/13](#), ze dne 17. 4. 2014, sp. zn. [III. ÚS 695/14](#), a ze dne 24. 6. 2014, sp. zn. [IV. ÚS 1407/14](#).

Jak popsáno výše, dovolatel vymezuje (v samostatném odstavci dovolání) přípustnost dovolání ve smyslu ustanovení § 237 o. s. ř. argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, „která má být dovolacím soudem posouzena jinak“, tedy, „že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci“.

V usnesení ze dne 29. 8. 2013, sp. zn. [29 Cdo 2488/2013](#) (v R 4/2014 citovaném), i v řadě dalších svých rozhodnutí Nejvyšší soud vysvětlil, že:

„Dovolací námitka, že «vyřešená právní otázka v této věci má být dovolacím soudem posouzena jinak», není způsobilým vymezením přípustnosti dovolání ani v režimu § 238a o. s. ř., ani v režimu § 237 o. s. ř.

Spatřuje-li dovolatel přípustnost dovolání v tom, že «dovolacím soudem vyřešená právní otázka má být posouzena jinak», musí být z dovolání zřejmé, od kterého svého řešení otázky hmotného nebo procesního práva se má (podle mínění dovolatele) dovolací soud odchýlit“.

Srov. k tomu opět i usnesení sp. zn. [I. ÚS 3524/13](#), jímž Ústavní soud odmítl ústavní stížnost proti usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. [29 Cdo 2488/2013](#).

Dovolatel – ač odvolacím soudem přílehavě poučen o podmínkách přípustnosti dovolání a ač zastoupen advokátkou – shora citovanou pasáží dovolání nevymezil přípustnost dovolání zákonem předepsaným způsobem.

Jelikož ve vztahu k právním otázkám formulovaným pod body I. až III. dovolání (I. K charakteru žaloby o vyklizení garáže. II. K povaze úhrady poskytnuté žalovaným bytovému družstvu. III. K dohodě o vzájemné ochraně investic.) nezjednal dovolatel nápravu v dotčeném směru v dovolací lhůtě (§ 241b odst. 3, věta první, o. s. ř.) ani v dalších částech dovolání (posuzováno podle obsahu dovolání), Nejvyšší soud se pro tuto – po uplynutí lhůty k podání dovolání již nezhojitelnou – vadu dovolání právními otázkami vadou postiženými již nezabýval (vada, kterou si dovolatel v této části vadným dovoláním způsobil sám, znemožnila Nejvyššímu soudu učinit odpovídající závěr o přípustnosti dovolání).

Ve vztahu k otázce ad III. (K dohodě o vzájemné ochraně investic.) je dovolání nezpůsobilé věcného přezkumu též proto, že dovolatel ji otevírá (předkládá k posouzení dovolacímu soudu) na základě skutečnosti (že je švýcarským občanem), kterou nepřipustně nově uplatnil až v dovolacím řízení (obvodní soud vycházel z toho, že dovolatel je českým občanem, a jiné tvrzení před soudy nižších stupňů nezaznělo). Přihlédnout k takové skutečnosti je Nejvyššímu soudu zapovězeno ustanovením § 241a odst. 6 o. s. ř.

IV. K možnosti insolvenčního správce dlužníka požadovat náhradu nákladů řízení za zastoupení advokátem.

Touto dovolací argumentací brojí dovolatel proti té části prvního výroku rozsudku odvolacího soudu, kterou odvolací soud změnil rozsudek obvodního soudu ve výroku o nákladech řízení, a proti

druhému výroku rozsudku odvolacího soudu o nákladech odvolacího řízení a dovolacího řízení.

Nejvyšší soud předepisuje, že podle ustanovení § 237 o. s. ř. je dovolání přípustné též proti akcesorickým výrokům rozhodnutí odvolacího soudu, jímž se odvolací řízení končí, včetně výroků o nákladech řízení; k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 5. 2013, sp. zn. [29 Cdo 1172/2013](#), uveřejněné pod číslem 80/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek.

V posuzované věci k těmto akcesorickým výrokům patří též oba (výše specifikované) výroky o nákladech řízení (před soudy všech stupňů). I pro tyto akcesorické výroky ovšem platí omezení přípustnosti dovolání dle ustanovení § 238 odst. 1 písm. d) o. s. ř. (jež určuje, že dovolání podle § 237 není přípustné také proti rozsudkům a usnesením, v nichž dovoláním napadeným výrokem bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 50 000 Kč, ledaže jde o vztahy ze spotřebitelských smluv, o pracovněprávní vztahy nebo o věci uvedené v § 120 odst. 2; k příslušenství pohledávky se přitom nepřihlíží).

Jestliže dovolatel brojí (i prostřednictvím poukazu na § 150 o. s. ř.) proti tomu, aby byl jakkoli zavázán k náhradě nákladů řízení před soudy všech stupňů žalobci, pak dovolání v této části směřuje proti těm výrokům rozsudku odvolacího soudu, jimiž bylo (v souhrnu) rozhodnuto o peněžitém plnění ve výši 27 741 Kč, tedy o peněžitém plnění nepřevyšujícím 50 000 Kč (aniž by šlo o některý z případů, který uplatnění limitu 50 000 Kč pro účely přípustnosti dovolání vylučuje).

Nejvyšší soud tudíž dovolání v tomto rozsahu odmítl podle § 243c odst. 1 o. s. ř. jako objektivně nepřipustné.

Jen pro úplnost (v zájmu předejití dalších sporů na dané téma a bez vlivu na výrok o odmítnutí dovolání) Nejvyšší soud upozorňuje, že v konkursních souvislostech (při výkladu zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání) uzavřel pod bodem XX. stanoviska svého občanskoprávního a obchodního kolegia ze dne 17. 6. 1998, [Cpjn 19/98](#), uveřejněného pod číslem 52/1998 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, str. 186 (362), že správce konkursní podstaty je oprávněn dát se zastoupit advokátem v řízeních, jejichž účastníkem se stal místo úpadce, a že ve své dosavadní praxi při rozhodování o náhradě nákladů řízení v insolvenčních souvislostech (ve vazbě na insolvenční zákon) přiznával procesně úspěšnému insolvenčnímu správci též náhradu nákladů řízení za zastoupení advokátem (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. [29 Cdo 1139/2011](#), žalobcem přiléhavě zmíněné ve vyjádření k dovolání).

V. K posouzení titulu, který dovolatele opravňuje k užívání garáže.

VI. K synallagmatické povaze závazku.

Potud je napadené rozhodnutí v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu, k jejíž změně velký senát nenalézá důvod ani na základě dovolání podaného v této věci, takže dovolání v rozsahu této otázky přípustné není.

K závěru, že zde není žádné (byť neplatné) kupní smlouvy, jež by dovolatele opravňovala k užívání garáže z titulu vlastnického práva, srov. v typově shodných věcech (z rozhodnutí zmíněných ve vyjádření k dovolání) např. rozsudky Nejvyššího soudu sp. zn. [26 Cdo 2018/2012](#), sp. zn. [26 Cdo 3873/2011](#), sp. zn. [26 Cdo 3268/2011](#) a sp. zn. [26 Cdo 2233/2012](#).

Není-li dovolání přípustné za účelem prověření správnosti závěru odvolacího soudu, že zde není žádné (byť neplatné) kupní smlouvy, jež by dovolatele opravňovala k užívání garáže z titulu vlastnického práva, pak je nelze věcně zkoumat (není přípustné) za účelem posouzení synallagmatické povahy závazku založené na dovolatelově mínění, že kupní smlouvu uzavřel.

Argumentace rozsudky Nejvyššího soudu, sp. zn. [30 Cdo 1551/2009](#), R 32/2011 a sp. zn. [25 Cdo 3902/2009](#) není případná již proto, že tato rozhodnutí se váží právě ke kupní smlouvě (první řeší otázku určitosti vymezení předmětu kupní smlouvy a další se zabývají synallagmatickou povahou závazku z neplatné kupní smlouvy).

VII. K možnosti soudu zamítnout žalobu o vyklizení nebytového prostoru (garáže) s poukazem na ustanovení § 3 odst. 1 obč. zák.

V tomto rozsahu dospívá velký senát Nejvyššího soudu k závěru, že dovolání je přípustné, jelikož dovolacím soudem (jeho tříčlenným senátem) vyřešená právní otázka má být posouzena (velkým senátem Nejvyššího soudu) jinak.

Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají.

Nejvyšší soud se proto – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – zabýval správností právního posouzení věci odvolacím soudem v otázce, pro niž shledal dovolání přípustným.

Podle ustanovení § 3 odst. 1 obč. zák. výkon práv a povinností vyplývajících z občanskoprávních vztahů nesmí bez právního důvodu zasahovat do práv a oprávněných zájmů jiných a nesmí být v rozporu s dobrými mravy.

Dle ustanovení § 126 odst. 1 obč. zák. má vlastník právo na ochranu proti tomu, kdo do jeho vlastnického práva neoprávněně zasahuje; zejména se může domáhat vydání věci na tom, kdo mu ji neprávem zadržuje.

V této podobě, pro věc rozhodné, platila citovaná ustanovení občanského zákoníku již v době uzavření smlouvy o smlouvě budoucí (15. 10. 1997) a do 1. 1. 2014, kdy byl občanský zákoník zrušen, nedoznala změn.

Nejvyšší soud úvodem poznamenává, že v případě neoprávněného zásahu do vlastnického práva užíváním nemovitosti (její části) bez právního důvodu (což je případ tvrzený žalobcem v této věci) odpovídá žalobě o vydání věci dle § 126 odst. 1 obč. zák. (reivindikační žalobě) žaloba o vyklizení nemovitosti (její části).

Výkladem ustanovení § 3 odst. 1 obč. zák. ve vazbě na dobré mravy se Nejvyšší soud ve své rozhodovací praxi opakovaně zabýval, přičemž dospěl k následujícím (judikatorně ustáleným) závěrům:

1) Dobrými mravy se rozumí souhrn společenských, kulturních a mravních norem, jež v historickém vývoji osvědčují jistou neměnnost, vystihují podstatné historické tendence, jsou sdíleny rozhodující částí společnosti a mají povahu norem základních (srov. shodně např. již rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. 3 Cdo 69/96, uveřejněný v časopise Soudní judikatura číslo 8, ročník 1997, pod číslem 62).

2) Za výkon práva v rozporu s dobrými mravy lze považovat pouze takové jednání, jehož cílem není dosažení účelu a smyslu sledovaného právní normou, nýbrž které je v rozporu s ustálenými dobrými mravy vedeno přímým úmyslem způsobit jinému účastníku újmu (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 6. 2000 sp. zn. [21 Cdo 992/99](#), uveřejněný v časopise Soudní judikatura číslo 11, ročník 2000, pod číslem 126).

3) Z toho, že argumentem rozporu s dobrými mravy má být odepřen výkon práva, vyplývá, že odpovídající úsudek soudu musí být podložen důkladnými skutkovými zjištěními a že musí současně přesvědčivě dokládat, že tato zjištění dovolují – v konkrétním případě – závěr, že

výkon práva je s dobrými mravy skutečně v rozporu (srov. např. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 1997, sp. zn. [2 Cdon 473/96](#), uveřejněného pod číslem 16/1998 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

4) Při posouzení, zda argumentem rozporu s dobrými mravy má být odepřen výkon práva, musí být zváženy jak důvody, pro něž se použití citovaného ustanovení dožaduje ten, kdo má povinnost nemovitost vyklidit, tak všechny rozhodné okolnosti na straně toho, kdo se vyklizení domáhá. Oněmi rozhodnými okolnostmi jsou pak ty, které mohou ovlivnit odpověď na otázku, zda lze po žalobci spravedlivě požadovat, aby se ochrana jeho práva podmínila či odložila (srov. opět rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 3 Cdon 69/96 a obdobně též rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 4. 1994, sp. zn. [2 Cdo 45/94](#), uveřejněný pod číslem 36/1996 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek /dále jen „R 36/1996“/).

5) Na základě ustanovení § 3 odst. 1 obč. zák. nelze (prostřednictvím argumentu, že výkon práva je v rozporu s dobrými mravy) konstituovat právo, které jinak z pozitivní právní úpravy nevyplývá, nýbrž lze jen omezit stávající právo (srov. opět rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 3 Cdon 69/96 a nález Ústavního soudu ze dne 20. 12. 1995, sp. zn. [II. ÚS 190/94](#), uveřejněný pod číslem 87/1995 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu České republiky).

Na těchto závěrech nemá Nejvyšší soud důvod cokoli měnit ani pro účely této věci.

V R 12/2002 Nejvyšší soud též uzavřel, že na základě § 3 odst. 1 obč. zák. nelze zamítnout žalobu na vyklizení nebytových prostor, je-li smlouva o jejich nájmu absolutně neplatná. Na R 12/2002 výslovně odkazuje i zrušující rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 3. 2013 a rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. [26 Cdo 3887/2012](#). K odůvodnění citovaného právního názoru Nejvyšší soud mimo jiné uvedl, že je-li pronajímatel podle neplatné smlouvy vlastníkem (spoluvlastníkem) nemovitosti, v níž jsou umístěny smlouvou dotčené nebytové prostory, svědčí mu i právo na ochranu tohoto vlastnictví, neboť užívání jeho nemovitosti – bez právního důvodu – představuje zásah do vlastnického práva, který je neoprávněný. Z tohoto dlouhodobě ustáleného názoru vycházel i zrušující rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 3. 2013.

Ve stanovisku občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 14. 10. 2009, sp. zn. [Cpjn 6/2009](#), uveřejněném pod číslem 6/2010 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „stanovisko“ nebo „R 6/2010“), Nejvyšší soud dále uzavřel, že skutečnost, že výkon vlastnického práva realizovaný žalobou na vyklizení bytu (nebo nemovitosti sloužící k bydlení) je uplatňován v rozporu s dobrými mravy, se podle okolností daného případu projeví buď určením delší než zákonné lhůty k vyklizení (§ 160 odst. 1 o. s. ř.), vázáním vyklizení na poskytnutí přístřeší či jiného druhu bytové náhrady, nebo i zamítnutím žaloby (pro tentokrát).

I když v tomto stanovisku vycházel Nejvyšší soud z názoru, že obecné pravidlo, že výkonu práva, který je v rozporu s dobrými mravy, odepře soud (zcela nebo zčásti) ochranu, se vztahuje na výkon veškerých „soukromých“ práv a není tu jediný zákonný důvod pro to, aby z něj byl vyčleněn určitý druh vlastnických žalob, vztahovalo se toto stanovisko výslovně jen k žalobám na vyklizení bytu (nebo nemovitosti sloužící k bydlení).

Oproti uvedeným názorům dospěl Ústavní soud v nálezu sp. zn. [I. ÚS 3571/10](#) (dovolatелеm přiléhavě zmíněným), i v nálezu ze dne 26. 11. 2013, sp. zn. [II. ÚS 1355/13](#) (jež se týkají obdobných věcí stejného žalobce), k závěru, že i žalobě na vyklizení garáže (nebytového prostoru) lze odepřít ochranu, jde-li o výkon práva v rozporu s dobrými mravy, neboť „nelze dovodit jediný rozumný důvod, proč by žaloba na vyklizení bytu nebo nemovitosti sloužící k bydlení mohla být zamítnuta pro rozpor výkonu práva s dobrými mravy na jedné straně, a proč by – na straně druhé – a priori (paušálně) žaloba na vyklizení garáže zamítnuta pro rozpor výkonu práva s dobrými mravy být

nemohla.“

S ohledem na východisko vyplývající z R 6/2010, že odepření ochrany výkonu práva pro rozpor s dobrými mravy přichází v úvahu při výkonu veškerých „soukromých“ práv a není tu jediný zákonný důvod pro to, aby z nich byl vyčleněn určitý druh vlastnických žalob, i s přihlédnutím k obsahu uvedených nálezů Ústavního soudu dospěl velký senát Nejvyššího soudu k závěru, že pro rozpor s dobrými mravy lze odepřít výkon práva realizovaný žalobou na vyklizení i v případě nebytových prostor.

Jelikož odvolací soud vycházel (vázan nesprávným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 13. 3. 2013) z jiného názoru, jeho rozhodnutí potud správné není.

V rozsudku ze dne 13. 9. 2012, sp. zn. [26 Cdo 649/2012](#), Nejvyšší soud též dospěl (opět v typově shodné věci téhož žalobce – insolvenčního správce) k závěru, že pro posouzení věci podle § 3 odst. 1 obč. zák. je bez právního významu okolnost, že v řízení vystupuje na straně žalobce namísto dlužníka insolvenční správce.

Tamtéž dodal, že je tomu tak proto, že otázka rozporu výkonu práva s dobrými mravy se posuzuje podle objektivních okolností, za nichž bylo právo vykonáno, a nikoli podle subjektu, který je vykonal.

Byť Nejvyšší soud tento názor v označeném rozhodnutí zformuloval pouze formou *obiter dicta* („nad rámec uvedeného“ a „již jen pro úplnost“), shledává velký senát Nejvyššího soudu žádoucím (právě s přihlédnutím k tomu, že šlo o typově shodnou věc) uzavřít, že jde o názor nepřiléhavý, z nějž tříčlenné senáty Nejvyššího soudu ve své rozhodovací praxi nemají dále vycházet.

Velký senát Nejvyššího soudu především uvádí, že teze zformulovaná v rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. [26 Cdo 649/2012](#) odporuje výše shrnuté ustálené judikatuře Nejvyššího soudu k ustanovení § 3 odst. 1 obč. zák.

Mají-li být při posouzení, zda argumentem rozporu s dobrými mravy má být odepřen výkon práva, zváženy všechny rozhodné okolnosti na straně toho, kdo se vyklizení domáhá, a jsou-li oněmi rozhodnými okolnostmi i ty, které mohou ovlivnit odpověď na otázku, zda lze po „žalobci“ spravedlivě požadovat, aby se ochrana jeho práva podmínila či odložila (srov. opět rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 3 Cdon 69/96 a obdobně R 36/1996), pak je skutečnost, kdo se vyklizení domáhá (kdo je žalobcem), obecně vzato jednou ze zásadních právních skutečností ovlivňujících možnost aplikace § 3 odst. 1 obč. zák. na příslušný spor.

V insolvenčních poměrech založených účinky prohlášení konkursu na majetek původního žalobce (mezi něž patří i to, že oprávnění nakládat s majetkovou podstatou, jakož i výkon práv a plnění povinností, které přísluší dlužníku, pokud souvisí s majetkovou podstatou, přechází na insolvenčního správce – srov. § 246 odst. 1 insolvenčního zákona), jež měly za následek i změnu v osobě žalobce (postupem dle § 264 odst. 1 a § 265 odst. 1 insolvenčního zákona, v tehdejší znění), platí závěr zformulovaný v předchozím odstavci tím více, že insolvenční správce je osobou reprezentující (též) společný zájem věřitelů.

Podle ustanovení § 1 písm. a) insolvenčního zákona tento zákon upravuje řešení úpadku a hrozícího úpadku dlužníka soudním řízením některým ze stanovených způsobů tak, aby došlo k uspořádání majetkových vztahů k osobám dotčeným dlužníkovým úpadkem nebo hrozícím úpadkem a k co nejvyššímu a zásadně poměrnému uspokojení dlužníkových věřitelů.

Dle ustanovení § 2 písm. j) insolvenčního zákona je společným zájmem věřitelů zájem nadřazený jejich jednotlivým zájmům, je-li jeho cílem, aby zvolený způsob řešení úpadku byl pro ně spravedlivý a výnosnější než ostatní způsoby řešení úpadku; tím není dotčeno zákonem zaručené zvláštní

postavení některých věřitelů.

Ustanovení § 36 odst. 1 insolvenčního zákona pak insolvenčnímu správci též ukládá vyvinout veškeré úsilí, které lze po něm spravedlivě požadovat, aby věřitelé byli uspokojeni v co nejvyšší míře (první věta, část věty za středníkem), s tím, že společnému zájmu věřitelů je povinen dát při výkonu funkce přednost před zájmy vlastními i před zájmy jiných osob (věta druhá).

Obecně lze předpokládat (mít za to), že dlužník, jehož úpadek nebo hrozící úpadek byl v posledku řešen likvidační formou, tedy konkursem (§ 4 odst. 2 písm. a/ insolvenčního zákona), v minulosti nekonal vždy řádně při udržování a správě svého majetku (jinak by zpravidla nebyl v úpadku řešeném konkursem). Osobní stav dlužníka založený rozhodnutím o prohlášení konkursu na jeho majetek pak logicky má (vzhledem k tomu, že lze očekávat jen poměrné uspokojení pohledávek jeho věřitelů) vliv i na způsob, jakým se prosazují práva a oprávněné zájmy dlužníka při ochraně jeho majetku ve vztahu ke třetím osobám (např. též formou vindikační žaloby dle § 126 odst. 1 obč. zák.).

Po prohlášení konkursu na majetek osoby, která byla původcem jednání, v němž lze spatřovat rozpor s dobrými mravy (dlužníka, zde bytového družstva), tedy soud musí ve sporu zahájeném reivindikační žalobou o vyklizení nemovitosti při úvaze, zda ve vztahu k insolvenčnímu správci (jako stávajícímu žalobci) lze pro jednání (insolvenčního) dlužníka (původního žalobce) odepřít (dle § 3 odst. 1 obč. zák.) právo na vyklizení nemovitosti (garáže), přihlídnout i k tomu, zda to lze spravedlivě žádat též s přihlídnutím ke společnému zájmu věřitelů (insolvenčního) dlužníka.

Velký senát Nejvyššího soudu dále uvádí, že odvolací soud přehlédl i další insolvenční souvislosti dané věci. Dovolatel již podáním z 12. 8. 2009 poukázal v řízení před obvodním soudem na to, že garáž je předmětem vylučovací žaloby a v průběhu jednání před odvolacím soudem, konaného 5. 4. 2012, uvedl, že řízení o žalobě, kterou se u Městského soudu v Praze domáhal vyloučení garáže z majetkové podstaty dlužníka, bylo přerušeno usnesením tohoto soudu. Již v průběhu řízení před soudy nižších stupňů tak vyšla najevo skutečnost, že mezi účastníky (dovolatel coby žalobcem a insolvenčním správcem coby žalovaným) je veden incidenční spor o vylučovací (excindační) žalobě, kterou se dovolatel domáhá (ve smyslu ustanovení § 225 insolvenčního zákona) vyloučení garáže ze soupisu majetkové podstaty dlužníka. Veškeré úvahy na téma, zda je důvod odepřít žalobci v této věci (insolvenčnímu správci dlužníka) pro rozpor s dobrými mravy (§ 3 odst. 1 obč. zák.) výkon práva na vyklizení garáže na základě posouzení „předinsolvenčních“ poměrů bytového družstva a dovolatele, jsou tudíž předčasné.

Neuspěje-li totiž dovolatel s vylučovací žalobou, pak důvodem, pro který se prosadí práva „majetkové podstaty“ na úkor práv „vyklizovaného“, bude (bez zřetele k možným vlastnickým poměrům v rovině práva hmotného) nevyvratitelná domněnka oprávněnosti soupisu (§ 225 odst. 3 insolvenčního zákona). Řízení o vylučovací žalobě je právě tím řízením, v jehož rámci má být pro účely následného zpeněžení majetku sepsaného do majetkové podstaty dlužníka řešen spor o to, zda silnější právo k majetku (zde garáži) má majetková podstata (dlužník, zde bytové družstvo) nebo vylučovatel (zde dovolatel).

I kdyby (totiž) dovolatel (coby žalovaný) zvítězil ve sporu o vyklizení nemovitosti na základě obrany, že má silnější právo ke garáži než dlužník (bytové družstvo), neměla by tato skutečnost pro další chod insolvenčního řízení žádný význam v případě, že by (byť následně) neuspěl (jako žalobce) ve sporu o vylučovací žalobě.

Odvolací soud tedy pochybil i tím, že uvedenou skutečnost ignoroval (jelikož ji neměl za významnou) a celou věc nesprávně posuzoval mimo jakýkoli kontext insolvenčního práva.

Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), zrušil rozsudek odvolacího soudu podle § 243e odst. 1 o. s. ř. (včetně závislých výroků o nákladech řízení) a věc vrátil

odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2, věta první, o. s. ř.).

# **Rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 12. 11. 2014, sp. zn. 31 Cdo 1168/2013, ECLI:CZ:NS:2014:31.CDO.1168.2013.1**

**Číslo:** 16/2015

**Právní věta:** Podle právního řádu platného a účinného do 31. 12. 2013 (resp. do 31. 12. 2014, viz § 3064 o. z.) nemohlo (nemůže) - vyjma zákonem stanovených způsobů - dojít k tomu, že by oprávněný držitel mohl při pouhé dobré víře v zápis do katastru nemovitostí nabýt vlastnické právo k nemovitosti zapsané v katastru nemovitostí od nevlastníka.

**Soud:** Nejvyšší soud

**Datum rozhodnutí:** 12.11.2014

**Spisová značka:** 31 Cdo 1168/2013

**Číslo rozhodnutí:** 16

**Číslo sešitu:** 2

**Typ rozhodnutí:** Rozsudek

**Hesla:** Dobrá víra, Držba, Vklad do katastru nemovitostí, Vlastnictví, Vydržení

**Předpisy:** § 130 obč. zák.  
§ 134 obč. zák.

**Druh:** Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

**Sbírkový text rozhodnutí:**

*O k r e s n í s o u d v Benešově rozsudkem ze dne 30. 6. 2011, ve znění usnesení ze dne 23. 5. 2012, určil, že vlastníky budovy č. p. v obci S. – P., část obce M., postavené na pozemku st. p. č. 50, pozemku st. p. č. 50 a pozemku p. č. 894 (dále již „předmětné nemovitosti“ (poznámka: pojem „nemovitost“ – coby legislativní zkratka pro nemovitou věc – je obsažen v § 1 odst. 1 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí /katastrální zákon/, a proto i v hmotněprávních poměrech od 1. 1. 2014 používání tohoto pojmu má podklad v platné právní úpravě), jsou žalobce a žalovaná každý v rozsahu id. ½ (vzhledem k celku). Dále rozhodl o náhradě nákladů řízení.*

*Soud vzal za prokázané, že jako vlastnice předmětných nemovitostí je v katastru nemovitostí zapsána žalovaná, a to na základě nabývacího titulu, jímž je kupní smlouva ze dne 18. 7. 2007 s právními účinky vkladu ke dni 13. 8. 2007, uzavřená mezi prodávající společností H., spol. s r. o., a žalovanou. V době prodeje byla společnost H., spol. s r. o., zapsaná v katastru nemovitostí jako jediný vlastník předmětných nemovitostí. Dále soud vzal za prokázané, že smlouva byla uzavřena v době trvání sdružení založeného podle § 829 a násl. zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění předpisů pozdějších, žalobcem a společností H., spol. s r. o. První smlouvu o sdružení na dobu určitou uzavřeli žalobce a společnost H., spol. s r. o., dne 1. 7. 1994 v trvání do 31. 12. 1995, přičemž poté*

následovala smlouva uzavřená dne 31. 12. 1995. Účelem sdružení bylo společně podnikat na majetku, který je ve vlastnictví nebo v nájmu účastníků smlouvy. Šlo o veškeré lesní a rybniční pozemky, které společnost obhospodařovala, a u žalobce o veškeré lesní a rybniční pozemky, které obhospodařoval a spravoval, dále o stavební pozemky a sádky v katastrálním území J. Účastníci se dohodli, že jejich společná činnost bude spočívat v hospodaření v lesích a rybnících s využitím vloženého majetku a ve vnitrostátní nákladní dopravě. Soud vzal dále za prokázané, že společnost H., spol. s r. o., uzavřela, jako kupující, s A. Š., J. H., M. J. a D. J., jako prodávajícími, dne 19. 12. 1995 kupní smlouvu ohledně předmětných nemovitostí s právními účinky vkladu ke dni 2. 1. 1996. Nemovitosti (bývalá hájenka a pozemky) byly zakoupeny pro příležitostné ubytování zaměstnanců a hostů. Kupní cena byla zaplacená z prostředků sdružení. Soud po posouzení věci podle § 834 obč. zák. dospěl k závěru, že majetek získaný uvedenou smlouvou, kterou společnost uzavřela za trvání sdružení a kupní cenu zaplatila z prostředků sdružení, je majetkem získaným při výkonu společné činnosti, a stal se tak ze zákona spoluvlastnictvím obou účastníků sdružení, tj. žalobce a společnosti H., spol. s r. o., v poměru id. ½ u každého; proto společnost H., spol. s r. o., nemohla platně na žalovanou převést spoluvlastnický podíl id. ½, který jí vlastnický nenáležel.

K r a j s k ý s o u d v P r a z e k odvolání žalovaného rozsudkem ze dne 20. 12. 2012 rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že zamítl žalobu s návrhem, že spoluvlastníky předmětných nemovitostí jsou žalobce a žalovaná. Odvolací soud vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, která považoval za správná. Dovedl, že žalobce má naléhavý právní zájem ve smyslu § 80 písm. c) o. s. ř. na určení, že je vlastníkem id. ½ předmětných nemovitostí. Nemá však naléhavý právní zájem na určení, že spoluvlastníkem v rozsahu id. ½ je žalovaná, a to z tohoto důvodu, že tato skutečnost není mezi účastníky sporná, především však, že žalovaná je již jako vlastnice zapsaná v katastru nemovitostí. Proto v této části shledal důvod k zamítnutí žaloby.

Odvolací soud dále dospěl ke stejnému závěru jako soud prvního stupně, že i když společnost H., spol. s r. o., byla na základě kupní smlouvy ze dne 19. 12. 1995 v katastru nemovitostí zapsána jako jediný vlastník předmětných nemovitostí, ve skutečnosti se jednalo o majetek nabytý při výkonu společné činnosti sdružení do spoluvlastnictví žalobce a firmy H., spol. s r. o., na něž dopadal režim § 834 obč. zák., jak je patrné z toho, že k uzavření smlouvy došlo za trvání sdružení, že kupní cena byla zaplacená z prostředků sdružení i účel koupě měl vést k naplnění činnosti sdružení. V tomto směru považoval závěry soudu prvního stupně za správné. Společnost H., spol. s r. o., tak převedla smlouvou ze dne 18. 7. 2007 na žalovanou více práv, než sama měla.

Odvolací soud dále zkoumal, zda v daném případě nepřevažuje princip ochrany dobré víry nové vlastnice (žalované) nad principem ochrany vlastnického práva původního vlastníka (žalobce), přitom vycházel z nálezu Ústavního soudu České republiky ze dne 13. 8. 2012, sp. zn. [I. ÚS 3061/11](#). Ze skutkových zjištění vyplynulo, že v době uzavření kupní smlouvy ze dne 18. 7. 2007 byla společnost H., spol. s r. o., zapsaná v katastru nemovitostí jako jediný vlastník nemovitostí, totéž také společnost prohlašovala v kupní smlouvě, přičemž v řízení nevyšlo najevo a ani to žalobce netvrdil, že by žalovaná měla vědomost o existenci sdružení, ve kterém byla sdružena prodávající firma a žalobce, a za nepodstatnou nepovažoval ani skutečnost, že od zápisu vlastnického práva pro uvedenou společnost do katastru nemovitostí na podkladě kupní smlouvy ze dne 15. 12. 1995 uplynulo 13 let, což rovněž podporovalo dobrou víru žalované ve správnost zápisu. Tyto skutečnosti svědčí o tom, že žalovaná byla s přihlédnutím ke všem okolnostem v dobré víře, že nemovitosti koupila od vlastníka. Odvolací soud přihlédl k tomu, že žalobce se jako spoluvlastník od roku 1995 nepostaral, aby zápis v katastru nemovitostí odpovídal skutečnému stavu, neučinil tak ani po zániku sdružení v roce 2003 ani neuvedl žádné objektivní důvody, které by mu v tom bránily. Odvolací soud dospěl k závěru, že obecné představě spravedlnosti odpovídá ochrana dobré víry žalované při nabytí spoluvlastnického podílu žalobce před ochranou spoluvlastnického práva žalobce, a proto rozhodnutí soudu prvního stupně změnil a žalobu zamítl.

Proti rozsudku odvolacího soudu podal prostřednictvím svého advokáta žalobce (dále již „dovolatel“) včasné dovolání, jehož přípustnost opírá o § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř., a uplatňuje v něm dovolací důvod uvedený v § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř.

Dovolatel namítá, že odvolací soud, i když považoval závěry soudu prvního stupně za správné, v konečném důsledku změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že žalobu zamítl s odkazem na výklad ochrany dobré víry v nálezech Ústavního soudu sp. zn. [I. ÚS 3061/11](#) a sp. zn. [IV. ÚS 3653/11](#). Dovolatel má za to, že uvedené nálezy soud vyložil příliš široce, při snaze balancovat mezi dvěma protichůdnými principy porušil zákonná práva žalobce na ochranu jeho vlastnického práva i jeho právní jistotu a své rozhodnutí opřel toliko o diskutabilní tvrzení o závaznosti údajů v katastru nemovitostí. Výpis z katastru nemovitostí je veřejnou listinou požívající presumpci správnosti, pokud není prokázán opak. Dovolatel poukazuje na to, že katastrální úřady při vkladu práv k nemovitostem nezkoumají platnost listin, ale pouze jejich formální náležitosti. Samotný zápis práva v katastru nemovitostí nezakládá právní stav vlastnictví. K ochraně práv nevlastníka, který nabyt nemovitosti v dobré víře, slouží jiný institut, a tím je vydržení. Odvolací soud vytýká dovolateli zejména dlouhou dobu od nabytí vlastnického práva do jeho zapsání. V jeho případě se však jedná o vztah, který zanikl až v roce 2005 (ukončení sdružení dle smlouvy) a do té doby dovolatel nepředpokládal, že dojde k nějakým sporům, a i po té době jednal se společností HA., spol. s r. o., o rozdělení sdružení a neměl zájem na podání žaloby. Spravedlnost u soudu hledal teprve v době, kdy dospěl k závěru, že společník má úmysl připravit dovolatele o majetek. Nikde není stanoveno, v jaké době musí vlastník žádat vrácení svých nemovitostí. Společník nejenže neprovedl vyúčtování, údajně mu byly doklady odcizeny, ale dokonce rozprodal i nabyté nemovitosti. Předmětné nemovitosti nejsou jediné, které řeší soud. Podle názoru dovolatele lze omluvit použití institutu dobré víry a ochrany dobrých mravů tam, kde není náležející právní úprava, ale nelze jej používat za situace, které psané právo jednoznačně upravuje. Odvolací soud svým rozhodnutím porušil princip právní jistoty a oprávněného očekávání vlastníka, že bude jeho vlastnickému právu, které nabyt zákonným způsobem, poskytnuta právní ochrana (čl. 11 Listiny základních práv a svobod). Dovolatel poukazuje na nejednotnou rozhodovací praxi jak Ústavního soudu, tak i Nejvyššího soudu. Navrhuje, aby odvolací soud zrušil rozhodnutí odvolacího soudu v části výroku I a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření k dovolání uvedla, že považuje závěry odvolacího soudu za správné. Poukazuje na skutečnost, že dovolatel po dobu 13 let neusiloval o změnu zápisu v katastru nemovitostí a k výzvě odvolacího soudu po sdělení jeho nového právního náhledu na věc dovolatel netvrdil žádné další skutečnosti a neuvedl žádné další důkazy. Dovolání je zatíženo vadou, neboť z něj není pro nesrozumitelnost zřejmé, v jakém rozsahu dovolatel rozhodnutí napadá, když uvádí, že odvolací soud částečně rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a částečně zrušil, což je v rozporu s výrokem rozsudku odvolacího soudu. Dovolání je rozporuplné. Fakticky odvolacímu soudu vytýká pouze, že příliš široce aplikoval principy ochrany dobré víry. Princip, že je chráněn ten, kdo nemovitosti nabyt v dobré víře ve stav zapsaný v katastru nemovitostí, je běžný v mnoha zemích a navíc žalovaná ani z listiny, na základě které nabyt vlastnického práva společnost HA., spol. s r. o., nemohla zjistit spoluvlastnictví dovolatele. Dovolatel ničím neprokázal své tvrzení, že se začal u soudu domáhat svého vlastnického práva až v situaci, kdy zjistil, že společník ho chce připravit o majetek. Navíc toto tvrzení není pravdivé. Žalovaná poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. [28 Cdo 2652/2011](#) řešící obdobnou věc a na náleze Ústavního soudu ve věci sp. zn. [I. ÚS 3314/11](#). Navrhuje, aby Nejvyšší soud dovolání dovolatele odmítl, případně zamítl.

N e j v y š š í s o u d rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

### **Z o d ů v o d n ě n í :**

Tříčlenný senát č. 30, který měl podle rozvrhu práce Nejvyššího soudu dovolání projednat a rozhodnout o něm, dospěl při posouzení otázky nabytí vlastnického práva k nemovitosti od

nevlastníka podle občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. s ohledem na dobrou víru nabyvatele v zápis do katastru nemovitostí, k odlišnému názoru od toho, jenž byl vyjádřen např. v rozhodnutích Nejvyššího soudu ve věcech sp. zn. [30 Cdo 4280/2009](#), sp. zn. [29 Cdo 3934/2009](#), sp. zn. [29 Cdo 603/2010](#), sp. zn. [29 Cdo 4730/2010](#), sp. zn. [30 Cdo 1523/2011](#), sp. zn. [30 Cdo 1587/2011](#), sp. zn. [30 Cdo 2010/2011](#), sp. zn. [29 Cdo 2015/2011](#), sp. zn. [29 Cdo 2018/2011](#), sp. zn. [30 Cdo 544/2012](#), sp. zn. [29 Cdo 642/2012](#), sp. zn. [22 Cdo 961/2012](#), sp. zn. [30 Cdo 2264/2012](#), sp. zn. [30 Cdo 2433/2013](#).

V předkládací zprávě senát č. 30 Nejvyššího soudu uvedl, že „s ohledem na čl. 89 odst. 2 Ústavy České republiky ovšem nezbyvá, než respektovat aktuální judikaturu Ústavního soudu, který např. v aktuálním nálezu ze dne 17. 4. 2014, sp. zn. I. ÚS 2219/2012, «zaujal právní názor, že i podle úpravy účinné do 31. 12. 2013 bylo možné nabýt vlastnické právo k nemovitosti evidované v katastru nemovitostí od nevlastníka, a to na základě dobré víry nabyvatele v zápis do katastru nemovitostí.» V tomto nálezu Ústavní soud vytěsnil jako nedůvodnou dosavadní judikaturu senátu č. 30 Nejvyššího soudu, vycházející ze závěru o nepřípustnosti nabytí nemovité věci od nevlastníka, byť zde existuje dobrá víra nabyvatele v zápis v katastru nemovitostí, a k tomu výslovně uvedl, že «Jakmile Ústavní soud po zralé úvaze odmítne konkrétní argument, který obecný soud nabízel jako konkurující úvahu, nemohou jej obecné soudy už znovu přednést.» V naznačených souvislostech proto možnosti rozhodování «malého» senátu (senátu č. 30) Nejvyššího soudu v otázce, jež byla řešena také Ústavním soudem se shora vyloženým přístupem k judikatuře Nejvyššího soudu, byly prakticky vyčerpány a senátu č. 30 nezbyvá, než zaujmout shora uvedený právní názor, který je odklonem od jeho dosavadní rozhodovací praxe.“

Proto tříčlenný senát č. 30 rozhodl o postoupení věci podle § 20 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, k rozhodnutí velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu (dále jen „velký senát“). Velký senát pak věc projednal a rozhodl o ní v souladu s § 19 a 20 odst. 1 uvedeného zákona.

Při posuzování tohoto dovolání vycházel velký senát z ustanovení části první čl. II bodu 7 zákona č. 404/2012 Sb., jímž byl změněn občanský soudní řád (zákon č. 99/1963 Sb.), podle něhož dovolání proti rozhodnutím odvolacího soudu vydaným přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se projednají a rozhodnou podle dosavadních právních předpisů, s výjimkou § 243c odst. 3 zákona, který se užije ve znění účinném ode dne účinnosti tohoto zákona. Dovolací soud přihlédl rovněž k čl. II bodu 2 zákona č. 293/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, podle kterého pro řízení zahájená přede dnem účinnosti tohoto zákona se použije zákon č. 99/1963 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) konstatuje, že dovolání proti (shora uvedené části) meritorního výroku rozsudku odvolacího soudu bylo podáno včas, osobou oprávněnou (účastníkem řízení), řádně zastoupenou advokátem, obsahuje zákonem stanovené náležitosti (§ 241a odst. 1 o. s. ř.), je ve smyslu § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. přípustné a je (jak bude rozvedeno níže) i důvodné, neboť odvolací soud otázku nabytí vlastnického práva k nemovité věci posoudil (podle právních předpisů účinných k datu uzavření předmětné převodní smlouvy) v rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu.

Podle § 20 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dospěl-li senát Nejvyššího soudu k právnímu názoru, který je odlišný od právního názoru již vyjádřeného v rozhodnutí Nejvyššího soudu, postoupí věc k rozhodnutí velkému senátu. Při postoupení věci svůj odlišný názor zdůvodní.

Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 10. 3. 2010, sp. zn. [31 Cdo 4291/2009](#), uveřejněném pod č. 96/2010

Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, (všechna zde označená rozhodnutí Nejvyššího soudu jsou veřejnosti přístupná na webových stránkách Nejvyššího soudu [www.nsoud.cz](http://www.nsoud.cz), kdežto označená rozhodnutí Ústavního soudu jsou veřejnosti přístupná na webových stránkách Ústavního soudu [www.nalus.usoud.cz](http://www.nalus.usoud.cz)) vyložil a odůvodnil právní názor, že rozpor v judikatuře Nejvyššího soudu lze v rozhodovací činnosti tohoto soudu odstranit jen postoupením věci k rozhodnutí velkého senátu dle § 20 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nebyl-li již odlišný právní názor vysloven ve stanovisku Nejvyššího soudu, zaujatém podle § 14 odst. 3 uvedeného zákona, anebo nebyl-li již odlišný právní názor vysloven právě velkým senátem.

Tříčlenný senát č. 30 v předkládací zprávě sice poukazuje na konstantní rozhodovací praxi Nejvyššího soudu při řešení otázky nabytí vlastnického práva k nemovitosti od nevlastníka odvíjející se od rozsudku velkého senátu Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2009, sp. zn. [31 Odo 1424/2006](#), uveřejněného pod číslem 56/2010 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále též „R 56/2010“), současně však uvádí, že Ústavní soud v nálezu ze dne 17. 4. 2014, sp. zn. I. ÚS 2219/2012, dosavadní judikaturu senátu č. 30 Nejvyššího soudu (vycházející též z R 56/2010) v řešení otázky nabytí od nevlastníka „vytěsnil jako nedůvodnou“ a „zaujal právní názor, že i podle úpravy účinné do 31. 12. 2013, bylo možné nabýt vlastnické právo k nemovitosti evidované v katastru nemovitostí od nevlastníka, a to na základě dobré víry nabyvatele v zápis do katastru nemovitostí“.

V posledně zmíněném nálezu Ústavní soud zaujal (bod č. 77 odůvodnění nálezu) právní názor, „že i podle úpravy účinné do 31. 12. 2013 bylo možné nabýt vlastnické právo k nemovitosti evidované v katastru nemovitostí od nevlastníka, a to na základě dobré víry nabyvatele v zápis v katastru nemovitostí. Tato dobrá víra nabyvatele totiž musí obecně požívat totožné ústavní ochrany jako vlastnické právo původního vlastníka, neboť vychází z fundamentálních principů právní jistoty a ochrany nabytých práv a souvisí též s nezbytnou důvěrou jednotlivců v akty veřejné moci. Dochází tak v takových případech ke kolizi dvou základních práv, a to práva dobrověrného nabyvatele na ochranu majetku ve smyslu čl. 1 Dodatkového protokolu k evropské Úmluvě a vlastnického práva původního vlastníka dle čl. 11 Listiny. Nelze-li v konkrétním případě zachovat maximum z obou základních práv, je třeba tuto kolizi řešit v souladu s obecnou ideou spravedlnosti, přičemž je nezbytné zvažovat jak obecné souvislosti tohoto typu kolize základních práv (případy dobrověrného nabytí nemovitosti evidované v katastru nemovitostí od nevlastníka), tak individuální okolnosti konkrétního rozhodovaného případu.“

V tomto nálezu (bod č. 75 odůvodnění) Ústavní soud současně zdůraznil, že „je obeznámen s přístupem Nejvyššího soudu vyjádřeným v rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. [31 Cdo 2805/2011](#) ze dne 13. 6. 2012, podle něhož «přísluší rozpory v rozhodování soudu Nejvyššího řešit zákonem stanoveným způsobem velkému senátu Nejvyššího soudu a prosté převzetí názoru Ústavního soudu procesním senátem Nejvyššího soudu do jeho rozhodnutí ke sjednocení rozhodování nepostačuje.» Ústavní soud v této souvislosti podotýká, že z jeho pohledu, respektive z pohledu ústavněprávního je nerozhodné, jakým postupem dojde ze strany obecných soudů k respektování jeho právních názorů v rámci jejich precedenčního působení – konkrétně z ústavněprávního pohledu není podstatné, zda se tak stane cestou rozhodování velkého senátu či podobné zvláštní formace (jak se uplatňuje na Nejvyšším soudu), anebo cestou rozhodování «malých», procesních senátů bez aktivace zvláštní rozhodovací formace (jak se uplatňuje na Nejvyšším správním soudu; srov. jeho rozsudek sp. zn. 2 Afs 180/2004, ze dne 14. 9. 2005). Z ústavněprávního pohledu je totiž podstatné a zásadní toliko to, aby vždy bylo dodrženo pravidlo obsažené v článku 89 odst. 2 Ústavy, tedy pravidlo závaznosti nálezů (rozhodnutí) Ústavního soudu, jak bylo přiblíženo v předchozích bodech. Jinak řečeno, je věcí Nejvyššího soudu a Nejvyššího správního soudu, jakou procesní cestu ke sjednocení judikatury své s judikaturou Ústavního soudu zvolí, pokud přitom nedojde k porušení čl. 89 odst. 2 Ústavy. To by mohlo nastat třeba tehdy, pokud by se velký senát Nejvyššího soudu odmítl zabývat právní otázkou, kterou řešil již v minulosti, ale jež

byla v mezidobí odlišně posouzena Ústavním soudem, a to právě s odůvodněním, že k předmětné otázce se velký senát již jednou vyjádřil (...). Tím spíše by pak k porušení čl. 89 odst. 2 Ústavy mohlo dojít též tehdy, pokud by bylo ponecháno na úvaze «malých» procesních senátů Nejvyššího soudu, aby posoudily kvalitu a přesvědčivost odlišného právního názoru Ústavního soudu a podle toho se rozhodly buď následovat původní právní názor velkého senátu, anebo věc postoupit k rozhodnutí velkému kolegiu (míněno zjevně «velkému senátu») dle § 20 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích).“

V popsané situaci proto senát č. 30 Nejvyššího soudu správně uvedenou věc předložil k rozhodnutí velkému senátu Nejvyššího soudu, který v řešení otázky nabytí vlastnického práva k nemovitosti od nevlastníka na základě dobré víry nabyvatele v zápis do katastru nemovitostí zaujal právní názor v již shora zmíněném R 56/2010, leč tento jeho právní názor, z něž vycházela ustálená judikatura Nejvyššího soudu, byl Ústavním soudem v předmětném nálezu shledán nesprávným s tím, že je věcí Nejvyššího soudu, aby respektoval Ústavním soudem v jím řešené právní otázce judikovaný právní názor ve smyslu čl. 89 odst. 2 Ústavy České republiky. Za dané procesní situace je tudíž velký senát Nejvyššího soudu povolán opětovně k řešení předmětné otázky, byť se k ní vyjádřil již v R 56/2010, neboť tříčlenné senáty Nejvyššího soudu by jinak neměly relevantního podkladu při řešení otázky, zda v předmětných případech mají i nadále respektovat závěry obsažené v R 56/2010 a (především) v plenárním nálezu Ústavního soudu sp. zn. [Pl. ÚS 78/06](#), anebo mají stran řešení dané materie přisvědčit v mezidobí se zčásti změněné judikatuře některých senátů Ústavního soudu.

Velký senát se v R 56/2010 přihlásil k dosavadní rozhodovací praxi, podle níž kdo kupuje nemovitost od nevlastníka, vlastnické právo nenabývá, byť jedná v dobré víře v zápis do katastru nemovitostí. Současně zdůraznil, že akceptace závěru, že postačující pro nabytí vlastnického práva k převáděné věci (nemovitosti) je (jen) dobrá víra nabyvatele v zápis do katastru nemovitostí, by učinilo v českém právním řádu obsolentním institut vydržení podmiňující nabytí věcí též zákonem určenou dobou trvání (u movitých věcí tři roky a u nemovitostí deset let) oprávněné držby této věci (srov. § 134 obč. zák.). Velký senát uzavřel, že za určující pro další postup obecných soudů v obdobných případech má přitom výše zmíněný nálezný pléna Ústavního soudu ve věci sp. zn. [Pl. ÚS 78/06](#), jenž je rozhodovací činností tříčlenných senátů Ústavního soudu nadřazen a z něž tak radikální pojetí principu ochrany dobré víry neplyne.

Nejvyšší soud při rozhodování o dovoláních ve věcech, v nichž byla odvolacími soudy řešena právní otázka nabytí nemovitosti zapsané v katastru nemovitostí od nevlastníka jednajícího v důvěře v zápis v katastru nemovitostí ve své judikatuře (z níže rozvedených důvodů) i nadále důsledně vychází z plenárních nálezů Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2006, sp. zn. [Pl. ÚS 750/04](#), uveřejněného pod číslem 452/2006 Sb., a ze dne 16. 10. 2007, sp. zn. [Pl. ÚS 78/06](#), uveřejněného pod číslem 307/2007 Sb.

I když prvně označeným plenárním náleznem Ústavního soudu byla primárně řešena otázka ústavního souladu nabytí věci od nevlastníka ve smyslu § 446 tehdy platného obč. zák. a druhým plenárním náleznem byly zase řešeny důsledky odstoupení od platně uzavřené převodní smlouvy ve smyslu § 48 odst. 2 obč. zák., je z obou těchto plenárních nálezů zřejmý nezpochybnitelný závěr, že mimo zákonem upravené způsoby nelze nabýt vlastnické právo k nemovitosti na základě pouhé dobré víry držitele nemovitosti („dobrověrného nabyvatele“) v zápis do katastru nemovitostí.

V plenárním náleznem sp. zn. [Pl. ÚS 750/04](#) Ústavní soud uzavřel, že § 466 obč. zák. zasahuje významným způsobem do ústavně zaručeného práva vlastnit majetek (článek 11 Listiny základních práv a svobod) a upřednostňuje před ním dobrou víru a jistotu účastníků obchodněprávních vztahů. Koncepte upřednostnění dobré víry nabyvatele před ochranou vlastnického práva původního vlastníka představuje v rovině ústavněprávní zákonné omezení jednoho z nejpodstatnějších

základních práv a svobod (článek 4 odst. 4 Listiny), jež je třeba vykládat tak, aby byla šetřena podstata vlastnického práva a aby takové omezení nebylo zneužíváno k jiným účelům, resp. aby takové zneužívání nebylo ze strany soudu přijatým výkladem tolerováno či aprobeováno. V interpretaci tohoto nálezu pak Nejvyšší soud např. v rozsudku ze dne 18. 8. 2011, sp. zn. [29 Cdo 2018/2011](#), uvedl, že z výše uvedeného je zřejmé, že extenzivní výklad § 466 obch. zák., resp. jeho analogická aplikace na situace, pro něž nebylo určeno, by byly v rozporu s jeho povahou a účelem tak, jak jsou vyloženy výše. Shodný závěr se pak prosadí i ohledně ostatních ustanovení upravujících nabytí vlastnictví od nevlastníka. Přestože tedy za určitých výjimečných, zákonem přesně specifikovaných, okolností lze nabýt vlastnické právo k nemovitostem od osoby, jež není jejich vlastníkem, nelze tuto možnost (s ohledem na ústavním pořádkem chráněné vlastnické právo původního vlastníka) rozšiřovat pomocí extenzivního výkladu dotčených ustanovení či jejich analogické aplikace.

V plenárním nálezu sp. zn. [Pl. ÚS 78/06](#) Ústavní soud uzavírá, že „jeho judikatura, jmenovitě nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 1. 2001, sp. zn. [II. ÚS 77/2000](#), od jehož závěrů nemá důvodu se odchýlovat ani v nyní posuzované věci, poskytuje dostatečné vodítko k dosažení ústavně konformního výkladu ustanovení § 48 odst. 2 obč. zák.“ Přitom ve zmíněném rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. [II. ÚS 77/2000](#), se mj. uvádí: „Mezi stěžovatelkou a 1) vedlejším účastníkem vznikl vztah obligační, závazkový, nikoliv vztah věcné povahy, tzn., že práva a povinnosti z takového vztahu se týkaly pouze stran tohoto vztahu, nikoliv třetích osob. Proto se stěžovatelka nemůže úspěšně dovolávat čl. 11 odst. 1 Listiny, neboť ten chrání práva věcná, působící i vůči třetím osobám. Stěžovatelka však své vlastnické právo při uzavírání kupní smlouvy nezajistila věcněprávními prostředky, včetně vyznačení v katastru nemovitostí. Od vkladu smlouvy do katastru nemovitostí dne 3. 10. 1995 proto mohl 1) vedlejší účastník jako vlastník s nemovitostmi disponovat. Její odstoupení od kupní smlouvy proto mohlo mít účinky pouze vůči 1) vedlejšímu účastníkovi. Toto odstoupení se proto nemohlo promítnout do věcněprávního postavení 2) vedlejšího účastníka, který vůči ní v žádném závazkovém vztahu nebyl. Naopak z jeho řádně nabytého vlastnického práva vyplýval nárok na jeho ochranu i vůči stěžovateli právě ve smyslu čl. 11 odst. 1 Listiny za podmínky, že toto věcné právo nabytí v dobré víře a bez rozporu s § 39 o. z.“ Z toho nelze jinak, než interpretovat, že v případě absolutní neplatnosti právního úkonu (převodní smlouvy) dle § 39 obč. zák. se nabyvatel nemůže dovolávat ochrany řádně nabytého vlastnického práva v dobré víře, neboť takové vlastnické právo vůbec nenabytí. I z tohoto plenárního nálezu (jeho „nosných důvodů“) je tedy zcela zřejmý závěr, že nelze nabýt vlastnické právo od nevlastníka z titulu dobré víry v zápis v katastru nemovitostí.

Z označených plenárních nálezů tedy vyplývá, že pouze zákonem stanovené způsoby nabytí vlastnického práva jsou ústavně souladné, což je plně uplatnitelné i pro případy, kdy dojde (po právu) k odstoupení od převodní smlouvy mezi A a B poté, co B převedl své vlastnické právo na nabyvatele C, případně došlo-li v dané posloupnosti k dalším převodům, přičemž Ústavní soud (sp. zn. [Pl. ÚS 78/06](#)) zdůraznil, že dříve, než došlo k odstoupení od smlouvy mezi A a B, převodce B v souladu s právem mohl převést vlastnické právo na nabyvatele C atd., takže případně následné odstoupení jednoho z účastníků převodní smlouvy mezi A a B již nemůže ovlivnit věcněprávní vztah náležející subjektu C, D atd., jenž v mezidobí předmětný nemovitý majetek řádně nabytí, a proto jej (popsaným způsobem s ohledem na ochranu svého řádně nabytého vlastnického práva) nemůže pozbyť. Popsaný model je tak třeba důsledně odlišovat od situace, kdy převodní smlouva je již od samého začátku absolutně neplatná.

Kromě toho je zapotřebí přihlídnout i k dalším (níže vyloženým) souvislostem významným při řešení otázky nabytí nemovitosti od nevlastníka na základě dobré víry v zápis do katastru nemovitostí.

Do 31. 12. 2013 platný a účinný občanský zákoník (zákon č. 40/1964 Sb., zde „obč. zák.“) v ustanovení § 130 obsahoval následující právní regulaci:

„(1) Je-li držitel se zřetelem ke všem okolnostem v dobré víře o tom, že mu věc nebo právo patří, je držitelem oprávněným. V pochybnostech se má za to, že držba je oprávněná.

(2) Nestanoví-li zákon jinak, má oprávněný držitel stejná práva jako vlastník, zejména má též právo na plody a užitky z věci po dobu oprávněné držby.

(3) Oprávněný držitel má vůči vlastníkovu nárok na náhradu nákladů, které účelně vynaložil po dobu oprávněné držby, a to v rozsahu odpovídajícím zhodnocení věci ke dni jejího vrácení. Obvyklé náklady související s údržbou a provozem se však nenahrazují.“

Z citované právní úpravy je nepochybné, že ten, kdo získal držbu (i nemovité) věci v dobré víře (založené i na stavu zápisů v katastru nemovitostí) je povinen k jejímu vrácení skutečnému vlastníkovu. Není tedy ani z teoretického, resp. doktrinárního hlediska (k tomu srov. odůvodnění níže) odůvodněné, aby v zásadě v opozici k této právní úpravě byl pouze vlastním soudním rozhodnutím, mimo zákonem předvídané způsoby nabývání vlastnického práva k věcem, založen ve své podstatě paralelní způsob nabytí vlastnického práva (i k nemovité) věci od nevlastníka oprávněným držitelem. Že k prosazení nabytí vlastnického práva od nevlastníka (neoprávněného) je zapotřebí zákonné reglementace takového právního institutu a že nelze tento originární způsob nabytí vlastnictví dovozovat pouhým soudním výkladem, je zřejmé i z vůle zákonodárce v souvislosti s přijetím nového občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“) (K tomu srov. mj. důvodovou zprávu k § 976 až 978 o. z. – arg.: „... věcná práva i právo dědické působí vůči každému. Z /této zásady/ je v dalších ustanoveních návrhu upraveno několik výjimek. Jde např. o návrh ustanovení o nabytí vlastnického práva od nevlastníka...“, nebo /k § 1109/ „Ochrana dobré víry náleží k významným principům právního státu. Zákon může stanovit meze základních práv, tedy i práva vlastnického, avšak tato omezení musí platit pro všechny případy, které splňují stanovené podmínky.“).

Obdobný právní názor již dříve zaujal expert na katastrální problematiku a katastrální legislativu Petr Baudyš, který ve svém článku „K obnovení důvěryhodnosti zápisů o právních vztazích v katastru nemovitostí, publikovaném v Bulletinu advokacie č. 3/2001 na str. 61 a násl., zaujal následující právní názor: „...ten, kdo získal držbu nemovitostí v dobré víře, třebas založené na stavu zápisů v katastru, je povinen ustoupit jejímu skutečnému vlastníkovu. Totéž platí i u jiných věcných práv k nemovitostem. Náš právní řád totiž (s výjimkou jednoho ustanovení obchodního zákoníku, které se ovšem týká pouze nabývání zboží) nepřipouští nabytí vlastnického práva k věci od nevlastníka.“

Stejného názoru je i zákonodárce, jak lze dovodit např. z důvodové zprávy (čl. I., obecná část) k zákonu č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon), v níž se v souvislosti s kritikou zásady materiální publicity katastru nemovitostí podle předchozí právní úpravy, uvádí:

„Nepříznivě však působí zejména polovičaté uplatnění zásad, na kterých by měla být veřejná evidence nemovitostí založena, aby se na zápisy v takové evidenci bylo možné spolehnout.

Nedostatkem vedoucím k nižší důvěryhodnosti katastru je nedůsledné uplatnění zásady materiální publicity. Tato zásada má chránit toho, kdo jedná v důvěře v pravdivost a úplnost zápisů v katastru. Dosavadní právní úprava umožňuje skutečnému vlastníkovu nemovitosti, aby se domohl vlastnického práva i na osobě, která nabyla vlastnické právo od osoby, která byla v katastru zapsána jako vlastník. A to i přesto, že skutečný vlastník si v rozporu s ohlašovací povinností ponechal po dlouhou dobu doklady o svém vlastnictví pro sebe, nepožádal o zápis svého vlastnického práva ve svůj prospěch a nečinně po dlouhou dobu přihlížel, že podle zápisů v katastru je jako vlastník zapsán někdo zcela jiný. Takto může skutečný vlastník, který se o zápis svého vlastnického práva nepostaral, rozvrátit celý řetězec nabývacích jednání vycházejících z důvěry v pravdivost zápisů v katastru... Obezřetní investoři, kterým je nedostatečné uplatnění zásady materiální publicity známo, na zápisy v katastru

nespoléhají a sami prověřují nabývací tituly těch, se kterými jednají, a to nejméně po vydržecí dobu směrem do minulosti. Tím je ovšem oslaben vlastní smysl vedení katastru jako důvěryhodné evidence právních vztahů k nemovitostem.

K uvedenému problému se vyjádřil i Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. [II. ÚS 349/03](#) z 1. 8. 2006, když konstatoval: „Ochrana, jež poskytuje nabyvateli dobrá víra, není takové intenzity, aby zabránila vlastníku nemovitosti účinně uplatňovat své absolutní právo. Jinými slovy, pokud zápis v katastru nemovitostí neodpovídá skutečnosti, má tato převahu nad katastrem. Katastr nemovitostí ČR není založen na takových zásadách, které by umožňovaly jednat s plnou důvěrou v jeho obsah a není tak naplněna jedna z jeho základních funkcí, jež od něj občané právem očekávají. Informace ze zápisu v katastru nemovitostí může ve společenských a právních vztazích splnit očekávaný význam jediné tehdy, je-li nadána pravdivostí. Neobsahuje-li katastr údaje, jež by bylo lze takto označit, jsou právní subjekty při jednání s důvěrou ve správnost zápisu vystaveny neodůvodněnému riziku, což považuje Ústavní soud za závažný problém.“

Rovněž převažující část autorů odborné literatury (dle předchozí právní úpravy do 31. 12. 2013), včetně vedoucího rekodifikační komise pro přípravu nového občanského zákoníku prof. Karla Eliáše, odmítá možnost nabytí nemovitosti od nevlastníka na základě dobré víry v zápis do katastru nemovitostí (k tomu srov. Adam, J.: Nabytí vlastnického práva od nevlastníka, Právní praxe č. 4/1997, Svoboda, L.: Výhrada vlastnictví podle občanského zákoníku, Právní rozhledy č. 10/2001, str. 1015 a násl., Bejček, J.: Existuje smluvní svoboda?, Právník č. 12/1998, str. 1017 a násl., Tégl, P.: Ochrana poctivého nabyvatele při nabývání vlastnického práva od nevlastníka k věcem nezapsaným ve veřejných seznamech, Ad Notam č. 2/2007, str. 48, Eliáš, K.: Jaký má být nový občanský kodex? Právní rozhledy č. 4/2001, str. 189 a násl., Spáčil, J. Ochrana vlastnictví a držby v občanském zákoníku. 2. doplněné vydání. Praha: C. H. Beck, 2005, str. 16 a násl., Eliáš, K.: Mobilia non habet sequelam /O nabytí vlastnického práva od neoprávněného/, Obchodněprávní revue č. 4/2009, str. 64 a násl., Tégl, P.: Některé teoretické problémy nabytí od neoprávněného, Právní rozhledy č. 10/2009, str. 343 a násl., Frinta, O., Tégl, P.: O návrhu nového občanského zákoníku /a taky o kontinuitě a diskontinuitě/, Právní rozhledy č. 14/2009, str. 495, Baudyš, P.: Katastr a nemovitosti, 2. vydání, Praha: C. H. Beck, 2010, str. 15 a násl., Syllová, J.: Ochrana nabytí vlastnictví k věci v dobré víře, Srovnávací studie č. 5.304, leden 2011, Parlamentní institut, Kancelář Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, Petr, B.: Zásada „nemo plus iuris ad alium transfere potest quam ipse habet“ a problematika nabývání od nevlastníka, Právní rozhledy č. 20/2012, str. 695 a násl.).

Nejvyšší soud, též s vědomím převažující právní doktríny, ve své judikatuře proto důsledně respektuje právní dosah uvedených plenárních nálezů Ústavního soudu a kontinuálně judikuje, že podle českého právního řádu platného a účinného do 31. 12. 2013 (resp. do 31. 12. 2014, k tomu srov. § 3064 o. z.) nemohlo (nemůže) – vyjma zákonem stanovených způsobů – dojít k právnímu důsledku, že by oprávněný držitel mohl při pouhé dobré víře v zápis do katastru nemovitostí nabýt vlastnické právo k nemovitosti zapsané v katastru nemovitostí od (pouhého) nevlastníka, aniž by takový způsob upravoval zákon. Jinými slovy řečeno (jak již zformuloval Nejvyšší soud např. ve svém rozsudku ze dne 28. 8. 2003, sp. zn. [22 Cdo 1836/2002](#), či v navazující judikatuře ústící v posléze přijatý rozsudek velkého senátu Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. [31 Odo 1424/2006](#)), na dobrou víru nabyvatele zákon neváže bezprostřední nabytí vlastnictví, ale jen zakládá právo oprávněné držby (§ 130 obč. zák.) a možnost nabytí práva vydržením (§ 134 obč. zák.). Proto pokud někdo nabyl nemovitost od nevlastníka (případně celou věc od osoby, která byla jen jejím podílovým spoluvlastníkem), přičemž vycházel ze zápisu v katastru nemovitostí označujícího převodce za vlastníka této nemovitosti, nestal se vlastníkem (v případě nabytí od spoluvlastníka výlučným vlastníkem) této věci.

Z popsaného zorného úhlu je proto nezbytné posuzovat odchýlný názor, že jedním z originálních způsobů nabytí vlastnického práva při splnění podmínek uvedených v nálezu ze dne 17. 4. 2014, sp.

zn. I. ÚS 2219/2012, je dobrá víra „dobrověrného nabyvatele“.

Velký senát Nejvyššího soudu pro pořádek připomíná, že rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 8. 2. 2012, sp. zn. [28 Cdo 3342/2011](#), a ze dne 16. 5. 2012, sp. zn. [28 Cdo 2652/2011](#), akcentující dobrou víru nabyvatele od nevlastníka, byly vydány až po řadě rozhodnutí jiných senátů Nejvyššího soudu, v nichž byla dovolacím soudem jednotně řešena otázka nepřípustnosti nabytí nemovité věci od nevlastníka (mimo zákonem stanovené způsoby). Přitom však ani v jedné z uvedených věcí nebylo postupováno ve smyslu § 20 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., tj. věc nebyla postoupena k rozhodnutí velkému senátu.

Lze též citovat nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 1. 2012, sp. zn. [I. ÚS 255/11](#), ve kterém se uvádí: „Z vyličení průběhu řízení, jež předcházelo vydání napadeného rozsudku, se tedy nepochybně podává, že před přijetím napadeného rozhodnutí mělo být v procesu před Nejvyšším soudem vedeným aplikováno ustanovení § 20 odst. 1 zákona o soudech a soudcích, tedy že ve věci měl rozhodující senát 28 Cdo mající jiný právní názor než v předcházejících věcech řízení přerušit a věc předložit velkému senátu kolegia. Pakliže tak neučinil a ve věci sám rozhodl, uplatnil státní moc v rozporu s čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny a zatížil řízení vadou nesprávně obsazeného soudu, jež v rovině ústavněprávní představuje porušení ústavního práva na zákonného soudce; příkaz, dle kterého ‚nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci‘ (čl. 38 odst. 1 Listiny), vyvěrá z požadavku plnění jednoho z principů demokratického právního státu (srov. čl. 1 Ústavy); nerespektování zákona (...) ohledně toho, v jakém složení senátu má být věc rozhodována, představuje ve svých důsledcích i porušení čl. 90 a čl. 94 odst. 1 Ústavy. Tyto závěry se plně uplatní v posuzované věci, proto na ně Ústavní soud odkazuje.“

Případ rozporné judikatury v otázce prolomení zásady „*nemo plus iuris...*“ podle názoru velkého senátu nepředstavuje ani např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 10. 2011, sp. zn. [30 Cdo 2371/2010](#) (řešící důsledky překročení obvyklé správy majetku ve společném jmění manželů v souvislosti s převodem učiněným jedním z manželů dříve, než druhý manžel se dovolal relativní neplatnosti uvedeného právního úkonu), ale naopak prezentuje důsledné respektování plenárního nálezu sp. zn. [Pl. ÚS 78/06](#). Konečně i v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. 8. 2011, sp. zn. [30 Cdo 4831/2010](#), byl primárně učiněn výklad § 39 obč. zák. a rovněž ani v tomto rozhodnutí nedošlo k žádnému posunu, resp. odklonu od výše připomenuté judikatury dovolacího soudu.

Čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod stanoví, že každý má právo vlastnit majetek. Vlastnické právo všech vlastníků má stejný zákonný obsah a ochranu. Dědění se zaručuje. Dodatkový protokol k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „Dodatkový protokol“) v čl. 1 stanoví:

„Každá fyzická nebo právnická osoba má právo pokojně užívat svůj majetek. Nikdo nemůže být zbaven svého majetku s výjimkou veřejného zájmu a za podmínek, které stanoví zákon a obecné zásady mezinárodního práva.

Předchozí ustanovení nebrání právu států přijímat zákony, které považují za nezbytné, aby upravily užívání majetku v souladu s obecným zájmem a zajistily placení daní a jiných poplatků nebo pokut.“

Formulace uvedeného ustanovení neobsahuje podklad pro rozšiřující výklad zákonem stanovených způsobů nabývání vlastnického práva k nemovitostem zapsaným v katastru nemovitostí. Vyvodit důvody nezbytnosti poskytnutí ochrany vlastnického práva „dobrověrnému nabyvateli“ není možné ani z nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. [Pl. ÚS 2/02](#), kterým byla zrušena novela občanského zákoníku z r. 1964 provedená částí druhou čl. II. zákona č. 229/2001 Sb. V tomto nálezu plénum Ústavního soudu rozhodlo, že „Část druhá zákona č. 229/2001 Sb., nazvaná «Změna

občanského zákoníku čl. II.» se zrušuje dnem 31. 12. 2004.“ Ústavní soud uzavřel, že „Právo na vydání pozemku do vlastnictví, které bylo založeno ustanovením § 879c a násl. obč. zák., by vzniklo až od 1. 7. 2001. Zrušením uvedených ustanovení občanského zákoníku napadenou částí druhou zákona č. 229/2001 Sb. vlastnické právo odňato nebylo, o zbavení majetku se tedy nejednalo. Na druhé straně subjekty, kterým svědčilo dobrodiní § 879c obč. zák., žily až do 30. 6. 2001 v legitimním očekávání, že se následující den stanou bezúplatně vlastníky dotčených pozemků. Toto očekávání bylo tedy reálné, zcela legitimní a velmi silné, což mj. podporuje i výše uvedený přehled o transformaci některých užívacích vztahů k pozemkům na vztahy vlastnické. Na základě shora uvedených úvah Ústavní soud uzavírá, že zmíněný postup zákonodárce byl zásahem do legitimního očekávání shora uvedených subjektů ve smyslu článku 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod.“

Obdobně tomu je i v případě nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2004, sp. zn. [I. ÚS 642/03](#). Podstatou projednávaného případu byla otázka, zda je ústavně konformní takový právní závěr obecných soudů, podle něhož je překážkou stěžovatelčina restitučního nároku skutečnost, že předmětné nemovitosti byly v době mezi publikací nálezu Ústavního soudu č. 164/1994 Sb. a jeho vykonatelností převedeny kupní smlouvou z povinné osoby na třetí subjekt. Ústavní soud s odkazem na „legitimní očekávání“ stěžovatelky v této věci restitučního charakteru mj. konstatoval, že povinné osobě bylo známo, že stěžovatelka vznáší svůj uplatněný restituční nárok a že po publikaci nálezu Ústavního soudu pod č. 164/1994 Sb. lze usuzovat, že měla být seznámena s jeho obsahem a účinky, tedy i s dalším příp. postupem stěžovatelky. V nálezu se také uvádí, že „V daném kontextu má tedy Ústavní soud za to, že kupní smlouva uzavřená mezi vedlejšími účastníky vylučující účinky nálezu Ústavního soudu ve vztahu ke stěžovateli byla uzavřena v rozporu s požadavkem dobrých mravů (§ 3 odst. 1 obč. zák.), neboť dobré mravy je třeba v daném kontextu interpretovat v souvislosti s obsahem základního práva stěžovatelky spočívajícím v legitimním očekávání tak, jak bylo vymezeno shora.“ Ústavní soud zde tedy implicity – v důsledku konstatované absolutní neplatnosti převodní smlouvy mezi převádějící povinnou osobou a „nabyvatelem“ (třetí osobou) – jinými slovy uzavřel, že nevlastník nemůže převádět vlastnické právo a že oprávněné osobě tak (ve skutkových poměrech dané věci) svědčilo „legitimní očekávání“ stran uspokojení jejího restitučního nároku s ohledem na judikaturu Ústavního soudu. Podle přesvědčení Nejvyššího soudu ani z tohoto nálezu nelze tedy dovodit konstrukci další případné alternativy nabytí nemovitého majetku.

V rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva (dále již „ESLP“) o přijatelnosti ve věci Gratzinger a Gratzingerová proti České republice ze dne 10. 7. 2002, č. 39794/98 byl posuzován případ, kdy stěžovatelé v roce 1978 nabyli na základě kupní smlouvy nemovitosti (rodinný dům a pozemky) a v roce 1982 vycestovali do Švýcarska, odkud se již nevrátili. Okresní soud v Liberci rozsudkem ze dne 8. března 1983 odsoudil stěžovatele v nepřítomnosti pro trestný čin opuštění republiky k dvouletému trestu odnětí svobody a k trestu propadnutí majetku. V říjnu 1983 stát prodal manželům C. nemovitosti zabavené stěžovatelům. Okresní soud v Liberci rozsudkem ze dne 12. 9. 1990 podle § 2 zákona č. 119/1980 Sb., o soudní rehabilitaci, zrušil ex tunc odsuzující rozsudek vynesенý nad stěžovateli, jakož i veškerá navazující rozhodnutí. Ústavní soud poté nálezem ze dne 12. 7. 1994 zrušil podmínku trvalého pobytu na území České republiky pro osoby oprávněné žádat restituci, a stanovil novou lhůtu pro uplatnění nároku na restituci oprávněnými osobami, která končila dne 1. 5. 1995. Stěžovatelé vůči manželům C. učinili výzvu k uzavření dohody o vydání věci a s ohledem na negativní reakci podali předmětnou žalobu o vydání věci. Okresní soud v Liberci rozsudkem ze dne 30. 9. 1996 zamítl žalobu stěžovatelů s tím, že žalobci nesplňovali jednu z podmínek zákona o mimosoudních rehabilitacích (podmínku státního občanství). K odvolání stěžovatelů Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 13. 2. 1997 potvrdil rozsudek soudu prvního stupně. Stěžovatelé následně podali ústavní stížnost, kterou Ústavní soud usnesením ze dne 2. 9. 1997 odmítl jako zjevně neopodstatněnou. ESLP v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 10. 7. 2002 č. 39794/98, připomenul „ustálenou judikaturu orgánů Úmluvy, podle níž může «majetek» ve smyslu článku 1 Protokolu č. 1

představovat buď «existující majetek» (viz Van der Musselle proti Belgii, /č. 8919/80/, rozsudek /pléna/ ze dne 23. 11. 1983; ...rozhodnutí Brežný a Brežný proti Slovensku; Malhous proti České republice, č. 33071/96, rozhodnutí velkého senátu ze dne 13. 12. 2000), anebo majetkové hodnoty včetně pohledávek, u nichž může stěžovatel tvrdit, že má alespoň «legitimní očekávání», že dojde k jejich realizaci (viz například ...rozsudek Pressos Compania Naviera S. A. a ostatní proti Belgii a Ouzounis a ostatní proti Řecku, č. 49144/99, rozsudek ze dne 18. 4. 2002...). Naproti tomuto nelze považovat za «majetek» ve smyslu článku 1 Protokolu č. 1 pouhou naději, že se obnoví již dávno zaniklé vlastnické právo anebo podmíněná pohledávka, která zanikla v důsledku nesplnění dané podmínky.“ ESLP dovodil, že „stěžovatelé neprokázali, že mají pohledávku, která je natolik podložená, aby mohla být vymahatelná, a že se tedy nemohou dovolávat «majetku» tak, jak je chápe článek 1 Protokolu č. 1. V důsledku toho ani rozsudky vnitrostátních soudů, ani použití zákona o mimosoudních rehabilitacích ve věci stěžovatelů nepředstavují zásah do užívání jejich majetku a skutková podstata případu stojí mimo dosah článku 1 Protokolu č. 1.“ Také z tohoto rozhodnutí tedy nelze podle názoru Nejvyššího soudu dovodit závěry opodstatňující judikatorní rozšíření způsobu nabytí vlastnického práva.

Podstata případu řešeného rozsudkem ESLP ve věci Glaser proti České republice ze dne 14. 2. 2008, č. 55179/00, spočívala v tom, že stěžovateli, který se narodil v roce 1923 v bývalém Československu, v roce 1936 daroval jeho děd sbírku arabských uměleckých předmětů. V roce 1939 uprchla rodina stěžovatele před nacistickým pronásledováním do Velké Británie, přičemž sbírka byla uložena v Městském muzeu v Žatci, kde si ji stěžovatel po svém návratu po roce 1945 vyzvedl. Dne 27. 6. 1947 sepsal otec stěžovatele poslední vůli, že v jeho bytě se nalézají arabské předměty patřící synovi stěžovatele již od smrti jeho děda, a proto otec stěžovatele nemůže o nich pořizovat. V roce 1948 stěžovatel emigroval do Spojených států amerických, přičemž před odjezdem dal umělecké předměty do úschovy Židovskému muzeu v Praze, což toto muzeum potvrdilo stěžovateli dopisem z téhož roku. V roce 1975 Židovské muzeum převedlo sbírku Náprstkovu muzeu, které je součástí pražského Národního muzea. Stěžovatel posléze podal žalobu o vydání předmětných věcí, která byla ovšem rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 11. 3. 1999 zamítnuta. K odvolání stěžovatele pak Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 18. 6. 1999 rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a ústavní stížnost proti rozsudku odvolacího soudu byla usnesením Ústavního soudu ze dne 3. 11. 1999 odmítnuta. ESLP v předmětném rozsudku k čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 mj. vyložil, že „ochrana poskytovaná článkem 1 Protokolu č. 1 se za jistých okolností může vztahovat i na «legitimní očekávání», jehož předmětem je nabytí majetkové hodnoty. V případě, že majetkový zájem má charakter pohledávky, lze předpokládat, že dotyčná osoba má «legitimní zájem», jestliže má tento zájem dostatečný základ ve vnitrostátním právu, například je-li potvrzen ustálenou judikaturou soudů. O existenci «legitimního očekávání» však nelze hovořit, panují-li rozpory o tom, jak má být vnitrostátní právo vykládáno a uplatňováno, a jestliže vnitrostátní soudy definitivně odmítly argumenty předložené v tomto ohledu stěžovatelem (viz...rozsudek Kopecký proti Slovensku...)...článek 1 Protokolu č. 1 státu ukládá, aby přijal opatření potřebná k ochraně práva na pokojné užívání majetku, a to i v případě sporu mezi jednotlivci nebo soukromými společnostmi. Stát má zejména povinnost zajistit stranám takové soudní řízení, které bude vykazovat požadované procesní záruky tak, aby vnitrostátní soudy mohly rozhodnout účinně a spravedlivě v rámci příslušných právních předpisů. Soud však připomíná, že má pouze omezenou pravomoc při posuzování, zda bylo vnitrostátní právo správně interpretováno a aplikováno; úkolem Soudu není nahrazovat vnitrostátní soudy, jeho úlohou je zejména se přesvědčit, zda rozhodnutí těchto soudů nebyla svévolná nebo zjevně nerozumná (viz Anheuser-Busch, Inc. proti Portugalsku /velký senát/, č. 73049/01, § 83, ESLP 2007).“ Ani z tohoto rozhodnutí nelze podle Nejvyššího soudu dovodit podklad pro další způsob nabytí vlastnického práva.

Závěrem velký senát poznamenává, že při řešení otázky nabytí vlastnického práva k nemovitosti od nevlastníka je potřeba daný problém vnímat z pohledu systému tehdy (do 31. 12. 2013)

reglementované výšece soukromoprávních vztahů. Tím, že zákonodárce upravil institut držby, právní důsledky vyplývající z plynutí času, časově vymezil podmínku pro vydržení nemovité věci lhůtou deseti let atd., zcela jasně a zřetelně nastavil pravidla pro nabytí věci pro „dobrověrného nabyvatele“, jímž nemůže být nikdo jiný, než oprávněný držitel ve smyslu § 130 obč. zák. Nyní platná a účinná právní úprava těchto vztahů a z nich vyplývajících rozporů oproti tomu principiálně vychází z ochrany dobré víry dobrověrného nabyvatele a ze zákonnosti nabytí věci i od neoprávněného, zároveň však obsahuje systém ochrany původního vlastníka (viz § 984 až 986 o. z.), jehož deficit v předcházející právní úpravě je zřejmý.

Velký senát uzavírá, že při neměnnosti předmětné právní úpravy je Nejvyšší soud povinen plenární nálezy Ústavního soudu, které byly zmíněny v předchozím výkladu, plně respektovat, což také ve své judikatuře i nadále činí.

Velký senát občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu proto neshledal důvod ke změně ustálené judikatury obecných soudů, zejména ke změně rozhodovací praxe opírající se o závěry obsažené v R 56/2010, podle nichž se (další) kupující nestává vlastníkem nemovitosti jen na základě toho, že při uzavření (další) kupní smlouvy jednal v dobré víře v zápis do katastru nemovitostí. Opačný výklad by negoval celou dosud platnou úpravu vydržení v občanském zákoníku, představoval nepřipustný zásah do právní jistoty a byl v rozporu s rozhodovací praxí pléna Ústavního soudu.

Z vyloženého je zřejmé, že rozsudek odvolacího soudu – v dovoláním napadeném rozsahu – není věcně správný, a proto jej Nejvyšší soud dle § 243b odst. 2, větou za středníkem, o. s. ř. zrušil, jak je vyjádřeno ve výroku shora, a věc v tomto rozsahu vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

### **Odlišné stanovisko JUDr. Ivy Brožové**

V první řadě poukazuji na skutečnost, že na rozdíl od rozhodnutí velkého senátu Nejvyššího soudu je ve prospěch možnosti nabytí vlastnického práva od nevlastníka „dobrověrným nabyvatelem“ judikováno třemi senáty Ústavního soudu (kromě [I. ÚS 2219/12](#) srov. např. [IV. ÚS 4905/12](#), [IV. ÚS 4684/12](#), [II. ÚS 165/11](#), [II. ÚS 800/12](#)), přičemž podle čl. 89 odst. 2 Ústavy: „Vykonatelná rozhodnutí Ústavního soudu jsou závazná pro všechny orgány i osoby“. Domnívám se proto, že rozhodnutí velkého senátu Nejvyššího soudu mělo judikaturu Ústavního soudu respektovat.

Dále poukazuji na nesprávnost argumentace rozhodnutí:

1. Rozhodnutí velkého senátu Nejvyššího soudu řeší, zda je možné nabýt vlastnické právo od nevlastníka, a staví zejména na dvou plenárních rozhodnutích Ústavního soudu, konkrétně sp. zn. [Pl. ÚS 78/06](#) a [Pl. ÚS 75/04](#). V tomto směru se v rozhodnutí velkého senátu Nejvyššího soudu uvádí, že „je z obou těchto plenárních nálezů zřejmý nezpochybnitelný závěr, že mimo zákonem upravené způsoby nelze nabýt vlastnické právo k nemovitosti na základě pouhé dobré víry držitele nemovitosti («dobrověrného nabyvatele») v zápis do katastru nemovitostí.“. Přitom z plenárního nálezu Ústavního soudu sp. zn. [Pl. ÚS 78/06](#) závěr o nemožnosti nabytí vlastnického práva k nemovitosti na základě pouhé dobré víry držitele nemovitosti v zápis do katastru neplyne. Ústavní soud se v něm zabýval otázkou podobnou, a to zda lze nabýt vlastnické právo k nemovitosti v případě, že po uzavření kupní smlouvy s prodávajícím dojde k odstoupení od předcházející kupní smlouvy, kterou prodávající předmětnou nemovitost nabyl (problematika tzv. řetězení smluv). V tomto směru dospěl ÚS k závěru, že kupující vlastnické právo k předmětné nemovitosti platně nabyl a bude jejím vlastníkem i po zrušení předcházející smlouvy. Konkrétně uvedl: „Neplyne-li ze zákona či ze smlouvy věcněprávní povahy něco jiného, je zcela v dispozici kupujícího I, aby své vlastnické právo svobodně a v plném rozsahu převedl na další subjekt, tedy kupujícího II. Kupující II, který nabyl vlastnické právo od

předchozího vlastníka, (tj.) kupujícího I, se tak může úspěšně dovolávat ochrany svého vlastnického práva dle čl. 11 odst. 1 Listiny, a to *erga omnes*. Jakékoli pozdější právní úkony předchozích vlastníků, a tedy i odstoupení od smlouvy, nemohou mít vliv na jeho vlastnictví, neboť v době převodu byl kupující I skutečným vlastníkem a nevymínil-li si tento jinak, převedl na kupujícího II vlastnického právo v celé jeho šíři. Ze žádného ustanovení občanského zákoníku navíc nelze dovodit, že v případě odstoupení od smlouvy dochází též k zániku všech smluv navazujících.“. Z uvedeného nálezu tedy závěr o nemožnosti nabytí vlastnického práva k nemovitosti na základě pouhé dobré víry držitele nemovitosti v zápis do katastru zcela zjevně neplyne. Naopak se zde Ústavní soud přiklání k ochraně dobré víry. Navíc situace řešená citovaným plenárním nálezem se podobá situaci řešené v nálezu sp. zn. I. ÚS 2219/2012 (resp. rozhodnutí velkého senátu Nejvyššího soudu), přičemž závěry obou nálezů jsou obdobné (tj. ochrana dobré víry). Z uvedeného důvodu nelze nálezu sp. zn. [Pl. ÚS 78/06](#) použít k argumentaci směřující v neprospěch dobré víry. Pokud tedy rozhodnutí velkého senátu Nejvyššího soudu staví na nálezu sp. zn. [Pl. ÚS 78/06](#), mělo respektovat závěr o nutnosti ochrany dobré víry a ne naopak.

2. V rozhodnutí velkého senátu Nejvyššího soudu se na nálezu Ústavního soudu sp. zn. [Pl. ÚS 78/06](#) poukazuje i v tom směru, že se v něm Ústavní soud přihlásil k závěrům nálezu Ústavního soudu ze dne 23. 1. 2001, sp. zn. [II. ÚS 77/2000](#). Konkrétně rozhodnutí velkého senátu Nejvyššího soudu poukazuje na skutečnost, že v nálezu sp. zn. [II. ÚS 77/2000](#) se mj. uvádí, že „odstoupení se proto nemohlo promítnout do věcněprávního postavení 2/ vedlejšího účastníka, který vůči ní v žádném závazkovém vztahu nebyl. Naopak z jeho řádně nabytého vlastnického práva vyplýval nárok na jeho ochranu i vůči stěžovateli právě ve smyslu čl. 11 odst. 1 Listiny za podmínky, že toto věcné právo nabyl v dobré víře a bez rozporu s § 39 o. z.“. Z citované části nálezu se v rozhodnutí velkého senátu Nejvyššího soudu dovozuje: „Z toho nelze jinak, než interpretovat, že v případě absolutní neplatnosti právního úkonu (převodní smlouvy) dle § 39 obč. zák. se nabyvatel nemůže dovolávat ochrany řádně nabytého vlastnického práva v dobré víře, neboť takové vlastnické právo vůbec nenabyl. I z tohoto plenárního nálezu (jeho «nosných důvodů») je tedy zcela zřejmý závěr, že nelze nabýt vlastnické právo od nevlastníka z titulu dobré víry v zápis v katastr nemovitostí.“. Výše citovaná argumentace rozhodnutí velkého senátu Nejvyššího soudu je nesprávná, neboť zatímco podle citovaného závěru Ústavního soudu v nálezu ze dne 23. 1. 2001, sp. zn. [II. ÚS 77/2000](#), se „dobrověrný“ nabyvatel nemůže stát vlastníkem nemovitosti na základě smlouvy neplatné pro rozpor s § 39 obč. zák., v rozhodnutí velkého senátu Nejvyššího soudu se řešila situace, zda se „dobrověrný“ nabyvatel na základě platné smlouvy může stát vlastníkem nemovitosti v případě, že smlouva, kterou uzavřel jeho právní předchůdce (tedy ten, kdo dobrověrnému nabyvateli nemovitost prodal), je neplatná. Uvedené jinými slovy znamená, že nálezu [II. ÚS 77/2000](#) řešil odlišnou situaci než rozhodnutí velkého senátu Nejvyššího soudu a plyne z něj, že nelze nabýt vlastnické právo na základě neplatné smlouvy, nikoliv však, „že nelze nabýt vlastnické právo od nevlastníka z titulu dobré víry v zápis v katastr nemovitostí.“.

3. Rozhodnutí velkého senátu Nejvyššího soudu obsahuje rozsáhlou argumentaci o tom, že ani z nálezů Ústavního soudu sp. zn. [Pl. ÚS 2/02](#), sp. zn. [I. ÚS 642/03](#), ani z rozhodnutí ESLP ve věcech Gratzinger a Gratzingerová proti ČR, a Glaser proti ČR, nelze dovodit podklad pro rozšíření způsobů nabytí vlastnického práva k nemovitému majetku, ačkoliv Ústavní soud (rozuměj nálezu sp. zn. [I. ÚS 2219/12](#) – bod 34) těmito rozhodnutími argumentuje, pouze pokud jde o vymezení pojmu majetek ve smyslu čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod.

# Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 10. 2014, sp. zn. 30 Cdo 4176/2013, ECLI:CZ:NS:2014:30.CDO.4176.2013.1

**Číslo:** 17/2015

**Právní věta:** Je-li proti poškozenému nepřiměřenou délkou řízení krom kárného řízení vedeno pro tentýž skutek rovněž řízení trestní, stav nejistoty ohledně jeho právního postavení se vztahuje ve větší míře k výsledku řízení trestního, neboť výsledek trestního řízení může mít pro poškozeného zpravidla daleko závažnější důsledky než výsledek řízení kárného, což výrazně ovlivňuje význam kárného řízení pro poškozeného.

**Soud:** Nejvyšší soud

**Datum rozhodnutí:** 29.10.2014

**Spisová značka:** 30 Cdo 4176/2013

**Číslo rozhodnutí:** 17

**Číslo sešitu:** 2

**Typ rozhodnutí:** Rozsudek

**Hesla:** Odpovědnost státu za škodu, Zadostiučinění (satisfakce)

**Předpisy:**

**Druh:** Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

**Sbírkový text rozhodnutí:**

*O b v o d n í s o u d pro Prahu 2 rozsudkem ze dne 29. 3. 2013 zamítl žalobu co do části, kterou se žalobce domáhal zaplacení částky 82 418 Kč s příslušenstvím (výrok I.), dále zamítl žalobu co do části, kterou mělo být konstatováno, že v řízení o kárné žalobě vedené Exekutorskou komorou a následně Nejvyšším správním soudem došlo k průtahům v řízení, a tím bylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces (výrok II.), a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.).*

*M ě s t s k ý s o u d v Praze rozsudkem ze dne 29. 8. 2013 změnil rozhodnutí soudu prvního stupně tak, že se konstatuje porušení práva žalobce na spravedlivý proces nepřiměřenou délkou řízení o kárné žalobě projednávané Exekutorskou komorou a následně Nejvyšším správním soudem (výrok I.), a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení (výrok II.).*

*Odvolací soud vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně. Uvedl, že proti žalobci, soudnímu exekutorovi, probíhalo v době od 5. 6. 2007 do 12. 10. 2011 kárné řízení vedené u Exekutorské komory a posléze u Nejvyššího správního soudu (dále jen „posuzované řízení“). Celková délka řízení činila 4 roky a 4 měsíce. Řízení bylo zastaveno s ohledem na to, že žalobce byl odvolán z funkce soudního exekutora z důvodu, že byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 23. 2. 2010, ve znění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 7. 2010, uznán vinným trestným činem*

zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) tr. zák., za což mu byl mimo jiné uložen trest zákazu činnosti soudního exekutora na dobu 4 let. Souběžně s předmětným kárným řízením probíhala proti žalobci další čtyři kárná řízení. Odvolací soud dospěl k závěru, že předmětné řízení bylo nepřiměřeně dlouhé a žalobci tedy vznikl nárok na odškodnění. Při posuzování významu řízení pro žalobce, v rámci zhodnocení konkrétních okolností případu, dospěl odvolací soud k závěru, že odškodnění finanční formou není na místě, a to zejména s ohledem na souběžně probíhající trestní řízení, kdy potenciální odsouzení mohlo žalobci přinést mnohem závažnější důsledky, než předmětné kárné řízení. Odvolací soud dále poukázal na judikaturu Nejvyššího soudu (např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 10. 2012, sp. zn. [30 Cdo 3412/2011](#)), dle níž je smyslem poskytnutí zadostiučinění odškodnění nejistoty, jež účastníku v souvislosti s nepřiměřeně dlouhým řízením vznikla, nikoliv sankcionování státu.

Rozsudek odvolacího soudu napadl žalobce v celém rozsahu dovoláním, jehož přípustnost odvozuje a contrario k ustanovení § 238 odst. 1 písm. d) o. s. ř., kdy je napadán rozsudek, kterým byla zamítnuta žaloba v rozsahu částky 82 418 Kč s příslušenstvím. Jako dovolací důvod dovolatel uvedl nesprávné právní posouzení věci. Dle tvrzení dovolatele se odvolací soud odchýlil od ustálené judikatury, jež stanoví, že se v případě nepřiměřené délky řízení újma na straně poškozeného presumuje, přičemž odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 9. 2010, sp. zn. [30 Cdo 958/2009](#). Zároveň dovolatel považuje za dosud v judikatuře Nejvyššího soudu nevyřešenou otázku posouzení významu věci pro žalobce při souběhu trestního a správního (kárného) řízení. Dovolatel argumentuje především podobností významu kárného řízení, tedy řízení dotýkajícího se podnikání exekutora, s věcmi pracovněprávními, tudíž je zde dána domněnka zvýšeného významu řízení pro poškozeného. Zvýšený význam řízení lze rovněž odůvodnit tím, že kárné řízení má obdobnou povahu jako řízení trestní. Dále dovolatel považuje postup soudů za rozporný s principem presumpce neviny, kdy soudy hodnotily význam řízení jako nepatrný s ohledem na probíhající, a tedy dosud neskončené, trestní řízení. Dovolatel má za to, že správná úvaha ohledně významu věci (kárného řízení) pro poškozeného by měla být založena na proměnlivosti takového významu v průběhu času a vývoje souběžně konaného trestního řízení.

Dovolatel navrhuje, aby dovolací soud zrušil rozsudky soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalovaná se ve svém vyjádření ztotožňuje se závěry napadeného rozhodnutí, přičemž navrhuje, aby soud dovolání jako nepřípustné odmítl.

N e j v y š š í s o u d dovolání zamítl.

### **Z o d ů v o d n ě n í :**

Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2013 (viz čl. II., bod 7 zákona č. 404/2012 Sb.).

Dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou, řádně zastoupenou podle § 241 odst. 1 o. s. ř., dovolací soud se proto zabýval jeho přípustností.

Dle ustanovení § 241a odst. 2 o. s. ř. musí dovolatel v dovolání (mimo jiné) vymezit, v čem spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání. Dovolatel přípustnost dovolání vymezil a contrario k ustanovení § 238 odst. 1 písm. d) o. s. ř. Ustanovení § 238 o. s. ř. však vymezuje případy, kdy dovolání přípustné není. Nejedná-li se o případ vyjmenovaný v ustanovení § 238 o. s. ř., nelze z této okolnosti a contrario dovodit, že dovolání přípustné je. Dovolání totiž může být přípustné pouze při naplnění některé z podmínek uvedených v ustanovení § 237 o. s. ř. Může-li být dovolání přípustné jen podle § 237 o. s. ř. (jako v této věci), je dovolatel povinen v dovolání vymezit, které z tam uvedených

hledisek považuje za splněné, přičemž k projednání dovolání nepostačuje (ani jen) pouhá citace textu § 237 o. s. ř. I přes tuto vadu dovolání však z jeho obsahu vyplývá, že dovolatel přípustnost dovolání spatřuje částečně v tom, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, a částečně v tom, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena.

Z judikatury Nejvyššího soudu, zejména ze stanoviska Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. [Cpjn 206/2010](#), uveřejněného pod číslem 58/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „Stanovisko“), vyplývá, že nemajetkovou újmu způsobenou nesprávným úředním postupem je třeba tvrdit a není-li úspěšně popřena anebo nepostačuje-li konstatování porušení práva, přizná se za ni zadostiucnění v penězích. Evropský soud pro lidská práva pak vychází ze „silné, ale vyvratitelné domněnky“, že nepřiměřená délka řízení znamená pro stěžovatele morální újmu a žádné důkazy v tomto ohledu nevyžaduje (viz Apicella, § 93), neboť újma vzniká již samotným porušením práva. Evropský soud pak zpravidla poskytuje zadostiucnění v penězích, přičemž však připouští možnost konstatace porušení práva, zejména byl-li význam předmětu řízení pro poškozeného nepatrný.

V projednávaném případě nelze učinit závěr o tom, že by odvolací soud nerespektoval dovolatelem uváděnou domněnku existence nemajetkové újmy v případě shledání řízení nepřiměřeně dlouhým. Odvolací soud v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že řízení bylo nepřiměřeně dlouhé a přiznal dovolateli odškodnění ve formě konstatování porušení práva, aniž by dovolatel vznik újmy prokazoval. Z napadeného rozhodnutí je tudíž zřejmé, že odvolací soud se ve svém rozhodnutí nijak neodchýlil od ustálené judikatury dovolacího soudu, na niž dovolatel odkazuje, naopak z této judikatury vycházel.

Jádrem nesouhlasu se především jeví nespokojenost dovolatele s přiznanou formou zadostiucnění, neboť považuje za přiměřené poskytnutí zadostiucnění v penězích. Nejvyšší soud však ve své judikatuře opakovaně uvádí, že stanovení formy nebo výše přiměřeného zadostiucnění je především úkolem soudu prvního stupně a přezkum úvah tohoto soudu úkolem soudu odvolacího.

Dovolací soud při přezkumu výše (i formy) zadostiucnění v zásadě posuzuje právní otázky spojené s výkladem podmínek a kritérií obsažených v § 31a zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád) (dále jen „OdpŠk“), přičemž výslednou částkou (či jinou přiznanou formou zadostiucnění) se zabývá až tehdy, byla-li by vzhledem k aplikaci tohoto ustanovení na konkrétní případ zcela zjevně nepřiměřená (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 8. 2012, sp. zn. [30 Cdo 4353/2011](#)).

Dovolací soud shledal dovolání přípustným pro posouzení otázky, zda v případě, kdy je proti účastníkovi řízení vedeno několik kárných řízení a rovněž řízení trestní, lze význam jednoho z kárných řízení považovat za nepatrný. Dovolání není důvodné.

Podle § 242 odst. 3 o. s. ř. je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlédne též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) a odst. 3 o. s. ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Dovolací soud však v posuzovaném řízení žádné vady neshledal.

Nejvyšší soud již judikoval, že kritérium významu předmětu řízení pro účastníka (§ 31a odst. 3 písm. e/ OdpŠk), tj. to, co je pro něj v sázce, je nejdůležitějším kritériem pro stanovení formy a případné výše odškodnění (srov. část IV. písm. d/ Stanoviska a dále rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 10. 2011, sp. zn. [30 Cdo 1313/2010](#)). Zadostiucnění za nepřiměřenou délku řízení se poskytuje za nejistotu spojenou s právním postavením poškozeného, která je tím větší, čím větší je význam

předmětu řízení pro poškozeného. Tento závěr o klíčové roli významu předmětu řízení pro poškozeného odpovídá rovněž názoru Ústavního soudu, vyjádřenému např. v jeho nálezu ze dne 9. 12. 2010, sp. zn. [III. ÚS 1320/10](#).

Nejvyšší soud ve Stanovisku pod bodem IV. písm. d) uvedl, že určitým zobecňujícím postupem je možné kvalifikovat jednotlivé skupiny (druhy) případů, jimž je třeba věnovat zvláštní pozornost, a to jsou typicky trestní řízení (zejména je-li omezena osobní svoboda účastníka), dále řízení, jejichž předmětem je právo na ochranu osobnosti, rodinněprávní vztahy (zde zejména řízení ve věcech péče o nezletilé a věci výživného), řízení ve věcech osobního stavu, pracovně právní spory či řízení o poskytnutí různých plnění ze strany státu (sociální dávky, dávky důchodového pojištění, dávky zdravotního pojištění, podpora v nezaměstnanosti atd.). Nejvyšší soud k tomu dodal, že se jedná o hledisko obecné, typové, k němuž není třeba vést dokazování, neboť plyne ze samotné podstaty zkoumaných řízení. Avšak z téhož závěru – tedy, že se jedná o hledisko obecné, typové – vyplývá, že i řízení, jehož předmět spadá do některé z výše uvedených skupin, může mít za přihlédnutí ke zvláštním okolnostem případu pro poškozeného nižší význam (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 2013, sp. zn. [30 Cdo 2531/2013](#)).

Lze přisvědčit námitce dovolatele, že význam předmětu řízení pro poškozeného ve smyslu § 31a odst. 3 písm. e) zákona č. 82/1998 Sb. není neměnnou veličinou, ale v průběhu řízení může dojít k jeho snížení, nebo naopak zvýšení (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2012, sp. zn. [30 Cdo 3331/2011](#)). Odvolací soud uzavřel, že význam posuzovaného řízení byl pro dovolatele nepatrný zejména vzhledem k souběžně probíhajícímu trestnímu řízení. S tímto závěrem odvolacího soudu se lze bez dalšího ztotožnit od okamžiku, kdy v trestním řízení byl dovolatel pravomocně odsouzen, přičemž jako jeden z trestů mu byl uložen zákaz činnosti soudního exekutora. Od tohoto okamžiku totiž kárné řízení pro dovolatele význam zcela ztratilo.

Při hodnocení významu posuzovaného řízení před nabytím právní moci rozhodnutí v řízení trestním však rovněž nelze odhlédnout od toho, že proti dovolateli toto trestní řízení bylo vedeno, a to aniž by byla popírána presumpce nevinny dovolatele, jak dovolatel namítá. Újma vzniklá v důsledku nepřiměřeně dlouze vedeného řízení spočívá ve stavu nejistoty ohledně výsledku tohoto řízení, jak již bylo uvedeno výše. Lze se ztotožnit se závěrem odvolacího soudu, že v případě, kdy je proti dovolateli krom kárného řízení vedeno rovněž řízení trestní, stav nejistoty ohledně jeho právního postavení se zpravidla (zejména v případě totožného skutkového základu) vztahuje ve větší míře k výsledku řízení trestního, neboť výsledek trestního řízení může mít pro dovolatele daleko závažnější důsledky než výsledek řízení kárného, a to aniž je negativní výsledek řízení pro dovolatele předjímán, neboť újma spočívající v nejistotě je založena právě na potenciálním nepříznivém výsledku řízení.

Konečně nelze odhlédnout ani od té skutečnosti, že dovolatel byl v trestním řízení pravomocně odsouzen, a to právě za skutek, který byl spáchán při výkonu exekutorské činnosti. V rozsudku ze dne 31. 8. 2011, sp. zn. [30 Cdo 2595/2010](#), Nejvyšší soud uvedl: „Obecně lze souhlasit s tím, že v případě trestního řízení jde o věc typově významnou pro osobu obviněného, která negativně ovlivňuje a zatěžuje jeho osobní život, a z tohoto důvodu je třeba trvat na tom, aby trestní řízení proběhlo v co nejkratším čase. Přitom je však třeba mít stále na paměti, že smyslem kompenzačního řízení je odškodnit nemajetkovou újmu, která žalobci nepřiměřenou délkou řízení skutečně vznikla. Za určitých okolností lze přitom uzavřít, že nemajetková újma způsobená žalobci je tak nízké intenzity, že přiměřeným zadostiučiněním bude samotné konstatování porušení práva žalobce na vydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě. V každém řízení je proto třeba vždy zvažovat, zda nenastaly okolnosti, které vznik nemajetkové újmy vyvracejí. Takovou okolností může (ale nemusí) být i to, že se náhrady nemajetkové újmy domáhá pravomocně odsouzený pachatel trestného činu právě za délku trestního řízení, v němž byl shledán vinným, popřípadě mu byl i uložen trest. Trestní řízení je pouze logickým důsledkem trestné činnosti pachatele, který svým jednáním jeho zahájení způsobil.“ Posuzované řízení skončilo zastavením, tudíž v řízení nebylo rozhodnuto o věci samé, nicméně pouze

z toho důvodu, že dovolatel již byl pravomocně odsouzen v řízení trestním, které bylo logickým důsledkem jeho trestné činnosti. Jelikož dovolatel je pravomocně odsouzeným pachatelem trestného činu souvisejícího s výkonem exekutorské činnosti, je nezbytné i tuto okolnost zohlednit při hodnocení významu kárného řízení vedeného proti dovolateli.

Vzhledem k výše uvedenému lze uzavřít, že odvolací soud nepochybil, pokud dospěl k závěru, že význam posuzovaného řízení byl pro dovolatele nepatrný, tudíž dovolací soud neshledal přiznané zadostiučinění ve formě konstatování porušení práva zjevně nepřiměřeným.

Dovolací soud proto postupoval podle ustanovení § 243d písm. a) o. s. ř. a dovolání zamítl.

# Rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 8. 10. 2014, sp. zn. 31 Cdo 4134/2011, ECLI:CZ:NS:2014:31.CDO.4134.2011.1

**Číslo:** 18/2015

**Právní věta:** Regresní nárok České kanceláře pojistitelů na náhradu částek, které plnila ze škodné události namísto pojišťovny, s níž měl mít vlastník vozidla smlouvu uzavřenu, lze uplatnit vůči tomu, kdo její povinnost plnit z garančního fondu vyvolal. Tím je řidič vozidla nebo jeho provozovatel, nikoliv vlastník, který vozidlo nepojistil.

**Soud:** Nejvyšší soud

**Datum rozhodnutí:** 08.10.2014

**Spisová značka:** 31 Cdo 4134/2011

**Číslo rozhodnutí:** 18

**Číslo sešitu:** 2

**Typ rozhodnutí:** Rozsudek

**Hesla:** Pojištění odpovědnosti za škodu

**Předpisy:** § 24 odst. 7 předpisu č. 168/1999Sb.  
§ 24 odst. 8 předpisu č. 168/1999Sb.

**Druh:** Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

**Sbírkový text rozhodnutí:**

*O k r e s n í s o u d Praha – východ rozsudkem ze dne 16. 1. 2006 uložil druhé žalované, aby zaplatila žalobkyni částku 62 359 Kč s 3,5% úrokem z prodlení od 21. 10. 2004 do zaplacení (výrok pod bodem I) a rozhodl o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi žalobkyní a druhou žalovanou (výrok pod bodem II). Soud prvního stupně vůči druhé žalované žalobě vyhověl na základě zákonné fikce uznání uplatněného nároku podle § 114b odst. 5 o. s. ř. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 1. 4. 2006.*

*Soud prvního stupně poté rozsudkem ze dne 5. 11. 2009 zastavil řízení o 3% úrok z prodlení p. a. z částky 62 359 Kč od 21. 10. 2004 do 9. 5. 2008 včetně vůči prvnímu žalovanému (výrok pod bodem I), prvnímu žalovanému a třetí žalované uložil, aby zaplatili žalobkyni částku 62 359 Kč s 3,5% úrokem z prodlení od 10. 5. 2008 do zaplacení společně a nerozdílně s druhou žalovanou (výrok pod bodem II), třetí žalované uložil, aby zaplatila žalobkyni 3,5% úrok z prodlení z částky 62 359 Kč od 21. 10. 2004 do 9. 5. 2008 včetně společně a nerozdílně s druhou žalovanou (výrok pod bodem III) a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výroky pod body IV až VI).*

*K odvolání třetí žalované K r a j s k ý s o u d v Praze rozsudkem ze dne 6. 10. 2010 rozsudek soudu prvního stupně v napadených výrocích pod body II a III ve vztahu k třetí žalované změnil tak, že*

žaloba, jíž se žalobkyně domáhala, aby třetí žalované byla uložena povinnost zaplatit jí částku 62 359 Kč s 3,5% úrokem z prodlení od 21. 10. 2004 do zaplacení, se zamítá (výrok pod bodem I) a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů (výroky pod body II a III).

Odvolací soud vyšel ze skutkového stavu věci zjištěného soudem prvního stupně, že dne 2. 4. 2001 došlo k dopravní nehodě ve Spolkové republice Německo, jejímž účastníkem byl (a výlučně ji způsobil) první žalovaný jako řidič vozidla Škoda Felicia Combi; leasingovou nájemkyní tohoto vozidla v okamžiku dopravní nehody byla druhá žalovaná a vlastníci vozidla třetí žalovaná. V době škodné události (dopravní nehody) nebylo k předmětnému automobilu sjednáno povinné pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla. Tato škodná událost byla likvidována německou pojišťovnou Allianz, přičemž žalobkyně vyplatila Německé kanceláři pojistitelů z garančního fondu celkovou částku 62 359,32 Kč (2000,62 EUR). V rámci regresu žalobkyně uplatnila žalobní nárok vůči všem třem žalovaným.

Odvolací soud se ztotožnil s níže uvedenou výjimkou závěru o pasivní legitimaci třetí žalované i s právním posouzením soudu prvního stupně – s aplikací příslušných ustanovení zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění účinném ke dni škodné události (2. 4. 2001 – dále jen „zákon č. 168/1999 Sb.“). Uvedl, že zejména z ustanovení § 24 odst. 7 citovaného zákona vyplývá aktivní legitimace, tedy regresní nárok žalobkyně, která v řízení prokázala plnění vůči třetímu subjektu.

Nesouhlasil však se závěrem soudu prvního stupně, že pasivně legitimovanou v tomto řízení je, vedle prvního žalovaného a druhé žalované, rovněž třetí žalovaná jako vlastnice vozidla.

Odkazuje na judikaturu Nejvyššího soudu (konkrétně na rozsudek ze dne 28. 1. 2010, sp. zn. [25 Cdo 3360/2007](#), který je – stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže – dostupný na webových stránkách Nejvyššího soudu) konstatoval, že Česká kancelář pojistitelů nemá postižní právo podle ustanovení § 24 odst. 7 zákona č. 168/1999 Sb. vůči vlastníkovvi vozidla, který není osobou odpovědnou za škodu způsobenou provozem jeho vozidla, k němuž nebylo sjednáno povinné pojištění odpovědnosti za škodu. Upozornil, že Nejvyšší soud již v předchozích rozhodnutích dovodil, že za osobu bez pojištění odpovědnosti, vůči níž má Česká kancelář pojistitelů ve smyslu ustanovení § 24 odst. 2 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb. právo na náhradu, je třeba považovat osobu, která za způsobenou škodu odpovídá, nikoliv (pouze) osobu, která nesplní povinnost uzavřít k vozidlu pojistnou smlouvu ve smyslu ustanovení § 4 tohoto zákona. Za škodu způsobenou provozem motorového vozidla totiž odpovídá podle ustanovení § 427 a násl. zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, jeho provozovatel a podle ustanovení § 420 odst. 1 obč. zák. pak jeho řidič, pokud způsobil škodu zaviněným porušením právní povinnosti, nejde-li o případ uvedený v ustanovení § 420 odst. 2 obč. zák. Má-li tedy žalobkyně podle ustanovení § 24 odst. 7 ve spojení s § 24 odst. 2 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb. právo postihu vůči tomu, kdo odpovídá za škodu způsobenou provozem nepojištěného vozidla, nemůže mít toto postižní právo proti tomu, kdo za škodu nenese odpovědnost, byť by jako vlastník vozidla nesplnil svoji povinnost uzavřít pojistnou smlouvu o pojištění odpovědnosti. Odvolací soud uzavřel, že vlastník vozidla, není-li řidičem ani provozovatelem vozidla (což je projednávaný případ), není osobou odpovědnou za vznik škody z dopravní nehody a podle tehdejší právní úpravy ustanovení § 24 zákona č. 168/1999 Sb. nemá vůči pohledávce žalobkyně solidární povinnost k plnění. Zcela irrelevantní je přitom skutečnost, že dle nyní platného ustanovení § 24 odst. 9 citovaného zákona již tato solidární odpovědnost třetí žalované dána je.

Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání, jehož přípustnost dovozuje z ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř., přičemž uplatňuje dovolací důvod podle ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř., tj. že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

*Nesprávné právní posouzení věci bylo dle dovolatelky způsobeno chybnou aplikací zákona č. 168/1999 Sb. odvolacím soudem.*

*Pochybení odvolacího soudu spatřuje žalobkyně zejména v nesprávném posouzení odpovědnosti třetí žalované jako vlastnice vozidla podle zákona č. 168/1999 Sb. Zdůrazňuje, že otázka odpovědnosti vlastníka škodícího vozidla byla v právní praxi již vyřešena usnesením Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2008, sp. zn. [III. ÚS 812/06](#) (usnesení je – stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu – dostupné na webových stránkách Ústavního soudu), z něhož dále cituje.*

*Dále odvolacímu soudu vytýká, že pominul odpovědnost třetí žalované jakožto provozovatelky vozidla. Uvádí, že odvolací soud své právní úvahy směřoval výhradně k vyvrácení odpovědnosti třetí žalované coby vlastnice vozidla. Zcela přitom pominul, že prvostupňový soud dospěl na základě provedených důkazů k závěru, že třetí žalovaná byla nejen vlastnící, ale s ohledem na ukončenou leasingovou smlouvu též provozovatelkou vozidla.*

*Dovolatelka navrhl, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.*

*V dalším podání pak dovolatelka odkázala též na nález Ústavního soudu ze dne 23. 8. 2012, sp. zn. [II. ÚS 561/12](#) (uveřejněný pod č. 144/2012 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), v němž byl potvrzen závěr vyjádřený ve shora uvedeném usnesení Ústavního soudu České republiky.*

*Třetí žalovaná se k dovolání žalobkyně nevyjádřila.*

*N e j v y š š í s o u d dovolání zamítl.*

### **Z o d ů v o d n ě n í :**

Tříčlenný senát č. 23, který měl podle rozvrhu práce Nejvyššího soudu dovolání projednat a rozhodnout o něm, dospěl při výkladu ustanovení § 24 odst. 7 a § 24 odst. 2 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb. k závěru odlišnému od toho, k němuž dospěl Nejvyšší soud v usnesení ze dne 28. 1. 2010, sp. zn. [25 Cdo 3360/2007](#), a v rozsudku ze dne 30. 11. 2010, sp. zn. [25 Cdo 3964/2008](#), v nichž dovodil, že není-li vlastník vozidla osobou odpovědnou za škodu způsobenou provozem jeho vozidla, k němuž nebylo sjednáno povinné pojištění odpovědnosti za škodu, nemá vůči němu Česká kancelář pojistitelů postízní právo podle § 24 odst. 7 zákona č. 168/1999 Sb., ve znění účinném před novelou provedenou zákonem č. 377/2005 Sb. Rovněž v rozsudcích Nejvyššího soudu ze dne 17. 1. 2008, sp. zn. [32 Cdo 2837/2007](#), a ze dne 11. 3. 2008, sp. zn. [25 Cdo 1778/2007](#), příslušné senáty dovodily, že za osobu bez pojištění odpovědnosti, vůči níž má Česká kancelář pojistitelů ve smyslu § 24 odst. 2 písm. b) zákona právo na náhradu, je třeba považovat osobu, která za způsobenou škodu odpovídá, nikoliv osobu, která nesplní povinnost uzavřít k vozidlu pojistnou smlouvu ve smyslu § 4 tohoto zákona. Ke shodnému závěru dospěl Nejvyšší soud např. i v usnesení ze dne 19. 5. 2011, sp. zn. [25 Cdo 4309/2009](#), a v rozsudku ze dne 1. 7. 2008, sp. zn. [25 Cdo 990/2008](#).

Z toho důvodu senát č. 23 rozhodl o postoupení věci (podle § 20 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů) velkému senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu (dále jen „velký senát“). Velký senát pak věc projednal a rozhodl o ní v souladu s ustanoveními § 19 a § 20 odst. 1 uvedeného zákona.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) úvodem poznamenává, že rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (do 31. 12. 2012) se podává z bodu 7 článku II části první zákona č. 404/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

Nejvyšší soud po zjištění, že dovolání bylo podáno včas osobou k tomu oprávněnou (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), řádně zastoupenou advokátem (§ 241 odst. 1 o. s. ř.), je přípustné podle § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. a opírá se o způsobilý dovolací důvod podle ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř., rozhodnutí odvolacího soudu přezkoumal podle ustanovení § 242 odst. 1 a 3 o. s. ř.

Podle ustanovení § 242 odst. 3 o. s. ř. lze rozhodnutí odvolacího soudu přezkoumat jen z důvodů uplatněných v dovolání. Je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlédne též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, i když nebyly v dovolání uplatněny. Uvedené vady řízení se z obsahu spisu nepodávají a dovolatelka takové vady ani nenamítá.

Dovolatelka nesouhlasí se závěrem odvolacího soudu, že třetí žalovaná není jakožto vlastník předmětného vozidla v projednávané věci pasivně legitimována.

Nesprávné právní posouzení věci ve smyslu § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř., které žalobkyně uplatnila jako dovolací důvod, může spočívat v tom, že odvolací soud věc posoudil podle nesprávného právního předpisu, nebo že správně použitý právní předpis nesprávně vyložil, případně jej na zjištěný skutkový stav věci nesprávně aplikoval.

Dovolatelkou namítanou otázkou výkladu ustanovení § 24 odst. 2 písm. b) a § 24 odst. 7 zákona č. 168/1999 Sb., ve znění účinném před novelou provedenou zákonem č. 47/2004 Sb., tedy ve znění účinném do 30. 4. 2004, resp. ustanovení § 24 odst. 8 zákona č. 168/1999 Sb., ve znění účinném před novelou provedenou zákonem č. 377/2005 Sb., tedy ve znění účinném od 1. 5. 2004 do 28. 9. 2005, se Nejvyšší soud opakovaně zabýval ve svých rozhodnutích, např. v rozsudku ze dne 17. 1. 2008, sp. zn. [32 Cdo 2837/2007](#), v rozsudku ze dne 11. 3. 2008, sp. zn. [25 Cdo 1778/2007](#), v rozsudku ze dne 1. 7. 2008, sp. zn. [25 Cdo 990/2008](#), v rozsudku ze dne 28. 1. 2010, sp. zn. [25 Cdo 3360/2007](#), v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, sp. zn. [25 Cdo 2821/2008](#) (ústavní stížnost proti tomuto rozsudku byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 29. 7. 2010, sp. zn. [III. ÚS 1758/2010](#)), v rozsudku ze dne 30. 11. 2010, sp. zn. [25 Cdo 3964/2008](#), či v rozsudku ze dne 19. 5. 2011, sp. zn. [25 Cdo 4309/2009](#). Nejvyšší soud v těchto rozsudcích dovodil, že za osobu bez pojištění odpovědnosti, vůči níž má Česká kancelář pojistitelů ve smyslu § 24 odst. 2 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb. právo na náhradu, je třeba považovat osobu, která za způsobenou škodu odpovídá, nikoliv osobu, která nesplní povinnost uzavřít k vozidlu pojistnou smlouvu ve smyslu § 4 tohoto zákona.

K rozdílnému závěru dospěl Ústavní soud v nálezu, sp. zn. [II. ÚS 561/12](#), a v nálezu z téhož dne sp. zn. [II. ÚS 1463/11](#) uveřejněném pod číslem 140/2012 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu. Ústavní soud České republiky dovodil, že povinnost České kanceláře pojistitelů k výplatě plnění namísto pojistitele primárně vzniká jako důsledek porušení povinnosti vlastníka vozidla stanovené mu v § 4 zákona č. 168/1999 Sb., proto České kanceláři pojistitelů přísluší podle § 24 odst. 7 (II. ÚS 561/12), resp. podle § 24 odst. 8 (II. ÚS 1463/11) citovaného zákona vůči vlastníkovvi nepojištěného vozidla postizní právo. Vlastník nepojištěného vozidla je tedy osobou, která vyvolala povinnost plnit z garančního fondu České kanceláře pojistitelů, a proto je pasivně legitimován ve sporu o regresní nárok České kanceláře pojistitelů na náhradu částek, které plnila za škodné události namísto pojišťovny, s níž měl mít vlastník vozidla smlouvu uzavřenou.

Vzhledem k tomu, že Ústavní soud argumentoval v citovaných nálezech mimo jiné vývojem právní úpravy, který měl potvrzovat jeho závěr, je při zkoumání, zda odvolací soud věc správně právně posoudil, nezbytné předeslat, že zákon č. 168/1999 Sb. byl v rozhodných ustanoveních několikrát novelizován. Ustanovení § 24 odst. 7 zákona č. 168/1999 Sb. s účinností do 30. 4. 2004 znělo:

„Kancelář (Česká kancelář pojistitelů) má právo proti tomu, kdo odpovídá za škodu podle odstavce 2 písm. a) a b), na náhradu toho, co za něho plnila. Kancelář má právo proti pojistiteli

na náhradu toho, co plnila za pojištěného podle odstavce 2 písm. c). Kancelář je povinna požadovat na příslušné kanceláři pojistitelů náhradu toho, co plnila poškozenému podle odstavce 2 písm. e).“

S účinností do 28. 9. 2005 (po novele provedené zákonem č. 47/2004 Sb.) obsahoval regulaci této otázky odstavec 8:

„Výplatou plnění z garančního fondu vzniká Kanceláři nárok vůči tomu, kdo odpovídá za škodu podle odstavce 2 písm. a) a b), na náhradu toho, co za něho plnila. Proti pojistiteli má Kancelář právo na náhradu toho, co plnila za pojištěného podle odstavce 2 písm. c) a podle § 24a odst. 1 písm. a). Kancelář je povinna požadovat na příslušném garančním fondu, popřípadě na příslušné kanceláři pojistitelů náhradu toho, co plnila poškozenému podle odstavce 2 písm. e) nebo formou náhradního plnění podle § 24a odst. 1 písm. b) a § 24b.“

Novelou č. 377/2005 Sb. se odstavec 8 s účinností od 29. 9. 2005 změnil následovně:

„Výplatou plnění z garančního fondu vzniká Kanceláři nárok vůči tomu, kdo odpovídá za škodu podle odstavce 2 písm. a) a b), na náhradu toho, co za něho plnila včetně nákladů na jinou osobu pověřenou Kanceláří vyřízením případu a poskytnutím plnění poškozenému nebo uplatněním nároku. Vůči pohledávce Kanceláře na náhradu podle věty první jsou solidárními dlužníky provozovatel a vlastník vozidla, jehož provozem byla způsobena škoda; řidič je takovým solidárním dlužníkem, pokud za tuto škodu odpovídá. Proti pojistiteli má Kancelář právo na náhradu toho, co plnila za pojištěného podle odstavce 2 písm. c) a podle § 24a odst. 1 písm. a). Kancelář je povinna požadovat na příslušném garančním fondu, popřípadě na příslušné kanceláři pojistitelů náhradu toho, co plnila poškozenému podle odstavce 2 písm. e) nebo formou náhradního plnění podle § 24a odst. 1 písm. b) a § 24b.“

Novelou č. 278/2009 Sb., účinnou od 1. 1. 2010, však byla regulace této otázky upravena v ustanovení § 24 odst. 9 takto:

„Výplatou plnění z garančního fondu vzniká Kanceláři právo vůči tomu, kdo odpovídá za škodu podle odstavce 2 písm. a), b) a g), na náhradu toho, co za něho plnila včetně nákladů na jinou osobu pověřenou Kanceláří vyřízením případu a poskytnutím plnění poškozenému nebo uplatněním tohoto práva; odpovídá-li za škodu více osob, pak za takovou pohledávku Kanceláře odpovídají tyto osoby společně a nerozdílně. Vůči pohledávce Kanceláře na náhradu podle věty první jsou solidárními dlužníky provozovatel a řidič vozidla, jehož provozem byla způsobena škoda; řidič pouze tehdy, pokud za škodu odpovídá. Nelze-li určit provozovatele, je solidárním dlužníkem vůči pohledávce Kanceláře vlastník vozidla. To neplatí pro vlastníka vozidla, jehož pojištění odpovědnosti zaniklo podle § 12 odst. 1 písm. d). Kancelář je povinna požadovat na příslušném garančním fondu, popřípadě na příslušné kanceláři pojistitelů náhradu toho, co plnila poškozenému podle odstavce 2 písm. e) nebo formou náhradního plnění podle § 24a odst. 1 písm. c) a § 24b.“

Pro posouzení dané věci je rozhodné, zda je třetí žalovaná osobou bez pojištění odpovědnosti, která odpovídá za škodu ve smyslu § 24 odst. 2 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, ve znění účinném ke dni pojistné události. Podle tohoto ustanovení poskytuje Kancelář z garančního fondu poškozenému plnění za škodu způsobenou provozem vozidla, za kterou odpovídá osoba bez pojištění odpovědnosti. Zákon č. 168/1999 Sb. ve znění rozhodném v řešeném sporu neobsahoval výčet subjektů, které jsou odpovědné. Nejvyšší soud se již ve svých předchozích rozhodnutích zabýval otázkou, které osoby vymezuje zákon pod pojmem „osoba bez pojištění odpovědnosti“.

V rozsudcích ze dne 17. 1. 2008, sp. zn. [32 Cdo 2837/2007](#), ze dne 11. 3. 2008, sp. zn. [25 Cdo 1778/2007](#), ze dne 1. 7. 2008, sp. zn. [25 Cdo 990/2008](#), ze dne 28. 1. 2010, sp. zn. [25 Cdo 3360/2007](#), ze dne 31. 3. 2010, sp. zn. [25 Cdo 2821/2008](#), ze dne 30. 11. 2010, sp. zn. [25 Cdo 3964/2008](#), či ze dne 19. 5. 2011, sp. zn. [25 Cdo 4309/2009](#), Nejvyšší soud dovodil, že za osobu bez pojištění odpovědnosti, vůči níž má Česká kancelář pojistitelů ve smyslu § 24 odst. 2 písm. b) citovaného zákona právo na náhradu, je třeba považovat osobu, která za způsobenou škodu skutečně odpovídá, nikoli osobu, která porušila svoji povinnost vozidlo pojistit podle § 4 zákona. Za škodu způsobenou provozem motorového vozidla odpovídá podle § 427 a násl. obč. zák. jeho provozovatel a podle § 420 odst. 1 obč. zák. jeho řidič (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 1. 7. 2008, sp. zn. [25 Cdo 990/2008](#)), pokud způsobil škodu zaviněným porušením právní povinnosti, nejde-li o případ uvedený v § 420 odst. 2 obč. zák. (srov. též rozsudek bývalého Nejvyššího soudu SSR sp. zn. [1 Cz 101/77](#), uveřejněný pod číslem 29/1979 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Argumentace uvedených rozhodnutí Nejvyššího soudu, od níž nemá dovolací soud důvod se odchýlit ani nyní, je založena na tom, že pojištění odpovědnosti z provozu vozidla se podle § 6 odst. 1 zákona č. 168/1999 Sb. vztahuje na každou osobu, která odpovídá za škodu způsobenou tímto provozem, což jsou osoby uvedené shora.

Má-li tedy Česká kancelář pojistitelů podle § 24 odst. 7 ve spojení s § 24 odst. 2 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb. právo postihu vůči tomu, kdo odpovídá za škodu způsobenou provozem nepojištěného vozidla, nemůže mít toto postižní právo proti tomu, kdo za škodu nenese odpovědnost, byť by jako vlastník vozidla nesplnil svou povinnost uzavřít pojistnou smlouvu o pojištění odpovědnosti.

Nejvyšší soud se ztotožňuje se závěrem Ústavního soudu, že regresní nárok České kanceláře pojistitelů na náhradu částek, které plnila ze škodné události namísto pojišťovny, s níž měl mít vlastník vozidla smlouvu uzavřenu, a který je předmětem žaloby uplatněné před obecnými soudy, je nikoliv klasickým sekundárním nárokem na náhradu škody ve smyslu obecných ustanovení občanského zákoníku (§ 420 odst. 1 obč. zák.), případně plynoucím ze zvláštní odpovědnosti z provozu vozidla (§ 427 obč. zák.), nýbrž originárním nárokem majícím původ v příslušných ustanoveních zvláštního zákona (§ 24 odst. 7 zákona č. 168/1999 Sb.), a že jej lze uplatnit vůči tomu, kdo její povinnost plnit z garančního fondu vyvolal. Osoba, která povinnost plnit z garančního fondu vyvolala, je ale řidič vozidla nebo jeho provozovatel. Nikoliv vlastník, který vozidlo nepojistil.

Ústavní soud v citovaných nálezech nad rámec výše uvedeného připomněl, že zákonodárce ostatně novelou ustanovení § 24 odst. 8 zákona č. 168/1999 Sb. (provedenou zákonem č. 377/2005 Sb.), zakotvující skutkovou podstatu regresního nároku stěžovatelky, upřesnil dikci zákonného ustanovení za účelem odstranění případných výkladových nejasností, neboť postavil najisto okruh pasivně legitimovaných subjektů mj. výslovným uvedením osoby vlastníka škodícího vozidla v případě, že tento je odlišný od osoby provozovatele vozidla. Ani z tohoto argumentu však nelze dovodit povinnost vlastníka vozidla k úhradě regresního nároku, jelikož následně (s účinností od 1. 1. 2010) došlo opět ke změně daného ustanovení tak, že odpovědným je provozovatel a řidič vozidla.

Vlastník vozidla je solidárním dlužníkem jen v případě, že nelze určit provozovatele vozidla.

Neobstojí ani argument dovolatelky, že se odvolací soud nezabýval tím, zda je třetí žalovaná provozovatelkou vozidla.

V posuzované věci již byla druhé žalované uložena pravomocným rozsudkem povinnost plnit dovolatelce její regresní nárok, a to v důsledku fikce uznání nároku podle § 114b odst. 5 o. s. ř. V žalobě přitom dovolatelka uváděla, že druhá žalovaná vozidlo provozovala a po výpovědi leasingové smlouvy neznemožnila jeho užívání prvním žalovaným. Regresní nárok dovolatelky tak byla podle pravomocného rozsudku povinna plnit jako provozovatelka vozidla druhá žalovaná. Odvolací soud proto nemohl přezkoumávat otázku, kdo byl provozovatelem vozidla, neboť o tom již bylo

pravomocně rozhodnuto.

Ze shora uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu je z hlediska uplatněných dovolacích důvodů správný.

Nejvyšší soud proto podle § 243b odst. 2 o. s. ř. dovolání zamítl.

# Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 8. 2014, sp. zn. 29 Cdo 902/2012, ECLI:CZ:NS:2014:29.CDO.902.2012.1

**Číslo:** 19/2015

**Právní věta:** „Majetkem“ ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 písm. d) zákona č. 328/1991 Sb. (ve znění účinném do 31. 12. 2007) se rozumí souhrn majetkových hodnot (věcí, pohledávek a jiných práv a peněží ocenitelných hodnot) náležejících dlužníku v době, kdy učinil právní úkon. Je-li dlužník podnikatelem, je závazek, který na sebe převzal právním úkonem v období rozhodném pro uplatnění zákonné neúčinnosti podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 328/1991 Sb. (ve znění účinném do 31. 12. 2007), „nepřiměřený“ dlužníkovu „majetku“ (ve smyslu § 15 odst. 1 písm. d) tohoto zákona) tehdy, jestliže se zřetelem ke stavu tohoto majetku a k obvyklým obchodním příležitostem dlužníka (k očekávanému výnosu z podnikatelské činnosti dlužníka) v době, kdy právní úkon učinil, nelze důvodně předpokládat, že přejímaný závazek bude včas (v době splatnosti) a řádně splněn.

**Soud:** Nejvyšší soud

**Datum rozhodnutí:** 26.08.2014

**Spisová značka:** 29 Cdo 902/2012

**Číslo rozhodnutí:** 19

**Číslo sešitu:** 2

**Typ rozhodnutí:** Rozsudek

**Hesla:** Odporovatelnost, Právní úkony

**Předpisy:** § 1 ZKV ve znění do 31.12.2007  
§ 15 odst. 1 písm. d) ZKV ve znění do 31.12.2007  
§ 6 ZKV

**Druh:** Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

**Sbírkový text rozhodnutí:**

*Rozsudkem ze dne 1. 7. 2010 zamítl M ě s t s k ý s o u d v Praze žalobu, kterou se žalobce (správce konkursní podstaty úpadce VP, a. s.) domáhal po žalovaném (E., s. r. o.), za účasti M. D. jako vedlejšího účastníka řízení na straně žalovaného, vydání plnění ve výši 27 558 459,10 Kč s desetiprocentním úrokem z prodlení za dobu od 1. 8. 2000 do zaplacení, do konkursní podstaty úpadce (bod I. výroku) a rozhodl o nákladech řízení a nákladech státu (body II. až IV. výroku).*

*Šlo o v pořadí druhé rozhodnutí soudu prvního stupně o věci samé. Prvním rozsudkem ze dne 29. 11. 2000 soud prvního stupně:*

*1) Určil, že označené dohody o převodu práv a povinností nájemce z označených leasingových smluv, uzavřených 1. 5. 1998 mezi žalovaným – tehdy EL, a. s. (jako pronajímatelem), B. F. (jako nájemcem – převodcem) a pozdějším úpadcem (jako nájemcem – nabyvatelem) jsou vůči*

konkursním věřitelům úpadce neúčinné (bod I. výroku).

2) Uložil žalovanému zaplatit žalobci (tehdejší správce konkursní podstaty úpadce JUDr. E. K.) do konkursní podstaty úpadce částku 28 994 124,70 Kč (bod II. výroku).

3) Rozhodl o nákladech řízení (bod III. výroku).

Usnesením ze dne 27. 3. 2002 však Vrchní soud v Praze rozsudek z 29. 11. 2000 zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Soud prvního stupně dospěl v rozsudku ze dne 1. 7. 2010 po provedeném dokazování k následujícím závěrům:

1) Podle znaleckého posudku znaleckého ústavu N., a. s., ze dne 3. 3. 2008 (dále jen „znalecký posudek“) byla výsledná hodnota čistého obchodního majetku pozdějšího úpadce k 1. 5. 1998 nulová, když celková hodnota jeho majetku činila 1 025 796 000 Kč a celková hodnota cizích zdrojů financování činila 1 472 381 000 Kč. Po celou dobu od 22. 3. 1998 do 15. 1. 1999 byl pozdější úpadce předlužen.

2) Dohody o převodu práv a povinností nájemce z leasingové smlouvy, uzavřené 1. 5. 1998 mezi žalovaným – tehdy EL, a. s. (jako pronajímatelem), B. F. (jako nájemcem – převodcem) a pozdějším úpadcem (jako nájemcem – nabyvatelem) (dále jen „dohody z 1. 5. 1998“), jimiž pozdější úpadce na sebe převzal závazky z leasingových smluv ve výši cca 27,5 miliónu Kč, (však) nejsou neúčinným právním úkonem úpadce ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 písm. d) zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání (dále též jen „ZKV“), jelikož objem majetku (aktiv) pozdějšího úpadce činil k 1. 5. 1998 (podle znaleckého posudku) 1 025 796 000 Kč.

3) Závazky, jež na sebe převzal pozdější úpadce dohodami z 1. 5. 1998, (totiž) činí jen necelá 3 % hodnoty jeho majetku.

K odvolání žalobce (jež se týkalo jen částky 19 074 848,70 Kč s příslušenstvím) Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 9. 2011:

1) Potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ze dne 1. 7. 2010 v bodě I. výroku co do částky 19 074 848,70 Kč s deseti procentním úrokem z prodlení za dobu od 1. 8. 2000 do zaplacení a v bodech II. a IV. výroku (první výrok).

2) Změnil rozsudek soudu prvního stupně v bodě III. výroku (druhý výrok).

3) Rozhodl o nákladech odvolacího řízení (třetí výrok).

Odvolací soud se co do odvoláním dotčené části zamítavého výroku rozsudku o věci samé ztotožnil se závěry soudu prvního stupně, dodává, že závěry ohledně definice majetku úpadce z pohledu ustanovení § 15 odst. 1 písm. d) ZKV již vyslovil ve zrušujícím usnesení ze dne 27. 3. 2002 a neshledává důvod je měnit.

Soud prvního stupně poměřil závazky převzaté pozdějším úpadcem dohodami z 1. 5. 1998 hodnotou majetku pozdějšího úpadce, zjištěného znaleckým posudkem ve výši 1 025 796 000 Kč, s tím, že jde o závazky „zhruba v rozsahu“ 3 %. Na tomto základě pak neshledal předpoklady neúčinnosti právních úkonů podle § 15 odst. 1 písm. d) ZKV a předpoklady pro vydání sporné částky do konkursní podstaty úpadce podle § 15 odst. 2 ZKV. Tento jeho závěr má odvolací soud za správný; proto se již nezabýval dalšími námitkami žalobce, které v podstatě buď jen polemizují se závěry odvolacího soudu o vymezení majetku úpadce ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 písm. d) ZKV, nebo se snaží překročit

*rámec uplatněného práva daný žalobou.*

*Proti potvrzujícímu výroku rozsudku odvolacího soudu ve věci samé podal žalobce dovolání, jehož přípustnost opírá o ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, namítaje, že je dán dovolací důvod uvedený v § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř., tedy, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci, a požaduje, aby Nejvyšší soud v dotčeném rozsahu zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.*

*N e j v y š š í s o u d rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.*

### **Z o d ů v o d n ě n í :**

Přípustnost dovolání dle § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. dovozuje dovolatel z toho, že odvolací soud měl při ústním odůvodnění rozsudku vyjádřit vázanost názorem obsaženým ve svém zrušujícím usnesení ze dne 27. 3. 2002 (v němž na str. 7 zdůraznil, že bude nezbytné provést i dokazování soupisem konkursní podstaty úpadce, ze kterého lze postavit najisto nejen závazky a pasíva úpadce, ale i jeho věci movité a nemovité a aktiva). Tento pokyn odvolacího soudu byl pro soud prvního stupně určující, když po vypracování rozsáhlého znaleckého posudku a jeho interpretaci znalcem dospěl k závěru, že rozhodný je pouze rozsah úpadcových aktiv. Odvolací soud pak v napadeném rozhodnutí v podstatě potvrdil závěr soudu prvního stupně, jenž lze stručně vyjádřit tak, že: „Každý subjekt, který má aktiva cca 1 025 000 000 Kč, převzetím jakéhokoliv závazku do výše cca 27 500 000 Kč nemůže co do podstaty jen matematickým porovnáním čísel převzít nepřiměřený závazek.“

V písemném vyhotovení napadeného rozhodnutí (str. 11) se tento názor odvolacího soudu objevuje v následující podobě:

„Závěry ohledně definice majetku úpadce z pohledu ustanovení § 15 odst. 1 písm. d) ZKV již odvolací soud vyslovil ve svém usnesení č. j. 13 Cmo 39/2001-51, ze dne 27. 3. 2002 a neshledává důvod na těchto závěrech nic měnit“.

Podle dovolatele odvolací soud v usnesení ze dne 27. 3. 2002 nedefinoval pojem „majetek úpadce“ jen jako aktiva úpadce, jestliže však odvolací soud ono usnesení takto vyložil v napadeném rozhodnutí, mělo se dovolateli dostat poučení, že dovolání je přípustné dle § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř.

Dovolatel připouští, že definice majetku ve zrušujícím usnesení z 27. 3. 2002 není jednoznačná, míní však, že o postup dle § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. by mohlo jít i tehdy, je-li nové rozhodnutí soudu prvního stupně „usměrněno“ (srov. Drápal, L., Bureš, J. a kol.: Občanský soudní řád II. § 201 až 376. Komentář. 1. vydání. Praha, C. H. Beck, 2009, str. 1776).

S výhradou výše uvedené argumentace je dovolání přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c), odst. 3 o. s. ř., když napadené rozhodnutí řeší otázku dovolacím soudem neřešenou, a to v rozporu s hmotným právem. Konkrétně jde podle dovolatele o to, že pojem „majetek úpadce“ ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 písm. d) ZKV nezahrnuje jen aktiva úpadce, nýbrž i „závazky a pasíva“ úpadce, respektive (obecněji) o to, že závazky úpadce v rozsahu 3 % jeho aktiv nejsou bez dalšího přiměřené ve smyslu § 15 odst. 1 písm. d) ZKV, neboť pod pojmem majetek se rozumí i pasíva a další závazky úpadce.

Ve vymezení pojmu „majetek úpadce“ je napadené rozhodnutí podle dovolatele nesprávné. Dovolatel míní, že Nejvyšší soud se touto otázkou nepřímou zabýval v rozsudku ze dne 31. 5. 2010, sp. zn. [29 Cdo 3680/2007](#) (jde o rozhodnutí uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 4, ročník 2012 pod číslem 52, které je – stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže – veřejnosti

dostupné na webových stránkách Nejvyššího soudu), z nějž dovolatel cituje následující pasáž:

„Dovolací argumentace v dotčeném ohledu nevyvrací přiléhavé závěry odvolacího soudu o správnosti aplikace § 15 odst. 1 písm. d) ZKV na daný případ, jež jsou v souladu i se závěry soudu prvního stupně, podle nichž byl pozdější úpadce předlužen již v roce 1997, o čemž žalovaná věděla. Závěr odvolacího soudu, že podnájemní smlouva je neúčinným právním úkonem ve smyslu označeného ustanovení, je tudíž správný.“

Odtud dovolatel dovozuje, že samotná otázka předlužení je pro právní posouzení věci významná, což potvrzuje jeho názor, že vykládaný pojem zahrnuje i závazky úpadce.

Je pak jinou věcí – uvádí dovolatel – že stejný rozsudek obsahuje tento závěr:

„Jinak řečeno, v případě, že si účastníci podnájemní smlouvy neúčinné ve smyslu § 15 odst. 1 písm. d) ZKV před prohlášením konkursu na majetek jednoho z nich poskytl navzájem peněžitá plnění, popřípadě plnění, za něž jim přísluší peněžitá náhrada, může se i po prohlášení konkursu ten z nich, který plnil ve větším rozsahu, úspěšně domoci jen vrácení toho, o čem plnění, které sám poskytl, přesahuje plnění, které obdržel od druhé smluvní strany.“

Tento rozměr posouzení věci odvolací soud pominul, stejně jako jiné dovolatelovy námitky, a postavil své závěry na „neočekávané“ definici označeného pojmu. Z hlediska nyní podaného dovolání to zřejmě význam nemá, leč dokládá to, že i potud se odvolací soud odchýlil od rozhodovací praxe Nejvyššího soudu.

Výkladem ustanovení § 15 odst. 1 písm. d) ZKV (ve znění účinném do 30. 4. 2000) se Vrchní soud v Praze zabýval v rozsudku ze dne 14. 2. 2002, sp. zn. 13 Cmo 15/2001 (jde o rozhodnutí uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 1, ročník 2004, pod číslem 13).

Podle dovolatele lze usuzovat na nesprávnost právního posouzení věci odvolacím soudem též z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2006, sp. zn. [29 Odo 1099/2005](#), v němž Nejvyšší soud podtrhuje, že je nezbytné vzít v potaz též dopad převodu na majetkovou sféru dlužníka z hlediska účelu zákona o konkursu a vyrovnání a cíle konkursu. Konkrétně dovolatel cituje následující pasáž:

„V poměrech řízení o žalobě na vyloučení věci ze soupisu majetku konkursní podstaty úpadce (§ 19 odst. 2 ZKV) tak nelze – při řešení otázky, zda věc byla z majetku dlužníka (pozdějšího úpadce) převedena za nápadně nevýhodných podmínek – vycházet jen z porovnání ceny, za kterou byl takový převod realizován, s cenou obvyklou, nýbrž je nezbytné vzít v úvahu i dopad tohoto převodu na majetkovou sféru dlužníka z hlediska účelu zákona o konkursu a vyrovnání a cíle konkursu. Jinými slovy, dojde-li v důsledku právního úkonu dlužníka (učiněného v posledních šesti měsících před podáním návrhu na prohlášení konkursu anebo po podání tohoto návrhu do prohlášení konkursu) ke zmenšení majetku pozdějšího úpadce v rozsahu částky, která bude jak co do samotné výše, tak i z hlediska vlivu na uspokojení věřitelů z majetku tvořícího konkursní podstatu, zanedbatelná, nebude zpravidla naplněna ani podmínka existence nápadně nevýhodných podmínek podle § 15 odst. 1 písm. c) ZKV“.

A konečně dovolatel uvádí, že onen pojem podrobně nevysvětluje ani „komentářová“ literatura. V díle Zelenka, J. – Maršíková, J.: Zákon o konkursu a vyrovnání a předpisy souvisící – komentář, 2. vydání, Praha, Linde 2002, str. 461, se jen konstatuje, že se tak děje „ke své újmě, ve zjevném nepoměru ke svému majetku“ a díla Steiner, V.: Zákon o konkursu a vyrovnání. Komentář. 2. vydání. Linde Praha, a. s., Praha 1996 (dále jen „Steiner“), str. 114 a Zoulík, F.: Zákon o konkursu a vyrovnání. Komentář. 3. vydání, Praha, C. H. Beck 1998 (dále jen „Zoulík“), str. 112, tento pojem blíže nerozvádějí.

Žalovaný ve vyjádření má napadené rozhodnutí za správné. Poukazuje přitom na vyjádření (bývalého) vedlejšího účastníka akcentující potřebu odlišit pojmy „majetek“ a „čistý obchodní majetek“ (respektive „čisté obchodní jmění“), zejména na podání vedlejšího účastníka z 5. 5. 2011, v němž se uvádí, že:

- Nelze zaměňovat definici úpadku (kdy jsou splatné závazky úpadce vyšší než jeho majetek) a zákonnou definici neúčinného právního úkonu (kdy hodnota převzatého závazku musí být nepřiměřená právě a jen majetku úpadce, nikoliv čistému obchodnímu jmění).
- Opačný výklad by vedl k absurdnímu závěru, že jakýkoliv právní úkon úpadce (poté co došlo k jeho předlužení) by byl právním úkonem neúčinným (protože by byl nepřiměřený zápornému čistému obchodnímu jmění). V takovém případě by ale zákonodárce nemusel konstruovat složitou hypotézu právní normy dle § 15 ZKV, ale mohl by prohlásit za neúčinné všechny právní úkony úpadce poté, kdy došlo k předlužení.

Žalovaný dále zdůrazňuje specifičnost leasingových smluv, s tím, že u nich je proti hodnotě převzatých závazků postavena hodnota v podobě možnosti užívat majetek, který byl předmětem leasingu.

Zákonem č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčním zákonem), byl s účinností od 1. 1. 2008 zrušen zákon o konkursu a vyrovnání (§ 433 bod 1. a § 434), s přihlédnutím k § 432 odst. 1 insolvenčního zákona se však pro konkursní a vyrovnací řízení zahájená před účinností tohoto zákona (a tudíž i pro spory vedené na jejich základě) použijí dosavadní právní předpisy (tedy vedle zákona o konkursu a vyrovnání, ve znění účinném do 31. 12. 2007, i občanský soudní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2007). Srov. k tomu též důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. 9. 2010, sp. zn. [29 Cdo 3375/2010](#), uveřejněného pod číslem 41/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek.

Nejvyšší soud se nejprve zabýval přípustností dovolání. V režimu ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. shledává Nejvyšší soud dovolání přípustným, když zásadní právní význam napadeného rozhodnutí přisuzuje řešení otázky dovoláním předestřené a dovolacím soudem dosud nezodpovězené. Jelikož dovolatel uplatnil pouze dovolací důvod dle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. a neuplatňuje skutkový dovolací důvod dle § 241a odst. 3 o. s. ř., shledává Nejvyšší soud zbytečným řešit, zda na základě dovolací argumentace lze dovodit přípustnost dovolání (bez dalšího) podle § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř.

Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

Ustanovení § 1 ZKV a § 15 odst. 1 a 2 ZKV zněla v době uzavření dohod z 1. 5. 1998 následovně:

## § 1

- (1) Účelem tohoto zákona je uspořádání majetkových poměrů dlužníka, který je v úpadku.

(2) Dlužník je v úpadku, jestliže má více věřitelů a není schopen plnit své splatné závazky. Jestliže dlužník zastavil platby, má se za to, že není schopen plnit své splatné závazky.

(3) Fyzická osoba, je-li podnikatelem, a právnická osoba je v úpadku i tehdy, jestliže je předlužená. O předlužení jde tehdy, jestliže tato osoba má více věřitelů a jestliže její splatné závazky jsou vyšší než její majetek; do ocenění dlužníkovy majetku se zahrne i očekávaný výnos z pokračující podnikatelské činnosti, lze-li příjem převyšující náklady při pokračování podnikatelské činnosti důvodně předpokládat.

## § 15

(1) Jestliže byl prohlášen konkurs, jsou vůči věřitelům neúčinné právní úkony dlužníka, provedené v posledních šesti měsících před podáním návrhu na prohlášení konkursu anebo po podání tohoto návrhu do prohlášení konkursu, kterými

- a) se podílí na založení právnické osoby anebo ji sám zakládá,
- b) nabývá majetkovou účast v obchodní společnosti či družstvu, popřípadě na podnikání jiné osoby,
- c) převádí věci, práva a jiné majetkové hodnoty ze svého majetku na jiné osoby bezplatně nebo za nápadně nevýhodných podmínek s výjimkou přiměřeného daru osobám blízkým k obvyklým příležitostem,
- d) na sebe přejímá svému majetku nepřiměřené závazky,
- e) odmítá dědictví nebo dar, aniž k tomu měl závažný důvod, který nespočívá v jeho majetkové situaci.

(2) Plnění z neúčinných právních úkonů nebo náhrada za ně musí být vydáno do podstaty; domáhat se toho může správce i kterýkoli z konkursních věřitelů.

V této podobě, pro věc rozhodné, platila ustanovení § 1 a § 15 odst. 1 a 2 ZKV též v době prohlášení konkursu na majetek úpadce (18. 3. 1999). Do 1. 1. 2008, kdy byl zákon o konkursu a vyrovnání zrušen insolvenčním zákonem, doznala tato ustanovení změn (s účinností od 1. 5. 2000, po novele provedené zákonem č. 105/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony) tak, že:

1) V § 1 odst. 2, větě první a druhé, ZKV byla za slova „není schopen“ vložena slova „po delší dobu“ (tato změna nemá pro dále formulované závěry význam).

2) V § 15 odst. 1 ZKV bylo doplněno písmeno f) (pravidlo formulované v návěští odstavce 1 se na základě tohoto doplnění vztahuje též na právní úkony, jimiž dlužník „uzavírá smlouvy o nájmu nebo o výpůjčce svého majetku nebo k tomuto majetku zřizuje věcné břemeno za nápadně nevýhodných podmínek“; o takové právní úkony však v dané věci nejde).

Podle ustanovení § 6 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, obchodním majetkem pro účely tohoto zákona se rozumí souhrn majetkových hodnot (věcí, pohledávek a jiných práv a peněží ocenitelných jiných hodnot), které patří podnikateli a slouží nebo jsou určeny k jeho podnikání (odstavec 1). Pro účely tohoto zákona se soubor obchodního majetku a závazků vzniklých podnikateli v souvislosti s podnikáním označuje jako obchodní jmění (dále jen „jmění“) (odstavec 2). Čistým obchodním jměním je obchodní majetek po odečtení závazků vzniklých podnikateli v souvislosti s podnikáním (odstavec 3).

V této podobě, pro věc rozhodné, platilo citované ustanovení obchodního zákoníku jak v době uzavření dohod z 1. 5. 1998, tak v době prohlášení konkursu na majetek úpadce (18. 3. 1999).

Ustanovení § 15 ZKV v podobě citované výše bylo vtěleno do zákona o konkursu a vyrovnání s účinností od 1. 6. 1996, po novele provedené zákonem č. 94/1996 Sb., kterým se mění a doplňují zákon č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Vládní návrh této novely zákona projednávala Poslanecká sněmovna ve svém prvním volebním období 1993 – 1996 jako tisk č. 1976, přičemž text ustanovení § 15 odst. 1 a 2 ZKV byl (v nezměněné podobě) obsažen pod bodem 22. vládního návrhu. Ve zvláštní části důvodové zprávy k vládnímu návrhu novely zákona (k bodům 22. a 23.) jsou zaváděné změny § 15 a § 16 ZKV odůvodněny takto:

„Závažnou problematikou úspěšnosti konkursu jsou právní prostředky, jimiž se brání tomu, aby dlužník v očekávání konkursního řízení nedisponoval svým majetkem způsobem, který poškozuje věřitele a jejich zájmy (zejména různými majetkovými převody, jimiž se snižuje rozsah majetku, který by měl patřit do konkursní podstaty). Podle platné právní úpravy je základním prostředkem, sloužícím tomuto cíli tzv. odporovatelnost (§ 42a občanského zákoníku, dosavadní § 15 ZKV), jejímž prostřednictvím lze dosáhnout toho, že úkony zkracující věřitele jsou vůči nim prohlášeny za neúčinné. Odporovatelnost má poměrně široké použití, ale jejím nedostatkem je, že ve většině případů musí být prokázána subjektivní stránka, tj. dlužníkův úmysl zkrátit věřitele a vědomí druhé strany o něm. Její prokazování vede ke komplikovaným a zdoluhavým sporům, které krajně znesnadňují doplnění konkursní podstaty o předmět plnění odporovatelného úkonu.

Z toho důvodu (podle vzoru některých zahraničních úprav) zavádí novela v novém znění § 15 vedle odporovatelnosti i neúčinnost, která nastává přímo ze zákona. Tato neúčinnost není podmíněna tím, že by musila být prokazována subjektivní stránka (tj. úmysl zkrátit věřitele a vědomí o něm). Na druhé straně nemá obecnou povahu, ale týká se jen taxativně určených právních úkonů, u nichž to odůvodňuje jejich povaha, smysl či cíl. Tyto úkony musí být uskutečněny v poměrně krátké době před podáním návrhu na konkurs anebo po podání tohoto návrhu.“

Zoulík uvádí k zákonné neúčinnosti právních úkonů dlužníka podle § 15 ZKV následující:

Str. 113: „Zákonná neúčinnost podle § 15 KV byla zavedena zákonem č. 94/1996 Sb. proto, že neúčinnost na základě odporovatelnosti, existující do té doby výlučně, neposkytovala věřitelům dostatečnou ochranu proti úpadcovým jednáním, která je zkracovala. Nedostatečnost (resp. komplikovanost a ztížená uplatnitelnost) ochrany prostřednictvím odporovatelnosti spočívala v tom, že předpokladem pro její uplatnění je ve většině případů prokázání subjektivní stránky u jednajících osob (tj. úmysl zkrátit věřitele u úpadce a vědomí o tom u jeho smluvního partnera). Pro náročnost důkazu o těchto skutečnostech byla odporovatelnost jen zřídka úspěšně uplatnitelná, a pokud se důkaz podařil, bylo nutné, aby proběhlo poměrně složité a zdoluhavé řízení jako incidenční spor.

Proto zákon vytypoval určité právní úkony, jejichž prostřednictvím typicky dochází ke zkrácení věřitelů v době, kdy dlužníku již hrozí konkurs. V těchto případech – v zákoně taxativně stanovených – není třeba domáhat se vyslovení neúčinnosti odpůrci žalobou, ale neúčinnost nastává ze zákona. Zákonná neúčinnost je z tohoto hlediska zvláštní (v podstatě mimořádný) prostředek ochrany zájmů věřitelů; na rozdíl od odporovatelnosti jej proto nelze uplatnit obecně ohledně jakýchkoli právních úkonů zkracujících věřitele, ale pouze u oněch úkonů,

které jsou v zákoně výslovně uvedeny.

Str. 115: „Právní úkony, ohledně nichž vzniká neúčinnost ze zákona, jsou vypočteny taxativně. Tento způsob jejich výčtu vyplývá z určité výjimečnosti situace, o niž jde. To současně znamená, že je nelze rozmnožit o některé další úkony, u nichž sice také dochází k tomu, že jsou věřitelé zkracováni, ale které zákon neuznal za tak závažné, aby s nimi spojil neúčinnost ze zákona. Proto např. platby ve prospěch pouze některého nebo některých věřitelů, byť jsou jimi ostatní věřitelé znevýhodněni, nelze postihnout podle § 15 ZKV, ale pouze podle § 16 ZKV; obdobně je tomu i s převodem podílu v obchodní společnosti.“

Steiner se k téže problematice vyslovuje takto:

Str. 114: „(...) úprava vyjádřená ustanovením § 15 není již vázána ani na komplikovaný důkaz zavinění a ani na jiné podmínky subjektivní povahy. Nemá také na rozdíl od § 16 obecnou povahu, neboť se týká pouze taxativně vypočtených právních úkonů (srov. § 15 odst. 1 písm. a/ - e/), které byly vybrány se zřetelem na jejich zvláštní povahu, smysl a zaměření. To je též důvodem poměrně krátké šestiměsíční lhůty, v níž musí být provedeny právní úkony, ať již před podáním návrhu na konkurs anebo po podání tohoto návrhu, aby se staly ex lege bezúčinnými, to vše za dalšího předpokladu, že konkurs byl již prohlášen.“

Na tomto místě Nejvyšší soud podotýká, že jako východiska, na nichž spočívá i jeho rozhodovací činnost, přejímá závěry formulované k výkladu právních norem Ústavním soudem již ve stanovisku jeho pléna ze dne 21. 5. 1996, sp. zn. Pl. ÚS-st.-1/96, uveřejněném pod číslem 9/1997 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu. Tam Ústavní soud vysvětlil, že vázanost soudu zákonem neznamena bezpodmínečně nutnost doslovného výkladu aplikovaného ustanovení, nýbrž zároveň vázanost smyslem a účelem zákona. V případě konfliktu mezi doslovným zněním zákona a jeho smyslem a účelem je důležité stanovit podmínky priority výkladu *e ratione legis* před výkladem jazykovým, podmínky, jež by měly představovat bariéru možné libovůle při aplikaci práva. Tamtéž Ústavní soud dodal, že smysl a účel zákona lze dovodit především z autentických dokumentů vypovídajících o vůli a záměrech zákonodárce, mezi něž patří důvodová zpráva k návrhu zákona (uvědomuje si skutečnost, že ze souhlasu zákonodárce s osnovou návrhu lze pouze presumovat i jeho souhlas s jejími důvody) a dále z argumentace přednesené v rozpravě při přijímání návrhu zákona. Smysl a účel zákona lze dále dovodit z pramenů práva. Při aplikaci právního ustanovení je nutno prvotně vycházet z jeho doslovného znění. Pouze za podmínky jeho nejasnosti a nesrozumitelnosti (umožňující např. více interpretací), jakož i rozporu doslovného znění daného ustanovení s jeho smyslem a účelem, o jejichž jednoznačnosti a výlučnosti není jakákoliv pochybnost, lze upřednostnit výklad *e ratione legis* před výkladem jazykovým. Srov. shodně např. též důvody rozsudků velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 15. 10. 2008, sp. zn. [31 Odo 495/2006](#) (jde o rozsudek uveřejněný pod číslem 45/2009 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek), ze dne 8. 9. 2010, sp. zn. [31 Cdo 1693/2008](#) (jde o rozsudek uveřejněný pod číslem 34/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek), ze dne 9. 3. 2011, sp. zn. [31 Cdo 4545/2008](#) (jde o rozsudek uveřejněný pod číslem 84/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek), a ze dne 9. 10. 2013, sp. zn. [31 Cdo 3881/2009](#) (jde o rozsudek uveřejněný pod číslem 10/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

S žalovaným lze souhlasit v tom, že pojem „majetek“ je v zákoně o konkursu a vyrovnání opakovaně používán v tom významu, že jde o „aktiva“, tedy o souhrn majetkových hodnot (věcí, pohledávek a jiných práv a peněží ocenitelných hodnot) náležejících dlužníku (úpadci), přičemž součástí „majetku“ v tomto smyslu nejsou dlužníkovy závazky (dluhy) a nejde tak ani o „jmění“, respektive o „čisté jmění“, ve smyslu definovaném v § 6 obch. zák. (byť jen pro účely onoho zákona). Srov. k tomu (u konkursu) především ustanovení § 1 odst. 3, § 2 odst. 3, § 4 odst. 3, § 4a odst. 1, 2 a 4, § 5a odst. 2, § 6, § 9a odst. 1, § 9b odst. 1 a 2, § 9c, § 9d odst. 2 až 4, § 12a odst. 3 a 4, § 14 odst. 1, § 14a odst. 1, §

15 odst. 1 písm. c), § 16 odst. 4, § 17, § 17a, § 17b odst. 1, § 17c odst. 2, § 18 odst. 2, § 19 odst. 3, § 26 odst. 3, § 27b odst. 1, § 29, § 33 odst. 1 písm. d), § 35, § 37 odst. 3, § 41 odst. 1 písm. a), § 43 odst. 3 a § 44 odst. 1 písm. d) ZKV (ve znění účinném do 31. 12. 2007), z nichž je patrné používání tohoto pojmu ve výše popsaném smyslu (coby aktiva).

Již na tomto základě lze uzavřít – při respektu k zásadě stálosti (konstantnosti) pojmosloví v právním předpisu (jejímž obsahem je požadavek, aby vždy, kdy je v právním předpisu použit týž výraz, bylo tím míněno totéž a byl-li použit jiný výraz, bylo tím míněno něco jiného) (srov. v literatuře např. Knapp., V.: Teorie práva, 1. vydání, Praha, C. H. Beck 1995, str. 125) – že „majetkem“ ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 písm. d) ZKV se rozumí souhrn majetkových hodnot (věcí, pohledávek a jiných práv a peněží ocenitelných hodnot) náležejících dlužníku v době, kdy učinil právní úkon.

Pro posouzení správnosti závěrů napadeného rozhodnutí o nemožnosti podřadit zkoumaný právní úkon dlužníka ustanovení § 15 odst. 1 písm. d) ZKV však není sama o sobě určující definice pojmu „majetek“, nýbrž výklad tohoto pojmu v kontextu celého sousloví „na sebe přejímá svému majetku nepřiměřené závazky“. Jinak řečeno, smyslu úpravy obsažené v ustanovení § 15 odst. 1 písm. d) ZKV (její použitelnosti na právní úkony učiněné dlužníkem v rozhodném období vymezujícím jejich možnou zákonnou neúčinnost) se lze dobrat jen prostřednictvím odpovědi na otázku, kdy lze „závazky“, které na sebe dlužník přejímá svými právními úkony, mít za „nepřiměřené“ dlužníkovu „majetku“.

Logikou věci je dáno (obecná lidská zkušenost vybízí k úsudku), že to, zda závazky, jež na sebe určitá osoba (lhostejno, zda právnická nebo fyzická) přejímá svými právními úkony, jsou „(ne)přiměřené“ stavu „majetku“ takové osoby, se poměřuje způsobilostí tohoto majetku ony závazky „pokrýt“ (schopností takové osoby uspokojit přejímané závazky ze svého majetku řádně a včas). Vážnou-li na tomto majetku i další závazky (dluhy), má to samozřejmě význam pro závěr, zda další (prejímaný) závazek (dlužníka) je závazkem „(ne)přiměřeným“ stavu „majetku“ (dlužníka).

Lze shrnout, že je-li dlužník podnikatelem (jako v tomto případě, kdy dlužníkem je akciová společnost), je závazek, který na sebe převzal právním úkonem v období rozhodném pro uplatnění zákonné neúčinnosti podle ustanovení § 15 odst. 1 ZKV, „nepřiměřený“ dlužníkovu „majetku“ (ve smyslu § 15 odst. 1 písm. d) ZKV) tehdy, jestliže se zřetelem ke stavu tohoto majetku a k obvyklým obchodním příležitostem dlužníka (k očekávanému výnosu z podnikatelské činnosti dlužníka) v době, kdy právní úkon učinil, nelze důvodně předpokládat, že přejímaný závazek bude včas (v době splatnosti) a řádně splněn.

O takový případ půjde typově i tehdy, je-li dlužník v době převzetí závazku předlužen ve smyslu § 1 odst. 3 ZKV, tedy má-li více věřitelů (nejméně 2), jsou-li zároveň jeho splatné závazky (i při zahrnutí očekávaného výnosu z pokračující podnikatelské činnosti, lze-li příjem převyšující náklady při pokračování podnikatelské činnosti důvodně předpokládat) vyšší než jeho majetek a současně nelze důvodně předpokládat, že právní úkon, jímž na sebe dlužník přebírá nový závazek (dluh), povede ke změně tohoto stavu tak, aby přejímaný závazek mohl být včas (v době splatnosti) a řádně splněn.

Důvodně předpokládat (v době převzetí závazku právním úkonem dlužníka), že přejímaný závazek bude včas (v době splatnosti) a řádně splněn, nebude ostatně možné, ani kdyby takový závazek mohl být uspokojen (z jinak dostatečného majetku dlužníka) jen při současném poškození věřitelů dříve splatných pohledávek; srov. např. § 253 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů.

Dovolatel v této souvislosti přiléhavě poukázal na to, že výklad § 15 odst. 1 písm. d) ZKV ve výše uvedeném směru naznačuje i jím citovaná pasáž rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. [29 Cdo 3680/2007](#).

Žalovaný oproti tomu namítá, že takový výklad by vedl k závěru, že jakýkoliv právní úkon úpadce (poté co došlo k jeho předlužení) by byl právním úkonem neúčinným (protože by byl nepřiměřený zápornému čistému obchodnímu jmění), takže by zákonodárce nemusel konstruovat složitou hypotézu právní normy dle § 15 ZKV, ale mohl by prohlásit za neúčinné všechny právní úkony úpadce poté, kdy došlo k předlužení, a že jde o závěr absurdní.

K tomu Nejvyšší soud uvádí, že již z dikce § 4a ZKV, ve znění účinném v době prohlášení konkursu na majetek dlužníka (18. 3. 1999), se podává, že stav, kdy dlužník, jímž je právnická osoba nebo fyzická osoba – podnikatel, na sebe nepodal bez zbytečného odkladu návrh na prohlášení konkursu, ačkoliv je v úpadku (lhostejno, zda ve formě platební neschopnosti nebo předlužení), byl zákonem o konkursu a vyrovnání vnímán jako stav protiprávní.

Právní posouzení věci odvolacím soudem tudíž ve světle podaného výkladu správné není.

Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), napadené rozhodnutí zrušil včetně závislých výroků o nákladech řízení a vrátil věc odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243b odst. 2 a 3 o. s. ř.).

# Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 7. 2014, sen. zn. 29 NSČR 79/2014, ECLI:CZ:NS:2014:29.NSČR.79.2014.1

Číslo: 20/2015

## Právní věta:

„Další“ insolvenční návrh podaný u „jiného“ soudu, než u toho, u kterého probíhá řízení o „původním“ (prvním) insolvenčním návrhu, se považuje za „přistoupení k řízení“ o „původním“ (prvním) insolvenčním návrhu, jakmile dojde „jinému“ soudu (§ 107 odst. 1, věta první, insolvenčního zákona), za „dalšího“ insolvenčního navrhovatele se ovšem osoba, která „další“ insolvenční návrh podala, považuje až od okamžiku, kdy takový návrh dojde insolvenčnímu soudu, u kterého probíhá řízení o „původním“ (prvním) insolvenčním návrhu (§ 107 odst. 1, věta druhá, insolvenčního zákona).

Jakmile soud, u kterého byl podán „další“ insolvenční návrh (lhostejno, zda jde o soud okresní nebo o soud krajský, jenž by jinak mohl být považován za „insolvenční soud“), zjistí, že řízení o „původním“ (prvním) insolvenčním návrhu probíhá u jiného soudu, neprodleně postoupí „další“ insolvenční návrh soudu, u kterého probíhá řízení o „původním“ (prvním) insolvenčním návrhu, aniž by přijímal jakékoliv rozhodnutí nebo činil kroky jinak předepsané pro nakládání s „původním“ (prvním) insolvenčním návrhem (ať již by šlo o vyhlášku, kterou se oznamuje zahájení insolvenčního řízení, o výzvu věřitelům k přihlašování pohledávek v době před rozhodnutím o úpadku, o výzvu k odstranění vad insolvenčního návrhu nebo jeho příloh, o usnesení o místní či věcné nepřislušnosti soudu nebo o usnesení o zastavení řízení pro překážku věci zahájené). Jestliže soud některé z kroků předepsaných pro nakládání s „původním“ (prvním) insolvenčním návrhem přesto učiní, např. запиše-li „další“ insolvenční návrh pod samostatnou spisovou značkou a vydá-li a zveřejní-li vyhlášku, kterou se oznamuje zahájení insolvenčního řízení, nečiní to z něj pro poměry daného dlužníka „insolvenční soud“ (prvního stupně) ve smyslu ustanovení § 2 písm. b) insolvenčního zákona; tím je pouze soud, u kterého probíhá řízení o „původním“ (prvním) insolvenčním návrhu.

Příhláška pohledávky podaná věřitelem do insolvenčního řízení vedeného na základě „dalšího“ insolvenčního návrhu samostatně (a chybně) u jiného soudu, než u toho, u kterého probíhá řízení o „původním“ (prvním) insolvenčním návrhu, nemá ve smyslu ustanovení § 173 odst. 4 insolvenčního zákona účinky přihlášky podané u „insolvenčního soudu“.

**Soud:** Nejvyšší soud

**Datum rozhodnutí:** 17.07.2014

**Spisová značka:** 29 NSCR 79/2014

**Číslo rozhodnutí:** 20

**Číslo sešitu:** 2

**Typ rozhodnutí:** Usnesení

**Hesla:** Insolvenční návrh

**Předpisy:** § 107 odst. 1 IZ

§ 107 odst. 2 IZ

§ 14 o. s. ř.

§ 173 odst. 4 IZ

**Druh:** Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

### **Sbírkový text rozhodnutí:**

*Usnesením ze dne 28. 4. 2014, č. j. MSPH 77 INS 11631/2014-A-6 (ve znění opravného usnesení ze dne 28. 5. 2014, č. j. MSPH 77 INS 11631/2014-A-20) rozhodl M ě s t s k ý s o u d v Praze (dále též jen „insolvenční soud“) o insolvenčním návrhu ze dne 25. 4. 2014, jímž se první (tehdy jediný) insolvenční navrhovatel T domáhal zjištění úpadku dlužníka W tak, že vyslovil svou místní nepříslušnost (bod I. výroku), s tím, že po právní moci tohoto rozhodnutí bude věc postoupena Krajskému soudu v Brně (bod II. výroku).*

*Proti usnesení insolvenčního soudu podal odvolání dlužník i insolvenční navrhovatel T. Insolvenční navrhovatel T pak v průběhu odvolacího řízení, vedeného u Vrchního soudu v Praze pod sp. zn. MSPH 77 INS 11631/2014, 4 VSPH 1030/2014, podáním datovaným 23. 5. 2014 vznesl návrh na vyloučení všech soudců Vrchního soudu v Praze, konkrétně pak vůči členům senátu 4 VSPH Mgr. L. D. a JUDr. L. D.*

*Námitku podjatosti označených soudců odůvodnil insolvenční navrhovatel T tím, že „disponuje informacemi“, že uvedení soudci jsou v přátelském vztahu s JUDr. V. R. (bývalým dlouholetým vedoucím Vrchního státního zastupitelství v Praze, které sídlí ve stejné budově jako Vrchní soud v Praze), když „je obecně známo“, že soudci Vrchního soudu v Praze se „zpravidla dobře znají“ se státními zástupci Vrchního státního zastupitelství v Praze, včetně těch nyní již bývalých. Je dále známo (pokračuje tamtéž insolvenční navrhovatel T), a to zejména z tisku, že hlavní podstatou právních služeb, jež V. R. nyní poskytuje svým klientům jako advokát, je využívání svých kontaktů, zpravidla nabytých z doby své vrcholné funkce, na vlivné osoby ze soudnictví, Policie České republiky a ze „sektoru“ státního zastupitelství. Lze se (proto) důvodně domnívat, že vzhledem k tomuto poměru by mohl být narušen spravedlivý rozhodovací proces v této věci. Z „opatrnosti“ je pak vznášen též návrh na vyloučení těchto dalších soudců:*

*JUDr. M. B., Mgr. T. B., JUDr. J. B., JUDr. J. H., JUDr. A. J., JUDr. J. K., JUDr. M. K., Mgr. M. L., Mgr. I. M. a Mgr. M. S. (ta je ve výroku tohoto rozhodnutí označena již pod svým současným příjmením H.).*

*Insolvenční navrhovatel T „korektně uvádí, že nemá informace, že by v této konkrétní věci již k intervenci došlo, ale s ohledem na popis věci nelze tuto skutečnost vyloučit“.*

*Vztah V. R. k tomuto insolvenčnímu řízení pak insolvenční navrhovatel T popisuje tak, že V. R. je blízkým přítelem advokáta Mgr. P. K., který má se svou manželkou, soudkyní Obvodního soudu pro Prahu 10, Mgr. M. K., trvalé bydliště na stejné (v podání označené) adrese jako Ing. Mgr. P. B. Ing. Mgr. P. B. pak:*

*1) ovládá dlužníka (přes třetí osoby),*

*2) do ledna 2012 byl předsedou představenstva dlužníka a zřejmě je zodpovědný za nezákonné machinace, pro které Česká národní banka odňala dlužníku licenci k provozování činnosti spořitelního družstva,*

*3) je trestně stíhán za podvody spojené s firmou R., s. r. o. (kde jej obhajoval V. R., jenž docílil*

*zastavení trestního stíhání),*

*4) sám nebo prostřednictvím třetích osob (např. P. K.) najímá V. R. k různým nestandardním postupům,*

*5) je advokátním koncipientem v advokátní kanceláři, v níž je společníkem P. K.*

*Insolvenční navrhovatel T dovozuje, že V. R., P. K. a P. B. jsou nyní vlastně organizovaná skupina (k čemuž vznášá tvrzení o reálně jiných, než v katastru nemovitostí vyznačených, vlastnických vztazích k domu, kde mají trvalé bydliště P. K., M. K. a P. B. a o vazbě P. K. a P. B. na osobu jménem K. I., jež je novým členem představenstva společnosti RC, a. s.).*

*Výše uvedený popis situace je podle insolvenčního navrhovatele T podstatný pro pochopení možné podjatosti JUDr. L. D. a Mgr. L. D., případně dalších soudců Vrchního soudu v Praze.*

*JUDr. L. D. je podle insolvenčního navrhovatele T znám jako soudce, který se svým „přelomovým“ rozhodnutím ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. [12 Cmo 496/2008](#), jako první postavil proti zvlášť tzv. arbitrážních center a cca o 2 roky později převzal v zásadě jeho argumentaci ve svém stanovisku Nejvyšší soud. Tato právní argumentace byla pro dlužníka (vzhledem k podobě rozhodčích doložek v jeho smlouvách) v zásadě likvidační. P. B. byl nucen vyvinout maximální úsilí, aby JUDr. L. D. přesvědčil, aby přehodnotil své negativní postoje ohledně využívání služeb RC, a. s. (v čemž se měl angažovat P. K. a V. R.). Insolvenční navrhovatel T sice neví, zda reálně došlo k ovlivnění soudců Vrchního soudu v Praze, přesto zde (podle něj) „zůstává důvodné podezření“, že vztahy mezi soudci Vrchního soudu v Praze (jmenovitě JUDr. L. D. a Mgr. L. D.) a osobami spojenými s dlužníkem (jmenovitě P. K. a V. R.) existují a nelze vyloučit, že by ze strany Vrchního soudu v Praze mohlo dojít k nějakému nestandardnímu rozhodnutí, případně rozhodnutí v zájmu dlužníka (jenž chce řešit svou insolvenci v Brně).*

*Dlužník ve vyjádření k námitce podjatosti odmítá jakékoliv ovlivňování soudců Vrchního soudu v Praze a poukazuje na to, že insolvenční navrhovatel T sám uvádí, že nemá informace o tom, že by v této konkrétní věci došlo k nějaké intervenci.*

*V námitce podjatosti označení (ve výroku tohoto usnesení vypočtení) soudci Vrchního soudu v Praze se k námitce podjatosti vyjádřili postupně v době od 30. 6. 2014 do 14. 7. 2014.*

*Ze soudců senátu 4 VSPH se JUDr. L. D. vyjádřil tak, že mu nejsou známy žádné okolnosti, pro které by mohl být vyloučen z rozhodování této věci (když nemá žádný vztah k účastníkům ani k věci). V. R. zná jen od vidění, občas jej potkal na pracovišti (tj. v budově Vrchního soudu v Praze a Vrchního státního zastupitelství v Praze), leč nikdy s ním nemluvil, nebyl s ním ani v jiném kontaktu a V. R. není jeho přítelem ani známým. Tvrzení insolvenčního navrhovatele T, že je v „přátelském vztahu“ s V. R., je zcela nepravdivé. JUDr. A. J. uvedla, že nemá žádný vztah k účastníkům ani k jejich zástupcům, nemá vztah k projednávané věci a nemá žádný zájem na jejím výsledku a nejsou jí známy žádné okolnosti, které by zakládaly její podjatost v dané věci. Mgr. L. D. se k věci vyjádřil tak, že V. R. osobně nezná, nemá k němu žádný vztah a necítí se být podjatým.*

*Soudci zastupující senáty 2 VSPH a 3 VSPH vesměs shodně uvedli, že nemají žádný vztah k projednávané věci, k účastníkům řízení ani k jejich zástupcům. JUDr. M. B. doplnil, že nezná P. K. ani P. B. S V. R. se služebně stýkal v době svého působení v pozici předsedy Krajského soudu v Hradci Králové (od 1. 4. 1999). Jejich vztahy byly kolegiální, tykají si. Po odchodu V. R. do advokacie se již nestýkají. JUDr. J. B. doplnil, že V. R. zná z doby jeho působení ve funkci na Vrchním státním zastupitelství v Praze, s tím, že poté, co V. R. funkci opustil, se již nestýkají.*

*N e j v y š š í s o u d rozhodl tak, že soudce Vrchního soudu v Praze nevyloučil z projednávání a*

## **Z o d ů v o d n ě n í :**

Podle ustanovení § 14 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, jsou soudci a přísedící vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům, je tu důvod pochybovat o jejich nepodjatosti (odstavec 1). U soudu vyššího stupně jsou vyloučeni i soudci, kteří projednávali nebo rozhodovali věc u soudu nižšího stupně, a naopak. Totéž platí, jde-li o rozhodování o dovolání (odstavec 2). Z projednávání a rozhodnutí žaloby pro zmatečnost jsou vyloučeni také soudci, kteří žalobou napadené rozhodnutí vydali nebo věc projednávali (odstavec 3). Důvodem k vyloučení soudce (přísedícího) nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce (přísedícího) v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech (odstavec 4).

Dle ustanovení § 16 odst. 1 o. s. ř. o tom, zda je soudce nebo přísedící vyloučen, rozhodne nadřízený soud v senátě.

Rozhodnutí o vyloučení soudce podle ustanovení § 14 o. s. ř. představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci (článek 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod); soudce lze vyloučit z projednávání a rozhodnutí přidělené věci jen ze zákonných důvodů, které mu brání věc projednat a rozhodnout v souladu se zákonem nezaujatě a spravedlivě.

Podle ustáleného výkladu podávaného soudní praxí (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 4. 2012, sen. zn. [29 NSČR 26/2012](#), uveřejněné pod číslem 85/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, které je – stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže – dostupné na webových stránkách Nejvyššího soudu) soudcův poměr k věci může vyplývat především z přímého právního zájmu soudce na projednávané věci. Tak je tomu bezpochyby v případě, kdy by soudce sám byl účastníkem řízení, ať na straně žalobce či na straně žalovaného, nebo v případě, že by mohl být rozhodnutím soudu přímo dotčen ve svých právech (např. kdyby jinak mohl být vedlejším účastníkem). Poměrem k věci se také rozumí situace, kdy soudce získal o věci poznatky jiným způsobem než z dokazování při jednání (např. jako svědek vnímal skutečnosti, které jsou předmětem dokazování), a v důsledku toho je jeho pohled na dokazování zjištěné skutkové okolnosti případu deformován jeho dalšími poznatky zjištěnými mimoprocesním způsobem. Soudcův poměr k účastníkům nebo k jejich zástupcům pak může být založen především příbuzenským nebo jemu obdobným vztahem, jemuž na roveň může v konkrétním případě stát vztah přátelský či naopak zjevně nepřátelský.

Ve světle takto vymezených kritérií pak Nejvyšší soud uzavírá, že spleť vztahy popisované insolvenčním návrhovatelem T mezi V. R., P. K., P. B. (ve vazbě na dlužníka) nemají žádnou vypovídací schopnost o jakémkoliv „důvodu“ pochybovat o nepodjatosti označených soudců Vrchního soudu v Praze. „Důvod“ pochybovat o nepodjatosti soudce ve smyslu výše uvedeného je dán, je-li zde objektivní skutečnost (nikoliv pouhá domněnka nebo pouhé difamující tvrzení), která, poměřeno „věcí“, „osobami účastníků“ nebo „osobami jejich zástupců“, vzbuzuje pochybnosti o nepodjatosti soudce (srov. též nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 7. 2001, sp. zn. [II. ÚS 105/01](#), uveřejněný pod číslem 98/2001 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu).

Insolvenční návrhovatel T o konkrétním vztahu označených soudců k V. R. netvrdí ničeho a své „důvodné“ podezření spojuje s tvrzeními, jejichž obecnou známost předjímá a která pro svůj spekulativní charakter (srov. předpoklad, že všichni soudci Vrchního soudu v Praze se znají se všemi – i bývalými – státními zástupci Vrchního státního zastupitelství v Praze) nejsou způsobilá vést k vyloučení označených soudců.

Žádné ze „skutkových“ tvrzení insolvenčního navrhovatele T nevede (i kdyby bylo shledáno pravdivým) k závěru, že V. R. je na insolvenčním řízení nějak účasten, ani k závěru, že by byl v jakémkoliv vztahu (lhostejno, zda v přátelském nebo nepřátelském) k některému z označených soudců. Skutečnost, že V. R. stál po určitou dobu v čele úřadu (Vrchního státního zastupitelství v Praze), jenž sídlí ve stejné budově jako Vrchní soud v Praze, důvod pochybovat o nepodjatosti kteréhokoliv ze soudců Vrchního soudu v Praze sama o sobě nezakládá, přičemž takový důvod se nepodává ani z vyjádření dotčených soudců, včetně vyjádření JUDr. M. B. a JUDr. J. B. (k tomu, že pouhé pracovní /kolegiální/ vztahy nezakládají důvod pochybovat o nepodjatosti soudce, srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 7. 2011, sp. zn. [4 Nd 201/2011](#)).

To, že námitka založené na tom, jak JUDr. L. D. rozhodoval v jiné věci o právní otázce, která mohla mít v konečném důsledku vliv na podnikání dlužníka, není námitkou způsobitou vést k vyloučení tohoto soudce, je zřejmé již z dikce § 14 odst. 4 o. s. ř.

Nejvyšší soud tudíž nemá námitku podjatosti za důvodnou, pročež rozhodl, že označení soudci nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodování označené odvolací věci.

S přihlédnutím k obsahu podání Ing. J. P., datovaného 2. 7. 2014, došlého insolvenčnímu soudu poštou 10. 7. 2014 (A-52), považoval Nejvyšší soud od 10. 7. 2014 za „dalšího“ (druhého) insolvenčního navrhovatele rovněž J. P.

Nejvyšší soud nepřehlédl, že insolvenčnímu soudu došlo 7. 7. 2014 podání věřitele H, datované 27. 6. 2014, označené jako „Přistoupení dle § 107 insolvenčního zákona“, přepravované poštou (A-49) a že po zahájení insolvenčního řízení v této věci (po 25. 4. 2014) dne 17. 6. 2014 podala u Krajského soudu v Brně insolvenční návrh na majetek dlužníka Mgr. J. S. (věc je vedena pod sp. zn. KSBR 39 INS 16644/2014) a dne 24. 6. 2014 podal u Krajského soudu v Brně insolvenční návrh na sebe sám dlužník (věc je vedena pod sp. zn. KSBR 45 INS 17396/2014).

Ve věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. KSBR 39 INS 16644/2014:

- 1) Došlo soudu 4. 7. 2014 (poštou) podání věřitele H, datované 27. 6. 2014, označené jako „Přistoupení dle § 107 insolvenčního zákona“. Jde o podání identické (až na označení soudu, jemuž je adresováno) s podáním věřitele H v této insolvenční věci.
- 2) Došlo soudu 4. 7. 2014 (poštou) podání věřitelky M. S. datované 30. 6. 2014 a označené jako „Přistoupení k insolvenčnímu řízení“.
- 3) Došlo soudu 9. 7. 2014 (osobně) podání J. P., datované 2. 7. 2014. Jde o podání identické (až na označení soudu, jemuž je adresováno) s podáním J. P. v této insolvenční věci.

Ve věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. KSBR 45 INS 17396/2014:

- 1) Krajský soud v Brně usnesením asistenta soudce ze dne 25. 6. 2014, č. j. KSBR 45 INS 17396/2014-A-14, zastavil insolvenční řízení (o insolvenčním návrhu dlužníka) pro překážku věci zahájené (§ 83 odst. 1, § 103 a § 104 odst. 1, věta první, o. s. ř.), kterou má tvořit insolvenční řízení ve věci vedené na majetek dlužníka u Městského soudu v Praze.
- 2) Dne 26. 6. 2014 podal dlužník odvolání proti usnesení o zastavení insolvenčního řízení (A-16), které posléze, podáním došlým Krajskému soudu v Brně 10. 7. 2014, vzal zpět.

Podle ustanovení § 97 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů (v aktuálním znění, pro věc rozhodném), insolvenční návrh musí být v listinné podobě opatřen úředně ověřeným podpisem osoby, která jej podala, nebo v elektronické podobě jejím uznávaným elektronickým podpisem, nebo zaslán prostřednictvím její datové schránky;

jinak se k němu nepřihlíží (odstavec 2). O tom, že se k insolvenčnímu návrhu nepřihlíží, vyrozumí insolvenční soud insolvenčního navrhovatele usnesením, proti němuž nejsou opravné prostředky přípustné a které mu doručí zvlášť; ustanovení tohoto zákona o doručení vyhláškou se nepoužije (odstavec 4).

Dle ustanovení § 107 insolvenčního zákona další insolvenční návrh podaný na majetek téhož dlužníka dříve, než insolvenční soud vydá rozhodnutí o úpadku, se považuje za přistoupení k řízení. Od okamžiku, kdy takový návrh dojde insolvenčnímu soudu, u kterého probíhá řízení o původním insolvenčním návrhu, se osoba, která jej podala, považuje za dalšího insolvenčního navrhovatele (odstavec 1). Pro dalšího insolvenčního navrhovatele platí stav řízení v době jeho přistoupení k řízení (odstavec 2).

Ve smyslu ustanovení § 2 písm. c) insolvenčního zákona se insolvenčním návrhem rozumí u insolvenčního soudu podaný návrh na zahájení insolvenčního řízení. K tomu, aby o příslušném podání mohlo být uvažováno jako o „insolvenčním návrhu“ (aby se k němu jako k takovému přihlíželo), musí být insolvenční návrh podaný v listinné podobě opatřen úředně ověřeným podpisem osoby, která jej podala, nebo v elektronické podobě jejím uznávaným elektronickým podpisem, nebo zaslán prostřednictvím její datové schránky (srov. § 97 odst. 2 insolvenčního zákona). Tento požadavek přitom platí jak pro „původní“ (první) insolvenční návrh, tak pro „další“ insolvenční návrh. Srov. k tomu důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 3. 2012, sen. zn. [29 NSČR 20/2012](#), uveřejněného pod číslem 98/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 98/2012“), jakož i důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 3. 2012, sen. zn. [29 NSČR 21/2012](#), uveřejněného pod číslem 99/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 99/2012“).

Na tomto základě Nejvyšší soud především uzavírá, že s věřitelem H nejednal (při rozhodování o námitce podjatosti) jako s dalším insolvenčním navrhovatelem proto, že jím podaný „další“ insolvenční návrh (jímž je podle svého obsahu jeho podání v této insolvenční věci i ve věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. KSBŘ 39 INS 16644/2014, i když tak není označeno) není opatřen předepsaným podpisem, takže se k němu nepřihlíží (srov. § 97 odst. 2, část věty za středníkem, insolvenčního zákona). Řečené platí bez zřetele k tomu, že ani insolvenční soud v této věci (jenž si je výše uvedeného vědom, jak patrně z jeho referátu) ani Krajský soud v Brně ve věci sp. zn. KSBŘ 39 INS 16644/2014 zatím nevyrozuměl věřitele H o tom, že se k jeho podání nepřihlíží (§ 97 odst. 4 insolvenčního zákona).

Insolvenční návrhy dlužníka (ve věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. KSBŘ 45 INS 17396/2014) a věřitelů J. S., M. S. a J. P. (ve věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. KSBŘ 39 INS 16644/2014) podmínku předepsaného podpisu splňují (přihlíží se k nim). Žádný z insolvenčních návrhů podaných těmito osobami není „původním“ (prvním) insolvenčním návrhem (tím je insolvenční návrh insolvenčního navrhovatele T podaný u Městského soudu v Praze již 25. 4. 2014). Jde o „další“ insolvenční návrhy, podléhající režimu ustanovení § 107 insolvenčního zákona (lhotejně, že byly podány u jiného soudu – u Krajského soudu v Brně). Přitom Krajský soud v Brně ve věci vedené pod sp. zn. KSBŘ 39 INS 16644/2014 si je této skutečnosti vědom, jak plyne z informace ze 4. 7. 2014, zveřejněné v jeho spisu a zasláné na vědomí do insolvenčního spisu v této věci i do insolvenčního spisu ve věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. KSBŘ 45 INS 17396/2014, kdežto Krajský soud v Brně ve věci vedené pod sp. zn. KSBŘ 45 INS 17396/2014 nikoliv (jak dokládá způsob, jímž nakládal s „dalším“ insolvenčním návrhem dlužníka).

V R 98/2012 i v R 99/2012 Nejvyšší soud vysvětlil, že:

„Považuje-li se další «insolvenční návrh» (v intencích § 107 odst. 1, věty první, insolvenčního zákona) za «přistoupení k řízení» o původním insolvenčním návrhu, nelze s ním dále zacházet jako se samostatným insolvenčním návrhem; jde o podání, které nemá (nevyvolává) účinky zahájení insolvenčního řízení. To mimo jiné znamená, že dnem, kdy došel insolvenčnímu soudu,

u kterého probíhá řízení o původním insolvenčním návrhu, «další insolvenční návrh», který se podle § 107 odst. 1, věty první, insolvenčního zákona považuje za «přistoupení k řízení» (o původním insolvenčním návrhu), nedošlo k zahájení nového samostatného insolvenčního řízení, že pro takového dalšího insolvenčního navrhovatele platí stav řízení, do něhož tímto způsobem přistoupil (§ 107 odst. 2 insolvenčního zákona), a že při posuzování právních vztahů mezi účastníky insolvenčního řízení nemůže insolvenční soud vycházet z toho, že by se další insolvenční navrhovatel (samostatně, svým insolvenčním návrhem) vůbec něčeho domáhal.“

V usnesení ze dne 30. 4. 2013, sen. zn. 29 NSČR 17/2011 (uveřejněném v časopise Soudní judikatura číslo 5, ročník 2014, pod číslem 60), pak Nejvyšší soud vysvětlil, že situaci, kdy je s „dalším“ insolvenčním návrhem, jenž se považuje (v intencích § 107 odst. 1, věty první, insolvenčního zákona) za „přistoupení k řízení“ o původním insolvenčním návrhu, po určitou dobu nakládáno jako se samostatným insolvenčním návrhem (je veden pod samostatnou spisovou značkou), nelze řešit ani tím, že soud vydá usnesení o spojení řízení ve věcech původního insolvenčního návrhu a dalšího insolvenčního návrhu. K tomu ozřejmil, že není-li další insolvenční návrh samostatným insolvenčním návrhem, pak (bez zřetele k tomu, že je chybně veden pod jinou spisovou značkou), není ani způsobilý ke spojení s insolvenčním řízením vedeným o „původním“ (prvním) insolvenčním návrhu.

Tamtéž Nejvyšší soud shrnul, že po zjištění, že nemůže jít o samostatný insolvenční návrh, měl být spis, v němž byl pod samostatnou spisovou značkou veden „další“ insolvenční návrh, uzavřen s poznámkou o mylném zápisu věci a příslušné podání („další“ insolvenční návrh) mělo být bez dalšího žurnalizováno jako podání náležející do insolvenčního řízení ve věci vedené o „původním“ (prvním) insolvenčním návrhu.

Je zjevné, že vše, co bylo označenými rozhodnutími Nejvyššího soudu řečeno výše, platí pro poměry řízení vedených u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. KSBŘ 39 INS 16644/2014 a KSBŘ 45 INS 17396/2014 (každý další zápis čehokoliv v řízení vedeném u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. KSBŘ 45 INS 17396/2014 jen rozhojňuje počet mylných zápisů pod touto spisovou značkou, kde soud jedná o insolvenčním návrhu, jehož zde není).

V R 98/2012 a v R 99/2012 Nejvyšší soud – vycházejí též z obsahu tam citované zvláštní části důvodové zprávy k vládnímu návrhu insolvenčního zákona (projednávanému Poslaneckou sněmovnou ve 4. volebním období 2002 – 2006 jako tisk č. 1120) – také vysvětlil, že pro poměry založené insolvenčním zákonem (při výkladu ustanovení § 107 insolvenčního zákona) jsou *mutatis mutandis* uplatnitelné závěry k institutu „přistoupení k řízení“ formulované v poměrech podle zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání (dále jen „ZKV“), k ustanovení § 4 odst. 4 ZKV. V usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2007, sp. zn. [29 Odo 1081/2004](#) (na něž v dotčených souvislostech odkazují R 98/2012 i R 99/2012) se pak řeší situace, kdy je „další“ návrh na prohlášení konkursu na majetek dlužníka podán u jiného soudu, než u kterého byl podán „původní“ (první) návrh prohlášení konkursu na majetek dlužníka. Nejvyšší soud pak v tomto usnesení uzavírá (s poukazem na závěry zformulované pod bodem X. stanoviska občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 1998, [Cpjn 19/98](#), uveřejněného pod číslem 52/1998 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, str. 177-178 /353-354/), že režimu ustanovení § 4 odst. 4 ZKV podléhají i nové (další) návrhy podané u jiného konkursního soudu. Přitom v odkazovaném stanovisku se též výslovně uvádí, že „soud nerozhoduje ani o spojení věcí ke společnému řízení (§ 112 odst. 1 o. s. ř.); to platí i tehdy, byl-li nový návrh omylem u konkursního soudu zapsán pod samostatnou spisovou značkou. Také soud, který zjistí, že u něj byl podán další návrh na prohlášení konkursu na majetek téhož dlužníka, ve věci žádné rozhodnutí nevydává (ať již by šlo o usnesení o místní či věcné nepřislušnosti nebo o zastavení řízení pro překážku věci zahájené). Neprodleně postoupí další návrh soudu, u kterého probíhá řízení o návrhu původním, přičemž o postoupení vyrozumí toho, kdo další návrh podal“.

Všechny tyto závěry jsou uplatnitelné i pro poměry založené pro insolvenční řízení úpravou

obsaženou v § 107 insolvenčního zákona. Jakmile tedy soud, u kterého byl podán „další“ insolvenční návrh (lhotejno, zda jde o soud okresní nebo o soud krajský, jenž by jinak mohl být považován za „insolvenční soud“), zjistí, že řízení o „původním“ (prvním) insolvenčním návrhu probíhá u jiného soudu, neprodleně postoupí „další“ insolvenční návrh soudu, u kterého probíhá řízení o „původním“ (prvním) insolvenčním návrhu, aniž by přijímal jakékoli rozhodnutí nebo činil kroky jinak předepsané pro nakládání s „původním“ (prvním) insolvenčním návrhem (ať již by šlo o vyhlášku, kterou se oznamuje zahájení insolvenčního řízení, o výzvu věřitelům k přihlašování pohledávek v době před rozhodnutím o úpadku, o výzvu k odstranění vad insolvenčního návrhu nebo jeho příloh, o usnesení o místní či věcné nepřislusnosti soudu nebo o usnesení o zastavení řízení pro překážku věci zahájené). Jestliže soud některé z kroků předepsaných pro nakládání s „původním“ (prvním) insolvenčním návrhem přesto učiní, např. zapíše-li „další“ insolvenční návrh pod samostatnou spisovou značkou a vydá-li a zveřejní-li vyhlášku, kterou se oznamuje zahájení insolvenčního řízení, nečiní to z něj pro poměry daného dlužníka „insolvenční soud“ (prvního stupně) ve smyslu ustanovení § 2 písm. b) insolvenčního zákona; tím je pouze soud, u kterého probíhá řízení o „původním“ (prvním) insolvenčním návrhu (k pojmu „insolvenční soud“ srov. i usnesení ze dne 29. 2. 2012, sen. zn. [29 NSČR 3/2012](#), uveřejněné pod číslem 84/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek – dále jen „R 84/2012“). I v takovém případě je zápis „dalšího“ insolvenčního návrhu pod samostatnou spisovou značkou mylným zápisem (jenž má být neprodleně odstraněn) a se zveřejněním vyhlášky, kterou se oznamuje zahájení insolvenčního řízení, se nepojí žádný z účinků uvedených v ustanovení § 109 insolvenčního zákona (shodně srov. R 98/2012 a R 99/2012), a to ani tehdy, jestliže v řízení o „původním“ (prvním) insolvenčním návrhu tyto účinky již pominuly v důsledku rozhodnutí přijatého „insolvenčním soudem“.

Přihláška pohledávky podaná věřitelem do insolvenčního řízení vedeného na základě „dalšího“ insolvenčního návrhu samostatně (a chybně) u jiného soudu, než u toho, u kterého probíhá řízení o „původním“ (prvním) insolvenčním návrhu, nemá ve smyslu ustanovení § 173 odst. 4 insolvenčního zákona účinky přihlášky podané u „insolvenčního soudu“ (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 2010, sen. zn. 29 NSČR 2/2010, uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 12, ročník 2011, pod číslem 178, R 84/2012 nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2013, sen. zn. 29 NSČR 5/2013).

V porovnání s dřívější konkursní úpravou (§ 4 odst. 4 ZKV) a výkladem k ní podaným ve výše označených rozhodnutích a stanovisku Nejvyššího soudu je přitom ustanovení § 107 insolvenčního zákona jiné v tom, že „další“ insolvenční návrh podaný u „jiného“ soudu, než u toho, u kterého probíhá řízení o „původním“ (prvním) insolvenčním návrhu, se považuje za „přistoupení k řízení“ o „původním“ (prvním) insolvenčním návrhu, jakmile dojde „jinému“ soudu (srov. dikce § 107 odst. 1, věty první, insolvenčního zákona), za „dalšího“ insolvenčního navrhovatele se ovšem osoba, která „další“ insolvenční návrh podala, považuje až od okamžiku, kdy takový návrh dojde insolvenčnímu soudu, u kterého probíhá řízení o „původním“ (prvním) insolvenčním návrhu (srov. dikce § 107 odst. 1, věty druhé, insolvenčního zákona).

Lze tudíž shrnout, že žádná z osob, které (nesprávně) podaly „další“ insolvenční návrh ohledně dlužníkovy majetku u Krajského soudu v Brně (věřitelé J. S., M. S. a J. P. ve věci vedené pod sp. zn. KsBR 39 INS 16644/2014 a dlužník ve věci vedené pod sp. zn. KsBR 45 INS 17396/2014), se na základě takového podání dosud nestala „dalším“ insolvenčním navrhovatelem a nestane se jím, dokud Krajský soud v Brně tato podání nezašle Městskému soudu v Praze a dokud nedojdou Městskému soudu v Praze jako insolvenčnímu soudu, u kterého probíhá řízení o „původním“ (prvním) insolvenčním návrhu.

U J. P. výše řečené již nemá samostatný význam, jelikož ten se stal „dalším“ insolvenčním navrhovatelem na základě podání, které v této věci (jak popsáno výše) došlo insolvenčnímu soudu 10. 7. 2014. U J. S., M. S. a dlužníka však jde o důvod, pro který je Nejvyšší soud nepovažoval za „další“

insolvenční navrhovatele pro účely rozhodování o námitce podjatosti.

Jen pro úplnost, v zájmu předejití dalších procesních komplikací způsobených tím, že věřitelé i dlužník nesprávně podávají další insolvenční návrhy u jiného soudu, než u toho, který je „insolvenčním soudem“ dlužníka, a za účelem zmenšení rizika, jež pro věřitele plyne z toho, že přihlašují své pohledávky u jiného soudu, než u toho, který je „insolvenčním soudem“ dlužníka, Nejvyšší soud uvádí, že je přesvědčen o tom, že alespoň ve věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. KSBR 39 INS 16644/2014 se ani z informace ze 4. 7. 2014 nepodávají žádné skutečnosti, jež by Krajskému soudu v Brně bránily v tom, aby všechny listiny, jež tvoří obsah tohoto spisu, neprodleně odeslal Městskému soudu v Praze jako insolvenčnímu soudu dlužníka a aby spis zn. KSBR 39 INS 16644/2014 uzavřel s poznámkou o mylném zápisu věci. Ve věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. KSBR 45 INS 17396/2014 brání stejnému postupu v současné době jen potřeba rozhodnout o odvolání proti usnesení o zastavení insolvenčního řízení (jestliže však usnesení o zastavení insolvenčního řízení /lhostejno zda správně vydané/ nabude právní moci, důvod postupovat listiny, jež tvoří obsah tohoto spisu, Městskému soudu v Praze jako insolvenčnímu soudu dlužníka již dán nebude).